

Jeannette en Juanito

Jan ten Brink

bron

Jan ten Brink, *Jeannette en Juanito*. P. van Santen, Leiden 1877

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/brin017jean02_01/colofon.htm

© 2010 dbnl

I. Rolverdeeling.

Ieder, die het huis voorbij kwam, die een oog vestigde op den hoogen gevel en de talrijke vensters, die de stoep van arduin beschouwde met de sierlijke ijzeren pijlers en slingers, welke de woning aan de buitenzijde beschermden voor overlast van straatge-peupel - iedere toevallige wandelaar door een der hoofdstraten van Den Haag zou allicht tot de slotsom komen, dat Mr. G.A. v a n V o o r d e n , advocaat en notaris, een zeer aanzienlijk en welgegoed man moest zijn.

Aanzienlijk was zeker het huis, ook als men de gang van wit marmer binnentrad. Die gang was breed aangelegd en schonk gelegenheid tot eene betamelijke wandeling, voor men aan 't eind bij eene deur van gekleurd glas was aangekomen. Talrijke gesloten deuren deden eene reeks van deftige ver-

trekken gissen. De eerste deur links was eene groene tochtdeur - daar boven las men: *K a n t o o r*.

In het kantoor vertoefde den 10 Juni 1873, des voormiddags tusschen elf en twaalf - de notaris *V a n V o o r d e n*. Zoo het huis aanzienlijk mocht heeten, de meester doet zich al zeer eenvoudig voor. Eene witte das, eene grijze huisjas en daarboven een weinig indrukwekkend hoofd, voor een klein deel met grijzend hair bedekt, dit zag men bij den eersten oogopslag. Bij nadere kennismaking werd het gelaat allengs wat aangenamer van uitdrukking, de kleine lichtblauwe oogen blonken soms met schielijke levendigheid, de groote breede mond lachte met voorkomendheid - het geheele uiterlijk van den notaris maakte geen onbehagelijken eindindruk.

De heer *V a n V o o r d e n* zit met gekruiste armen te peinzen. Hij wendt den rug naar zijne reusachtige schrijftafel met tallooze bergplaatsen en laden, hij heeft een blad postpapier in eene vlaag van ontevredenheid op den grond geworpen, hij richt er thands zijne oogen onwillekeurig henen, terwijl hij met stille bezorgdheid blijft voortmijmeren.

Er kraakt eene deur.

Uit een binnenvertrek treedt een jonkman van lage gestalte en een met eenigszins gebogen hoofd. Dat hoofd is belangwekkend. Fraai zwart krullend hair omgolft het van alle zijden, de donkere oogen bezitten iets eigenaardig edels in opslag en blik, en, al zijn de trekken wat mager, wat scherp, de kloeke, vast

gesloten mond voltooit den indruk van fierheid en vastberadenheid, die u reeds uit de oogen te gemoet straalde.

Toen de jonkman binnentrad, hief de notaris verstrooid het hoofd op.

- 'Het concept-andwoord aan de gebroeders Van Merken ...'
- 'Goed! Geef maar hier! Wacht even!'

De jonkman trad vooruit en legde een blad papier op de schrijftafel. Zoo bleek het duidelijk, dat zijne gestalte misvormd was, dat de schouders, veel te hoog opgetrokken, hem bijna tot bultenaar maakten. Zoodra hij echter vóór iemand stond, viel dit niet sterk in 't oog, daar zijn borst minder ingevallen was, dan bij dergelijken gebrekkigen lichaamsbouw dikwerf het geval pleegt te zijn.

De notaris heeft den gevallen brief opgenomen, de jonkman met de hooge schouders wacht.

Na eene kleine pooze zegt de heer Van Voorden:

- 'Is de deur goed gesloten? Kan niemand ons beluisteren?'
- 'Neen, meneer!'
- 'Ik moet eens vertrouwelijk met je spreken, Victor!'
- 'Zoo, meneer!'
- 'Ja, jongenlief! je weet, dat ik geene geheimen voor je heb. Vijftien jaar heb je gewerkt in het kantoor - we kennen elkaâr. Ik hecht aan je oordeel, Victor! Altijd denk ik aan je vroeg gestorven vader.'

Dat was een vriend, die gaf raad..... en nu vertrouw ik je.. als je vader! Er zijn zaken, waarover ik niemand kan raadplegen.... dan denk ik: wat zou V i c t o r er van zeggen!

De heer V a n V o o r d e n sprak met eene zachte, onzekere stem. Er was iets weifelends in den klank zijner woorden. Zoo ook teekende zijn gelaat zekere verwarde gejaagdheid, zekere besluiteloosheid, die eigenaardig afstak bij de rustigheid van den jongeling, ter zijde het gelaat zijns meesters bespiedend. Voor den nauwlettenden opmerker scheen het duidelijk, dat de geestkracht van den ondergeschikte die van den meester verre overtrof. De notaris trok het kale voorhoofd in diepe rimpels saâm. V i c t o r wachtte. Het verschil van karakter kwam nog scherper uit, als men op den leeftijd van beide personen lette, de jonkman telde drie-en-dertig, de notaris het dubbeltal dier jaren.

Na eene korte pauze, gedurende welke V i c t o r rustig ter zijde der schrijftafel wacht, begint de heer V a n V o o r d e n weder:

- 'Raad eens wie mij geschreven heeft..... A l e x a n d e r v a n L i m b e e k

- 'Welnu?'

- 'Je kent hem wel, dien L i m b e e k , den schrik van ieder fatsoenlijk gezin.... dien ellendigen losbol, dien verlopen student, dien leeglooper, dien straatslijper....'

- 'Ik ken hem. Maar wat schrijft hij u?'

- 'Hij schrijft mij, dat hij op eene so i r é e bij de V a n A s s e n s onze J e a n n e t t e heeft ontmoet, dat hij het onuitsprekelijke geluk smaakte aan hare zijde te zitten en dat hij morgen te één uur mij om een afzonderlijk onderhoud verzoekt!'

Het zou der moeite waardig geweest zijn de uitdrukking der trekken van den jonkman met de hooge schouders te hebben waargenomen, toen de notaris sprak.

Daar vlamde plotseling iets in zijne oogen, eene sekonde maar trilden zijne lippen - toen stond hij weder roerloos. Schijnbaar onbewogen had hij aanstonds geandwoord:

- 'Waarop u heden nog kan terugschrijven, dat u in geenerlei bizonder onderhoud met A l e x a n d e r v a n L i m b e e k wil treden!'

- 'Zeker! Dat was het beste! Maar ik geloof niet, dat het kan!'

- 'Waarom niet?'

- 'Vooreerst is dat zeer onbeleefd. J e a n n e t t e is heel wel met de familie V a n A s s e n , die de onvoorzichtigheid heeft zulk een sujet te ontvangen. Als men het hoorde, zou zij er misschien met lastige vragen over geplaagd worden... neen, neen, het kan niet!'

- 'Het moet, meneer! A l e x a n d e r v a n L i m b e e k mag uwe dochter J e a n n e t t e nooit weer ontmoeten - uwe eer gedooft het niet! Moet ik u bizonderheden vertellen van den nietswaardigen hondsvot, die een grooten naam heeft onder de vlee-

muizenwaereld der nachtloopers en vrouwenbedervers. Is die man hier niet genoeg bekend in de stad en aarzelt u nog een oogenblik, om onmiddellijk elk onderhoud af te snijden?’

Deze woorden waren bedaard en zonder drift uitgesproken. De notaris kon niet weten met welk eene geestkracht de jongeling, door hem V i c t o r genoemd, het onstuimig kloppen van zijn hart had bedwongen - hij zag alleen de rustige, kleine gestalte en de heldere zwarte oogen, die uitvorschend op hem gevestigd waren. De heer V a n V o o r d e n geraakte hoe langer hoe meer in verlegenheid. Hij wreef met zijne beide handen over het grijze hair aan den glimmenden schedel en antwoordde:

- ‘De zaak is zeer moeilijk. De brief zegt te weinig en te veel. Dat onderhoud beteekent wat....’

- ‘Natuurlijk! V a n L i m b e e k zal u om de hand uwer dochter vragen. Hij kan berekenen, hoe aanzienlijk haar fortuin eenmaal zal zijn..... ‘t is eene goede speculatie!’

- ‘Ja, maar onlangs hoorde ik toevallig, dat hij zelf een aanzienlijk vermogen bezit.....’

- ‘Dat maakt weinig uit! Hij verteert zijn kapitaal en heeft behoefte aan uw geld! Er is hier geen twijfel, alle mogelijk bestaande kennismaking moet afgebroken worden!’

De notaris liet het grijze hoofd op de rechter handpalm rusten. Hij zuchtte mistroostig en zweeg.

- 'Je hebt gelijk, Victor!' - klonk het eindelijk dof - 'maar denk eens aan de zwaarigheden, die ik zal moeten overwinnen. Wij beide kunnen vertrouwelijk spreken, wij kunnen alles zeggen, wat ons op 't hart ligt. Maar met mijne vrouw en met Jeannette gaat dat niet zoo. Ik moet beide ontzien, vooral mijn eenig kind. Ik voorzie met telkens klimmenden angst, dat Jeannette misschien iets van deze zaak weet. Ik kan mijn kind niets weigeren, het is mij totaal onmogelijk!'

- 'Maar ditmaal zal het moeten geschieden, meneer Van Voorden! Zouden wij het rustig kunnen aanzien, dat uwe dochter voor goed tot namelooze ellende werd veroordeeld. U noemde mijn vader zoo even uw vriend! Herinner u waarom hij zoo vroegtijdig stierf, waarom mijne moeder grijs en oud werd vóór hare jaren. Denk eens aan de geschiedenis van onze arme verloren Bertha. Zij was de zoon van ons huis, ons kostelijkst juweel. Ik was trotsch, arme duivel, die ik ben, aan hare zijde te mogen gaan - tot haar zestiende jaar was ik haar trouwe leidsman, haar eenige vriend. U weet wat ongeluk ons trof. De ellendeling, die haar uit ons huis wegstal, is een boezemvriend geweest van dien kostelijken heer Alexander van Limbeek. Ik houd hem zelfs voor medeplichtig, schoon ik er geen bewijs van heb. Toen mijn vader eene vergeefsche reis naar Londen had gemaakt en gebroken naar ziel en lichaam terugkeerde, wisten wij, dat Bertha

voor ons dood was, erger dan dood..... groote God!

De jonkman met de hooge schouders sloeg zijne beide handen ineen en fluisterde op heeschen toon eene onhoorbare verwensching. Zijn gelaat was doodsbleek geworden - hij huiverde.

Als men de ruime, marmeren gang in de deftige huizinge des heeren notaris had ten einde geloopt, stuitte men op eene dubbele deur van gekleurd glas. Die deur bracht den bezoeker naar eene soort van verandah, een overgang van de prachtige tuinkamer aan de rechterzijde tot een kostelijken hof vol bloemen en geuren. Grillige slingerplanten kropen in groene spiralen langs de ijzeren pijlers, bloementrossen weerden de al te felle zonnestralen af. Eene tropische plantenweelde van varengewassen en oranjeboomen verhief zich onder het glazen dak der verandah, die schaduwrijk en luchtig genoeg was, om er zelfs in den voormiddag bij aangename Juniwarmte te vertoeven.

Zoo dacht mevrouw *Van Vorden*, die er zich omstreeks half twaalf had neergezet en het plan vormde er dien morgen naar oud-vaderlandsche wijze koffie te drinken. De echtgenoot van den notaris is eene deftige, echt hollandsche mevrouw, zeer zorgvuldig en zelfs elegant gekleed, met een vriendelijk gelaat, mooye donkere oogen en een zeer sierlijk kapsel. Mevrouw *Van Vorden* was een goed eind

in de vijftig jaren geklommen, maar hare bruine hairvlechten kondigden dien ouderdom niet aan - hetgeen ook niet meer dan billijk was met het oog op hare kappersrekening. Zij heeft een deeltjen *T a u c h n i t z* meêgebracht, maar of ze er eigenlijk veel in leest, zou betwijfeld mogen worden, want ze dwaalt met hare oogen gestadig van haar boek, dan naar den tuin, dan naar de tuinkamer, wier vensterdeuren wijd openstaan.

Weldra ruischt een tred aan hare zijde.

J e a n n e t t e komt uit de tuinkamer. Aanstonds fonkelt moederliefde en moedertrots uit de mooye donkere oogen van mevrouw *V a n V o o r d e n*. *J e a n n e t t e* is eene zeer lieve verschijning. Zij is vlug, slank, beweeglijk, innemend. 't Is waar, een uiterst keurige smaak heeft alles gedaan, om het luchtig zomerkleedjen van eene teêre groene kleur zoo levendig mogelijk om die slanke gestalte te plooyen, waardoor het niet in 't oog valt, dat aan *J e a n n e t t e* iets schraals en hoekigs in hare jonkvrouwelijke figuur zou kunnen verweten worden. Zij bezit nog levendiger en fraayer bruine oogen dan hare moeder en de glans van het rijke donkerbruine hair heeft met de erkende talenten van mevrouw *V a n V o o r d e n s* bevoorrechten kapper niets uit te staan.

- 'Drinken we hier koffie?' - zegt ze snel.

- 'Ja, lieve! Zou-je liever.....'

- 'Neen, mama! 't Is mij goed, als 't maar niet te warm wordt.'

- 'Geen idee!'

Jeannette vleit zich in een matten leunstoel en opent een wit ivoren waayer. Hare moeder ziet haar voortdurend met kwalijk onderdrukte bewondering aan. Na eene pooze van stilzwijgen zegt de notarisvrouw:

- 'Kind! waarom draag je die p a r u r e van robijnen nooit - je herinnert je wel! van je laatsten verjaardag!'

- 'Ik weet het niet..... maar ik houd het meest van mijn stel parelen! 't Gaat nog al met de warmte!'

- 'Niet waar? Ik ben blij, dat je 't ook vindt! Papa zit hier zoo graag!'

- 'Ja, maar papa komt hier altijd ongekleed. Dat vind ik naar. Als er eens iemand belet vroeg.'

- 'Dan gaan we vóór. Maar er komt zoo vroeg geen visite!'

- 'En voor veertien dagen dan..... toen meneer R i c h l a n d kwam.....'

Eene kleine wolk scheen voor een oogenblik den zonnegloed van mevrouw V a n V o o r d e n s gelaat te verduisteren.

- 'Jeannette! liefste! Laat ons over meneer R i c h l a n d niet meer spreken!' - klonk het zacht, bijna bedeesd.

- 'A u c o n t r a i r e ! We zullen hem de eer geven, die hem toekomt!'

- 'Maar, kind! je weet, dat ik het even als papa zeer jammer vind.....'

- 'Jammer! Kom, mama! dat is nu al te sterk! Meneer R i c h l a n d heeft me den vorigen winter een keer of zes aangesproken op s o i r é e s , heeft me aan tafel onder een paar diners onbegrijpelijk verveeld en nu kan ik het niet helpen, dat ik hem onaangenaam vind en er hartelijk om lach, als diezelfde deftige meneer het in zijn hoofd krijgt mij te vragen!'

- 'Maar, J e a n n e t t e ! R i c h l a n d is een voortreffelijk mensch in alle opzichten. Jong, knap, zeer gezien, rijk en bovendien lid van de tweede Kamer!'

Het wolkjen, dat mevrouw V a n V o o r d e n s vroolijke oogen benevelde, trok nog niet voorbij. De gedachte aan een knappen schoonzoon, die lid van de tweede Kamer was, scheen haar te kwellen!

J e a n n e t t e sloeg haar waayer ineem en antwoordde zeer luid:

- 'Knap, rijk, lid van de tweede Kamer! Lieve hemel, wat heb ik daar nu aan. 't Is me volkomen onverschillig, of meneer R i c h l a n d knap of braaf of lid van de tweede Kamer is. Weet u, mama! wat voor soort van man die zeer geachte heer is? Ik zal het u eens vertellen. Hij behoort tot die klasse van jongelui, die iedereen prijst, omdat ze bij hun eerste optreden in de maatschappij een stelsel van berekening in praktijk brengen, dat bij ons altijd gelukt. Die jongelui, als meneer R i c h l a n d , komen overal zwijgend binnen, blijven overal zwijgend staan, glimlachen overal zwijgend meê, geven iedereen gelijk en passen vooral op, dat zij geen eigen oordeel uitspreken. Ouderen

van jaren zeggen dan onvermijdelijk: 'n knappe jongen, die meneer R i c h l a n d ! Want de ouderen van jaren keuren het onvoorwaardelijk goed, dat die knappe jonge man h u n gelijk geeft en uren lang naar h u n n e uitvoerige betoogen luistert. Zoo'n knappe jongen komt altijd vooruit! De heele wereld is vol van zijne knapheid. Lid van de tweede Kamer! Dat beteekent nog niemendal. Binnen een paar jaren is hij minister!

De vrouw van den notaris boog het hoofd.

Met haar eenig kind redetwisten..... dat wilde ze niet. Zuchtend zei ze:

- 'Je hebt gelijk, J e a n n e t t e , liefste! Maar ik vond hem toch zoo kwaad niet!'

- 'Neen, maar dat is nu weer erg amuzant! Ik heb gelijk en R i c h l a n d is een braaf man! Dan heb ik toch zeer dwaas gehandeld hem in zijn gezicht uit te lachen, toen hij mij vroeg. Weet u, mama! hoe gelukkig de vrouwen zijn, die met mannen, als meneer R i c h l a n d , trouwen? Ze mogen niet opkijken, niet spreken, niet denken, ze moeten buigen, buigen voor de ontzettende knapheid van meneer, haar echtgenoot.... zij hebben heel haar leven blij te zijn, dat zij den grooten naam van mevrouw R i c h l a n d op haar visitekaartjens mogen doen drukken!'

Mevrouw V a n V o o r d e n was, als gewoonlijk, gedwongen te zwijgen. De moeder was tegen hare dochter niet bestand, omdat zij haar te onvoorwaardelijk bewonderde, omdat zij beefde haar kind te

mishagen. En *J e a n n e t t e* kende hare overmacht reeds te goed, om er niet dikwerf misbruik van te maken. *J e a n n e t t e* had niet te vergeefs achttien jaren lang geleefd aan de zijde van eene moeder en een vader, die van haar bestaan een langen feestdag hadden willen maken, zonder te bedenken, dat de feestelijke stemming des harten eene zeldzame bloem is, die licht verkwijnt door overvloed van zorgen.

De beide ouders hadden het eenige kind met de zwakke zelfzucht eener overdreven teederheid van hare eerste jaren af gewend te heerschen. *J e a n n e t t e* voerde inderdaad in de woning des notaris den scepter. Hare bevelen werden meer gevreesd dan die harer ouders. Hare ontevredenheid drukte zwaarder, dan die van de meesters des huizes. Hare diktatuur was soms ondragelijk voor onderhoorigen en bedienden - want zij had buyen van zwaarmoedigheid, de onbewuste terugwerking van een ledig leven naar lichaam en geest. *J e a n n e t t e* had allerlei dure en kostbare opleiding genoten; allerlei leeraars en onderwijzeressen hadden gepoogd haar te boeyen, zij had met groote vlugheid zich allerlei kundigheden eigen gemaakt, maar elk denkbeeld van volharding bleef haar vreemd. Het ontbrak niet aan korte vlagen van opgewondenheid voor de eene of andere kunst. Soms zette zij zich dagelijks aan haar klavier en bewees, dat zij eene uitstekende pianiste had kunnen worden, maar even snel ging de bekoring voorbij. Lektuur en toilet bleven haar het

meest afleiding verschaffen, maar zij had de kwade gewoonte opgedaan een roman in 't midden van het eerste deel te beginnen en na een vijftigtal bladzijden gelezen te hebben, met de eindhoofdstukken van het laatste deel te besluiten.

II. Een dejeuner in de verandah.

J a k o b , de deftige huisknecht, die bij plechtige gelegenheden liverei droeg, maar nu met een wit linnen buis en voorschoot datgene gereed maakte, wat mevrouw V a n V o o r d e n de 'koffie' noemde, had het gesprek van moeder en dochter gestoord.

J e a n n e t t e sprong van haar leunstoel op en zweefde een oogenblik door de schaduwrijke paden van den tuin, terwijl zij hier en daar nederbukte, om eene bloem te plukken. Eene half ontloken agaatroos was alles, wat haar kon behagen. Zij stak haar in het lichtgroen ceintuur en wipte terug naar de verandah.

J u i s t ging de glazen deur open. De notaris en V i c t o r traden binnen. Mevrouw V a n V o o r d e n knikte vriendelijk tegen beide. J e a n n e t t e zag met zekere kritiek naar de grijze huisjas van haar vader en be-

andwoordde den eerbiedigen groet van Victor zonder eenige uitdrukking.

- 'Druk van daag?' - vraagt mevrouw.

- 'Heel druk!' - antwoordt de notaris. - 'Wilman is zoo goed bij ons te dejeuneeren, dan kunnen we straks oogenblikkelijk weer aan den arbeid gaan.'

Victor Wilman sloeg zijne oogen neer, maar dit stond in geen 't minste verband met zijne verschijning aan de onbijttafel. Vrouw en dochter van den notaris wisten, dat de bescheiden jonkman met den hoogen rug, een zeer bekwaam kandidaat-notaris, op het kantoor geheel onmisbaar was geworden en het volle vertrouwen van zijn chef genoot. Zij waren reeds een paar jaren gewend aan Victor's gezelschap, hoewel hij geenszins geregeld verscheen - slechts als de bezigheden hem verhinderden zich voor meer dan een uur te verwijderen.

- "n Glas rijnschen wijn, Wilman?" - vraagt de heer Van Vorden, die zekere statigheid aan den dag legde in 't bijzijn van zijne dames.

- 'Gaarne, meneer!'

- 'En Jeannette ook, niet waar?'

- 'Maar, papa! 't Is te warm!'

- 'Zoo, liefste! Heb-je er hinder van?'

- 'Nog niet, papa!'

Mevrouw Van Vorden glimlacht zoo genoeglijk mogelijk - zij siddert op de gedachte, dat Jeannette ergens hinder van zou hebben. Zij bereidt

een koel glas schuimende limonade voor hare dochter en troost er zich meê, dat zij de eenige is, die de eer van de oud-hollandsche koffiekant ophoudt.

De notaris was eenigszins gejaagd en onhandig, maar dit had wel eens meer plaats. Voor iemand, die met een bepaald kampanjeplan aan de ontbijttafel was verschenen, bezat hij niet genoeg zelf beheersching. Hij sprak wat verward; terwijl Victor Wilman meest eerbiedig zweeg. Mevrouw Van Voorden zorgde voor de eer harer ontbijttafel en Jeannette speelde mijmerend met haar waayer.

De notaris schonk zich nog een glas rijnschen wijn in, vlijde zich achterover in zijn tuinstoel en vroeg, schijnbaar onverschillig:

- 'Zijn er ook plannen voor van daag?'

- 'Niet bijzonder veel,' - antwoordt Jeannette - 'mevrouw Van Assen heeft me een briefje gezonden en vraagt of ik straks meê rijd naar Scheveningen. Als het goed weêr blijft, denk ik te gaan!'

- 'Zoo, zoo! Mevrouw Van Assen schijnt eene heel lieve vrouw, ofschoon ik me verwonder, dat ze altijd alleen aan onze Jeannette denkt, nooit aan mama!'

- 'Ja, ziet u, papa! Dat komt veel door mamaas leeftijd. Mevrouw Van Assen is nog zeer jong, al hare kennissen zijn jongelui!'

- 'Jongelui..... ei, ei! En daar vertel je ons nooit iets van! Ik ben recht nieuwsgierig te weten

met wie je alzoö bij mevrouw Van Assen hebt kennis gemaakt!

De heer Van Vorden had een meesterstuk verricht. Zonder zijn voornemen te verraden, had hij zijn doel bereikt. Victor had opzettelijk eenige vriendelijke woorden tot mevrouw gericht, zoodat de kleine list van den notaris volmaakt gelukte.

Jeannette speelde met de zijden kwastjens van haar waayer en antwoordde zeer kalm:

- 'Mevrouw ziet veel menschen, ik ontmoet er dames en heeren, die u wel zal kennen: de freules de la Ligne, mevrouw Bicker van Wamelen, de jonge dames Plancius, Baron Holbach, meneer Van Limbeek, meneer.....'

De notaris had met plotselingen schrik het hoofd opgericht.

- 'Hoor je dat, mama!' - roept hij zichtbaar ontsteld tot zijne echtgenootte - 'meneer Van Limbeek! Onze Jeannette ontmoet meneer Van Limbeek!'

Mevrouw Van Vorden glimlachte zeer naïef en antwoordde:

- 'Wel zeker! Dat heeft ze me laatst al verteld!'

- 'Maar weet jelui dan niet, wie die meneer is? Iedereen kent hem als een gevaarlijk sujet, een speler, een doorbrenger, een verlopen student....'

Jeannette schudt bedaard het hoofd.

- 'Papa droomt!' - zegt ze kalm - 'meneer Van Limbeek is een beschaafd jongmensch, met

beleefde manieren. Hij kan heel aardig vertellen van zijne reizen. Mevrouw Van Assen prijst hem!

Het bloed was den notaris naar 't hoofd gestegen. Hij hield zich met beide handen aan de armen van zijn stoel vast.

- 'Ik wist wel, dat eene jonge, rijke weduwe als mevrouw Van Assen veel menschen zag, maar had ik kunnen vermoeden, dat Jeannette met zulke jongelui in aanraking zou komen, dan had ik mij tegen die kennismaking verzet....'

Jeannette schudt andermaal het hoofd en fluistert bedaard:

- 'Papa droomt!'

Victor Wilman staat stilzwijgend op. Maar de notaris wenkt hem met de hand en zegt op zijn luidsten toon:

- 'Neen, Wilman! blijf nog een oogenblik! Zeg nu eens ronduit: ken-je dien meneer Van Limbeek hier in den Haag niet?'

Victor heft zijn open, fier gelaat op en zegt:

- 'Ik ken hem zeer wel! Ik zou toch liever zwijgen, als u 't toestaat, want ik.... ken hem eigenlijk te goed!'

Mevrouw Van Voorden opent hare vriendelijke oogen en valt schielijk in:

- 'Neen, Wilman! zeg me al wat je weet!'

Jeannette werpt voor het eerst een onderzoekenden blik naar den jonkman met den hoogen rug. Victor vangt dien blik moedig op. Zonder eenige

aandoening hoegenaamd richt hij zich tot de echtgenoot van zijn patroon:

- 'Meneer Van Limbeek is hier bij een groot aantal achtenswaardige burgers zeer slecht bekend. Hij behoort tot een gezelschap, meestal zeer rijke jongelui, die enkel voor hun vermaak leven en daarbij niet zeer kiesch zijn in de middelen, om tot hun doel te komen. Er zijn hier familiën in de stad, die dit ondervonden hebben, mevrouw!'

Jeannette staat op, perst de fraaye, roode lippen op elkaar en geeft een tik met haar waayer tegen de ijzeren tuintafel.

- 'Jelui droomt allemaal!' - roept ze driftig uit en snelt naar den tuin.

De notaris heeft met de uiterste belangstelling den gang der gesprekken gevolgd. Hij richt een bezorgden blik naar zijne echtgenoot. Er vangt een zacht fluisteren aan tusschen het drietal achtergebleven in de verandah. Aan de uitdrukking op ieders gelaat kon men de groote bekommering waarnemen, die allen om het zeerst vervulde. Mevrouw Van Voorden maakt te vergeefs allerlei tegenwerpingen, zij poogt twijfelingen te opperen nopens de kwade geruchten aangaande Van Limbeek, maar Victor weet haar telkens te overtuigen. Weldra wordt ook de moeder met het geheim bekend gemaakt en vangt een krijgsraad aan.

- 'Och, Wilman! help me eens een handjen!' - klinkt plotseling de stem van Jeannette, die om

den hoek gluurt - 'de wind heeft mijne rozen zoo geteisterd!'

Eene zeer korte raadpleging met de oogen tusschen ons drietal volgt. Bijna oogenblikkelijk snelt V i c t o r de trappen van de verandah af, terwijl beide ouders zich in de schaduw der tuinkamer terugtrekken.

V i c t o r had een tuinpad ingeslagen, terwijl J e a n n e t t e hem den weg wees. Nadat hij achter eene dichte groene heg van jasmijns en seringens verdwenen was, vond V i c t o r haar, vertoornd, uitdagend op hem wachtend.

- 'W i l m a n ! ik moet je spreken! Wat heeft meneer V a n L i m b e e k jou in den weg gelegd? Wat beduidt die aanklacht?'

V i c t o r stond daar, gebogen, bijna bedeesd, aanvankelijk zwijgend, maar met eerbiedigen schroom de slanke gestalte tegenover hem waarnemend. Hij sprak toen zachtkens:

- 'En wat beweegt mejuffrouw J e a n n e t t e daarom boos te worden? Wat heeft zij met een man als V a n L i m b e e k te maken?'

Wonderlijk - J e a n n e t t e werd niet driftig!

Zij perste de lippen nog eens op elkaar maar, wendde de schoone, donkere oogen af, daar V i c t o r haar uitvorschend bleef aanzien.

- 'Toen meneer mij vroeg, heb ik gezegd, wat mij op het hart lag. Ik kon niet anders!'

J e a n n e t t e wierp het fraaye kopjen omhoog.

Er fonkelde hartstocht uit haar oogopslag, toen zij hernam:

- 'Kwaadspreken van mijne kennissen gedoog ik niet, W i l m a n !'
 - 'Als men de waarheid zegt, hoe is het dan mogelijk kwaad te spreken?'
 - 'Maar je hadt kunnen zwijgen!'
 - 'Welk belang, of liever, welke plicht zou mij hebben kunnen nopen tot zwijgen. Ik heb vijftien jaren aan de zijde van uw vader gewerkt, mejuffrouw J e a n n e t t e ! Vóór dat tijdstip is mijn vader de trouwe vriend van den uwe geweest. Meneer V a n V o o r d e n gaat met mij om, als met een vriend - zou ik thands zwijgen.... ik was het aan de nagedachtenis van mijn vroeg gestorven vader verplicht te spreken!'
 - 'Aan de nagedachtenis van je vader - dat komt hier al zeer weinig te pas!'
- Een donkere blos bedekte V i c t o r s gelaat en wangen. Hij kwam een schrede nader - hij vroeg:
- 'Geloof u, juffrouw J e a n n e t t e ! dat ik uw vader en moeder hoogacht, dat ik u gaarne gelukkig zag, dat.....'
 - 'Nu ja, ik geloof wel.....'
 - 'Dan heb ik u maar één raad te geven, éene waarschuwing: vermijd V a n L i m b e e k ! Ga hem uit den weg! Schuw hem als de pest!'
- V i c t o r stond naast de schoone dochter van zijn patroon, zijne oogen fonkelden, in zijne opgewondenheid bemerkte hij niet, dat hij hare hand had gevat.....

J e a n n e t t e gaat een tred ter zijde en maakt hare hand vrij. Half glimlachend zegt ze:

- 'De zaak is zooveel opgewondenheid niet waard! Ik dank je voor je belangstelling, W i l m a n ! Voor 't overige zal ik zelve weten, wat mij te doen staat!'

Zij maakt eene beweging om te vertrekken. Zij ziet rechts en links, of ze V i c t o r kon uitnoodigen heen te gaan. Maar de jonkman blijft onbeweeglijk staan, zijne borst zwoegt, in beide oogen glinstert een nauw bedwongen traan, met trillende stem zegt hij:

'Nog één woord, ik zal u er nimmer meer meê lastig vallen! Maar u zeide daareven, dat ik ten onrechte van mijn armen overleden vader had gesproken. Ik deed dit, omdat de naam V a n L i m b e e k mij met bitteren wrevel vervulde, omdat de grootste ramp, die het leven van beî mijne ouders heeft vergald, met dien naam in verband staat. Meneer V a n L i m b e e k had vijftien jaren geleden, een boezemvriend - een Baron v a n B e r c k e n v e l d t Voor eenige jaren vertoonde zich de ellendeling nog op onze straten, later heeft hij zijn verdiend loon ontvangen. Die beide vrienden dwaalden destijds veel voor ons huis in het Westeinde - en ik bezat eene zuster, eene engelachtige, schoone zuster B e r t h a , de vreugd mijner ouders. Het is mij onmogelijk alles te vertellen, juffrouw J e a n n e t t e ! maar ik zal u den afloop mijner geschiedenis zeggen. Onze lieve, schuldelooze B e r t h a vluchtte met V a n B e r k e n v e l d t mijn vader volgde ze naar Londen....

het was te laat. Twee jaren later bracht ik mijn armen vader naar Eik- en Duinen - mijne goede moeder weende het licht uit hare oogen en daarom was ik..... een weinig opgewonden, juffrouw *J e a n n e t t e*!

De dochter van den notaris had deze woorden schijnbaar vrij onverschillig aangehoord. De bewogen stem van *V i c t o r* had invloed geoeffend - zij volgde. Daarna had zij de agaatroos uit haar ceintuur genomen en, wijl zij hare vingeren geene andere bezigheid kon geven, plukte zij de fraaye bloem met hoogen ernst uit elkaar. Toen *V i c t o r* zweeg, zag zij op en bijna onverstaanbaar klonk het:

- 'Ja, dat is zeer treurig, *W i l m a n*! Ik dank je voor je belangstelling. Maar ik heb nu geen tijd meer! Mevrouw *V a n A s s e n* komt mij afhalen.... a d i e u!

Zij wierp de vernielde roos ter zijde en snelde heen.

V i c t o r bleef.

Hij drukte beide handen voor de oogen - misschien weende hij.

Toen hij weer opzag, stond hij alleen.

Eene zachte bries suisde door de jasmijn-boschjens en vervulde alles met liefelijken geur.

V i c t o r glimlachte bitter. Voor zijne voeten lag de gedachteloos verwoeste roos. Hij bukte en nam haar op. Niemand zag het immers. Met sidderende hand verbergt hij haar aan zijne borst, - wat had de arme bloem misdaan?

Geknakte rozen - *V i c t o r* kende ze!

III. Juanito.

Meneer Alexander van Limbeek bewoonde rijkgemeubelde kamers in het Noordeinde. Een afzonderlijke opgang verleende den bezoekers gelegenheid het ruime portaal te bewonderen, terwijl zij meest naar een klein vertrekjen ter zijde werden verwezen door een grimmigen grijskop, midden term tusschen oppasser en lakei. In het wachtkamertjen was alles zeer deftig tot de stemmige staalgravuren toe, waaronder Van der Helsts Schuttersmaaltijd door Kaiser en de bekende reproduktiën van Ary Scheffers Mignon en Gretchen zich bevonden.

De vrienden, die tot het groote salon werden toegelaten, konden zich overtuigen, dat de heer des huizes juist geen beslisten smaak voor de nederlandsche staalgravure koesterde. De wanden waren er met een somber bruin f o n d bekleed, waarop een glinsterende

wapentropée schilderachtig uitkwam. Voorts zag men er allerlei schoone snuisterijen van saxiesch en delftsch aardewerk, eene rokoko-pendule met eene groep in gekleurd porcelein - een grijzenden Satyr, die een ontkleed nymfjen in de armen knelt, voorstellend. Twee groote schilderijen nemen bijna den gantschen wand aan beide zijden der wapentropée in beslag - eene *Almée*, levensgroot, liet zich met opgeheven armen en zeer weinig kostuum aan de eene zijde bewonderen, aan de andere danste eene *Baccante* op gelijke wijze. Onderzocht men die schilderijen, dan zag men weldra, dat het zeer middelmatige kopieën waren, die niets gemeen hadden met de namen van *Landelle* en *Hébert*, die de kopiïst er gewetensvol op had overgebracht.

Voorzichtig een weg zoekend tusschen een overdreven aantal gemakkelijke leunstoelen en tafeltjens met albums en plaatwerken kwam men aan de deur van een korten doorgang, die naar des heeren *Van Limbeks* slaap- en kleedkamer bracht. Alles was met de uiterste weelde en eenige bizonderheden zelfs met zekeren smaak gestoffeerd. De blauwe damasten gordijnen van het ledikant waren met wit neteldoek overplooid, de waschtafel was met kostbare toilet-benoodigden overdekt en kon in tijd van nood door meer dan een persoon gebruikt worden. De schoorsteenmantel van dit vertrek prijkte met allerlei Venussen in *biscuit* en *terra-cotta*, terwijl daarboven eene groot schilderij hing, welke om de

eene of andere reden met een groen gordijn was bedekt.

Eene kleine pendule van zwart marmer sloeg juist half twaalf van den voormiddag, toen Alexander van Limbeek zijne plaats innam voor eene kaptafel, die genade zou hebben gevonden in de oogen eener parijsche schoonheid. Terwijl de bezitter van al deze kostbaarheden zich rustig nederzet, is de gelegenheid gunstig hem waar te nemen. Hij is niet lang, heeft eene regelmatige gestalte en verheugt zich in het bezit van zeer nette handen en voeten. Zijn gelaat maakt geen ongunstigen indruk; zijne trekken zijn regelmatig, maar zijne donkerblauwe oogen verschuilen zich eenigszins achter de loome oogleden. Thands is zijne gelaatskleur geelbleek, doch met een blik op zekere geheimzinnige doosjens en fleschjens zoude men al vast de voorspelling durven wagen, dat straks een schoon rozenrood daarvoor in de plaats zal treden.

De heer Van Limbeek besteedt veel tijd en talent, om zijn kapsel fraai in orde te brengen. Hij heeft buitengewone hulpmiddelen in den vorm van zekere voorwerpen, die de dames en de kappers *crepées* noemen en die door hem onder de sierlijke golving van zijn zwart hair aan beide zijden der scheiding met groote behendigheid worden aangebracht. Zijne wangen en kin zijn zorgvuldig geschoren, zijne bovenlip prijkt met een knevel, die mede naar den kunstigsten trant wordt opgemaakt.

Langzamerhand begint zijn gelaat in den gewonen plooi te komen en, hoewel overmaat van kunstigheid hem zeer veel schade doet, was de oorspronkelijke goede aanleg zijner trekken nog duidelijk zichtbaar.

Er wordt bescheiden geklopt.

- 'Entrez!' - roept Van Limbeek.

De grijskop, die het midden houdt tusschen lakei en oppasser, treedt binnen en reikt zwijgend een briefjen over. De hairkunstenaar leest het vluchtig, frons de wenkbrauwen, kijkt het nog eens in en zegt met een zonderling fluitenden toon van stem:

- 'Zeg aan de juffrouw, dat ik een paar dagen uit de stad ga! Van daag over acht dagen zal ik bericht zenden!'

De grijskop gaat zwijgend heen.

- 'Laurentius!' - roept Van Limbeek plotseling.

Laurentius keert terug.

De fluitende stem herneemt:

- 'Zeg maar, dat ik over een paar dagen zelf antwoord zal brengen!'

- 'Ja, meneer!'

En Laurentius gaat met eene bijna onmerkbare uitdrukking van minachting op 't gerimpeld gelaat, terwijl hij een blik werpt naar de schilderij met de groene gordijnen - een blik, die gelukkig aan de waarneming van zijn meester volkomen ontsnapt.

Van Limbeek had het briefjen geopend naast

zijn kappersapparaat gelegd. Het was zeer kort. Men las er: 'Ik moet je spreken. Sints twee dagen wacht ik te vergeefs. Wanneer? L a u r a.'

Een oogenblik zat de zwierige heer in gedachten. Daarna haalt hij drie of vier malen driftig zijne schouders op en vat eindelijk het briefjen, om het bedaard te verscheuren. Zijne kleeding en artistieke uitmonstering nemen thands al zijn denken in. Weldra was hij weer ernstig bezig en arbeidde hij aan het toilet van den dag.

Er wordt weder getikt.

Na het luide: 'E n t r e z !' verschijnt nogmaals L a u r e n t i u s . Hij houdt een geopend papier in de hand. Er wordt beschikt over de som van vijfhonderd gulden en nog iets wegens gebruik van rijpaarden, rijtuig en allerlei verder equestriesch dienstbetoon.

V a n L i m b e e k ziet het papier even in. Daaarna klinkt het scherp:

'Daar doe ik niet aan! Ik zal orders geven aan mijn kassier, als het mij goed dunkt, ik wil niet worden overrompeld!'

- 'Meneer! Ik kan dien man niet van de deur af krijgen! Hij is er voor den zesden keer!'

V a n L i m b e e k keek half toornig op, maar hij vond het te vermoeyend zich boos te maken.

L a u r e n t i u s wacht - zijn meester verdiept zich in het vraagstuk over de das, die aan zijne kleeding van dien dag zal passen. L a u r e n t i u s zegt eindelijk:

- 'Als meneer maar een briefjen wou maken!'

- 'Ben-je er nog? Zeg, wat ik je beveel!'
- 'Maar die man is zoo lastig, meneer!'
- 'Kerel!'

Na dien uitroep zou het schijnen, alsof L a u r e n t i u s vol schroom moest aftrekken. Maar hij bleef. V a n L i m b e e k is opgestaan. Eensklaps zoekt hij een zakboekje onder zijne toilet-benodigdheden, hij schrijft snel met potlood eenige regelen en geeft het zwiingend, zonder omzien, aan den koppigen grijzen bediende. Deze buigt en nogmaals zweeft de geheimzinnige uitdrukking over zijn gerimpeld gelaat, als hij vertrekkend in 't voorbijgaan naar de schilderij met de groene gordijnen opziet.

A l e x a n d e r v a n L i m b e e k heeft het moeilijk vraagstuk van de das opgelost. Behalven de lichtgrijze kleur van het kleedingstuk, dat over zijne verlakte schoenen valt, is hij statig in 't zwart, zeer deftig en zeer respectabel. Hij bewondert zich zelve in de verschillende spiegels van zijne kleedkamer. De pendule wijst kwart na twaalf. Hij heeft waarlijk nog drie kwartier voor een schielijk ontbijt. Reeds is hij opgestaan, om L a u r e n t i u s zijne bevelen te geven, toen een derde tikken de komst van den vertrouwden bediende aankondigde.

- 'Meneer! Baron H o l b a c h is voor!'

V a n L i m b e e k knikte. Statig een fijn linnen zakdoek, waarop een geborduurd naamcijfer prijkt, bevochtigend met eenig reukwater, ziet hij zijne net opgedirkte gestalte nog eens in al de spiegels en

begeeft hij zich daarna met eene vroolijke uitdrukking op zijn wel onderhouden gelaat naar zijn salon.

Een lang mager heer met een mager gelaat, vol rimpels, een half kaal hoofd, door enkele lange vlokken koolzwart hair omstrengeld, stond de Alméé van den pseudo-Landelle te bewonderen.

Zoodra hij Van Limbeek hoorde aankomen, wendde hij zich tot hem met eene zonderling heesche stem:

- 'Mon cher Juanito! Parbleu! Tu as l'air d'un conquérant, mon cher Juanito!'

Van Limbeek antwoordde met een weinig nederlandsch akcent in zijn Fransch. Daaruit bleek, dat hij zeer vereerd was door het bezoek van den Baron Holbach, die weldra zich vinden liet, om een zeer eenvoudig lunch te gebruiken. Laurentius kreeg orders en vrij snel verscheen een kostelijk ontbijt, waarvan de heeren echter niet anders gebruikten dan een half dozijn beschuitjens met straatsburgsche paté. Uit een sierlijk emmertjen van glad hout staken twee zilveren halzen van een veelbelovend voorkomen. Weldra bleek het dan ook, dat Van Limbeeks champagne voortreffelijk was en dat de beide heeren zich dien morgen in een redelijken dorst verheugden.

Baron Holbach was attaché aan eene der noordsche legatiën - een jong mensch met een oud hoofd en geveerde haren. Hij noemde Alexander nooit anders dan Juanito en onder dezen bijnaam

was hij 't meest bekend bij zijne aanzienlijke vrienden. 't Was eene geestigheid van den Baron, die hem al de eigenschappen, maar geenszins de lengte van een echten *Don Juan* toeschreef. Hun gesprek kwam ongeveer op het volgende neêr:

- 'Gisteren avond laat geworden?' - vraagt *Holbach*.
- 'Tamelijk, mijne *veine* was blijvend!
- 'Je hebt meestal *veine*, *Juanito*! Je bent in alles een gelukkige kerel!
- 'Behalven als 't me tegenloopt!
- 'En hoe gaat het met de schoone *Laura*?'
- 'Redelijk! naar omstandigheden!
- 'Geen nieuws?'
- 'Calme plat!
- 'Dineer-je in onze klub of te Scheveningen?'
- 'Ik weet het niet. 't Is van daag een dag van gewicht. Nog een glas, *Holbach*?'
- 'Gaarne! wat bedoel-je?'
- 'Kom, jij moogt het weten. Maar diskretie, niet waar?'
- 'Parbleu!'
- 'Je kent de kleine *Jeannette Van Voorden* wel, die op de *soirées* van *la belle Van Assen* komt?'
- 'Zeker, een aardig kopjen!'
- 'Welnu, *mon cher Holbach*! ik ga straks, na afloop van ons ontbijt, naar den waardigen heer notaris *Van Voorden* en vraag hem met gebrui-

kelijke plechtigheid om de hand zijner allerliefste dochter!

- 'n Riche héritière - niet waar?'

- 'Zeker, maar daarenboven een smaakvol en beminnelijk meisje!'

- 'Juanito! mon cher! Je plan is uitstekend, er ontbreekt maar één ding aan - je bent volkomen ongeschikt voor den achtenswaardigen staat van getrouwd man. Bedenk je nog eens goed! Huwelijksketenen zijn geene ketenen van rozen - ze knellen soms geweldig. Nu ben-je vrij en frank en hebt niemand naar de oogen te zien, binnen kort zal-je naar je vrijheid snakken, want ik ken je, amice! ik ken je. In al je sierlijke zwarte lokken groeit geen enkel hair, dat op het hoofd van een getrouwd man thuis behoort!'

Van Limbeek liep in gedachten op en neer en deed Laurentius verschijnen. De grimmige huis-Cerberus kreeg last de tweede flesch champagne open te maken. Toen de man verdwenen was en de glazen op nieuw parelden, zei de gastheer:

- 'Mon cher Holbach! Je redeneering is volkomen juist. Dit alles en nog meer heb ik tot mij zelve gezegd. Maar van de andere zijde wijs ik toch op eenige zeer aanbevelenswaardige konsideratiën bij mijn voorgenomen huwelijk.

Jeannette is een riche héritière en in mijn fortuin zijn gedurende de laatste tien jaren nog al eenige brèches gekomen. Dit primo. Vervolgens heb ik gemerkt, dat het leven van bachelor mij gedurig van kennissen be-

roofd heeft. Voor een jaar of vijftien kende ik hier de gantsche stad. Dit is langzamerhand ingekrompen, nu kom ik nog maar bij een paar families - bij *la belle veuve* en bij de *Plancius*sen. Zoodra ik met mevrouw *Van Limbeek* aan mijne zijde een eigen huis zal betrekken hebben, komen al die kennissen terug. Dit *secundo*. Eindelijk vind ik in *Jeannette* een bekoorlijk en elegant schepseltjen, dat mijn naam waarlijk geen oneer zal aandoen. En hiermeê sluit ik de deur - *tertio!*

- 'Je hebt de zaak handig bepleit, *Juanito!* maar je moogt niet alleen de voordeelen laten gelden - je moet ook de schaduwzijde overwegen. Van den ouden schitterenden *Juanito* mag niets overblijven. Geen hair! Al wat ik hier zie, behalven die fraaye pistolen en floretten, moet op den sterfdag van onzen diep betreunden *Juanito* in asch verdwijnen. Ik weet wel, je zult zeggen: hij zal als een Fenix uit zijne asch verrijzen - maar, *mon très cher!* dit zal u hier tegenvallen. Uit de asch, waarin *Juanito* opging, kan niets anders te voorschijn komen, dan een doodbedaard, deftig *mari*, die de *ombrelle* van *mada me* mag dragen. Geene illuziën daaromtrent!

Alexander van Limbeek keek zijn vriend half schertsend, half onderzoekend aan. Hij nam eene kloeke teuge champagne en antwoordde:

- 'Kom, kom! *On trouve avec le ciel des accommodements!*'

Baron Holbach fronste de wenkbrauwen.

- 'Pas d'équivoque! Juanito, ik geloof, dat je een gentleman bent! Wat je daar zegt, is ongepast!'

Alexander beet op zijn fijn zwart kneveltjen.

- 'Nu ja! ik bedoel alleen, dat je overdrijft, Holbach! Ik stel mij voor een voorbeeldig mari te zijn, maar je behoeft me daarom de ombrelle van mijne toekomstige echtgenoot niet op de schouders te leggen!'

- 'Je hebt wel wichtiger zaken op je schouders geladen, mon cher!'

- 'Enfin! Laat ons er niet over kibbelen! Ik heb je mijn plan konfidentiëel meegedeeld - ik hoop, dat ik het zal kunnen ten uitvoer brengen en beloof mij een buitengewoon genoeg, als ik je zoo ceremoniëel mogelijk mevrouw Van Limbeek zal mogen prezenteeren!'

Baron Holbach zag even op zijn gouden uurwerk.

Hij stond langzaam op en plaatste zich voor den spiegel, om de fragmentarische slingering zijner dunne zwarte hairlokken rondom den blinkenden schedel tot de gewone harmonie terug te brengen. Alexander gebruikte deze gelegenheid, om van zijne zijde in een anderen spiegel de fraaye plooyen van zijne zwart satijnen das te ordenen. Er heerschte eene zekere stijfheid tusschen beide vrienden en van daar eene pauze in 't gesprek.

Toen de Baron Holbach zijn zwart glimmenden

hoed en rotting gegrepen had, keek hij zijn vriend uitvorschend in de oogen en sprak hij op zachten toon:

- 'En Laura? En la belle H  l  ne?'

- 'Juist! Als mijn plan gelukt, zal ik plechtig afscheid nemen van die charmante periode uit mijn leven, die ik als afgedaan beschouw, waarover ik zelfs mémoires de ma vie de garçon zou kunnen schrijven, als ik schrijven wilde. Bij die gelegenheid reken ik op uwe hulp, Holbach! We willen eene vroolijke uitvaart geven aan den ouden Juanito!'

- 'Zeer goed! Maar na de begrafenis geene resurrektie! Je kunt op mij rekenen!'

Er klonk weer een vroolijke lach van beider lippen. Juanito bemerkte, dat het tijd werd voor de groote zaak. Holbach reikte hem de hand.

Toen Alexander alleen was, begon hij uiterst langzaam zijne parelkleurige handschoenen aan te trekken. Hij zag de kamer met de blikken van een overwinnaar rond. Merkwaardig! - toevallig zijn oog richtend naar den fraayen leunstoel, waar zijn vriend de Baron gezeten had, krulde een uitdagende glimlach zijne lippen.

IV. Een vertrouwelijk onderhoud.

Notaris Van Vorden zat in zijn kantoor op de gewone plaats voor het schrijfbureau. Victor Wilman had zich aan eene tafel ter zijde gezet, toen hij na eene korte afwezigheid in het middaguur terugkeerde. Zij hadden een kwartier fluisterend gesproken. Het gelaat van den zes-en-zestiger teekende zekere vastberadenheid, Victor daarentegen scheen door bezorgdheid gedrukt.

De huisknecht Jakob in klein tenue binnentredend na geklopt te hebben, reikt zijn meester een visite-kaartje over. De notaris staat langzaam op. Victor volgt hem met veelzeggenden blik. Weldra klinkt zijn tred door de gang. Hij begeeft zich naar een statig gestoffeerd vertrek, waar bezoekers worden afgewacht.

Zoodra hij binnentrad, zag hij den sierlijken persoon des heeren Van Limbeek eene diepe buiging

maken. Eenige beleefdheidsvormen worden in acht genomen. Zoodra de twee personen tegenover elkander gezeten zijn, begint de heer Van V o o r d e n met groote stijfheid en stroefheid:

- 'Vergun mij u mijne verwondering te betuigen over uwe komst! Zoo ver ik mij herinner, ontmoette ik u nooit!'

De notaris heeft met V i c t o r afgesproken zich kalm en stroef te houden - ten einde het onderhoud zoo kort mogelijk te maken.

V a n L i m b e e k boog uiterst beleefd bij den eersten volzin en antwoordde met een kunstig gemoduleerde stem:

- 'Ook mij viel nimmer de eer te beurt aan u te worden voorgesteld! Des te beter ben ik met uwe familie bekend. Ik ontmoette mejuffrouw V a n V o o r d e n bij herhaling gedurende dezen winter en dit voorjaar en stel dit geluk op te hooger prijs, nu ik voor eenige dagen te Scheveningen door haar zelve aan mevrouw V a n V o o r d e n mocht worden gepresenteerd!'

- 'Daar weet ik niet van! En in welk verband staat dit tot uwe komst!'

- 'In het nauwste verband, meneer V a n V o o r d e n! Het zou mij zeer licht gevallen zijn, mij door mevrouw of mejuffrouw V a n V o o r d e n aan u te doen presenteren, maar ik wilde u niet overrompelen. Ik verkoos een bijzonder onderhoud met u, daar ik weet, dat uwe betrekking u dikwijls in aanraking

brengt met onbekende personen.... dat de ceremonie van voorstelling voor u geene bijzondere waarde heeft.'

- 'U komt mij over zaken spreken. Zeer gaarne meneer V a n L i m b e e k! Maar willen we ons daartoe niet liever naar mijn kantoor begeven?'

Bravo, heer notaris! Bij de onrust en de besluiteloosheid, die u heimelijk kwellen, is dit een uitmuntende zet!

De pseude-J u a n i t o glimlacht zoo verstandig of hij louter van bewondering blaakt voor de geestigheid des heeren V a n V o o r d e n . Hij maakt een bescheiden gebaar met zijne rechterhand en herneemt:

- 'Pardon, meneer! Ik wenschte het woord niet tot u als notaris te richten. De zaak, die mij hier brengt is van zeer bizonderen aard. Ik had reeds de eer u meê te deelen, dat mij het voorrecht te beurt viel mevrouw en mejuffrouw V a n V o o r d e n te leeren kennen. Behoef ik u te zeggen, dat uwe dochter J e a n n e t t e een diepen indruk op mij moest maken, dat ik van den beginne af door hare beminnelijkheid en geestigheid werd geboeid.....'

- 'Ik dank u zeer voor uwe gunstige opinie, maar ik zie niet in.....'

- 'Juist! Ik wilde er bijvoegen, dat er bij mij gegronde hoop bestaat op eenige vriendschap, op eenige genegenheid van mejuffrouw J e a n n e t t e .'

- 'Daar is mij nooit iets van gebleken! Ge kunt u vergissen, meneer V a n L i m b e e k!'

- 'Ik ben er zeker van! En in dit geval, meneer Van V o o r d e n! gevoelde ik mij verplicht allereerst mij tot u te richten, met de vraag: zoude ik op uwen steun mogen rekenen, als ik u zoo eerbiedig mogelijk verzoek mij toe te staan naar de hand uwer dochter te dingen?'

Nu komt het er op aan, heer notaris! herinner u wat V i c t o r zeide!

De heer V a n V o o r d e n staart strak voor zich uit op de roode rozen, die in het donker vloertapijt zijn geweven. Er heerscht diepe stilte. Eindelijk heft hij het hoofd op en terwijl hij met de linkerhand over den kalen schedel wrijft, zegt hij zoo statig mogelijk:

- 'Als ik ooit mijne toestemming geef tot een huwelijk mijner dochter, dan moet ik in de eerste plaats zeker zijn, dat zij zelve dit huwelijk van gantscher harte wil, maar in de tweede plaats moet ik tevens zeker zijn, dat hare keuze haar waarachtig geluk kan bevorden. Volgens uwe bewering zou J e a n n e t t e aan u hare vriendschap geschonken hebben. Ik neem dit een oogenblik aan, maar dan moet ik u eerlijk verklaren, dat ik u mijn steun in deze zaak onmogelijk kan schenken!'

Hier maakt de jonkman, die den rok van J u a n i t o wilde uittrekken eene meesterlijke beweging van bescheiden schrik.

De notaris vervolgde:

- 'Dit behoeft u niet te verwonderen. Ge hebt

zoo even te recht opgemerkt, dat ik door mijne betrekking met allerhande menschen omga en dus is het natuurlijk, dat ik de meeste personen uit de residentie zeer nauwkeurig ken. Uwe antecedenten zijn niet gunstig, meneer V a n L i m b e e k ! Ge leeft zonder eenige werkzaamheid, uwe studiën zijn onvoltooid gebleven, de maatschappij ziet in u niets anders dan.... een welgekleed leêglooper..... neem me niet kwalijk, maar zonder omwegen gesproken..... de zaak is nu eenmaal zoo en niet anders!

De zorgvol opgewerkte trekken van den behendigen pronker hadden een moeilijken strijd. Zij mochten geene verstoordheid uitdrukken en hielden er toch toe over. Met pijnlijke opgeruimdheid klonk zijn andwoord:

- 'De zwaarigheid heeft niets te beduiden, meneer! Zoo ik geen beroep, geene betrekking koos, 't kwam voornamelijk, omdat het aanzienlijk fortuin van mijn vroeg gestorven vader mij onbezorgd maakte. Het zal mij hoegenaamd geene moeite kosten met mijne talrijke relatiën eene eervolle betrekking te verwerven. Bepaal mij maar een termijn, meneer V a n V o o r d e n ! en ik zal zorgen, dat ik binnen dien tijd uwe zwaarigheid heb opgelost!'

De notaris hoorde dezen woordenvloed met klimmenden tegenzin aan. Hij meende, dat hij den lastigen indringer had afgewezen, maar deze scheen zich aan elken stroohalm vast te klemmen.

- 'Onnoodig, meneer V a n L i m b e e k ! Ook wan-

neer deze onzekere belofte in vervulling mocht gaan, zou ik u mijne toestemming niet kunnen schenken. Het zou raadzaam zijn van uw plan af te zien. Ik zeide het u reeds en ik moet het nogmaals tot mijn leedwezen herhalen: uwe antecedenten zijn niet gunstig!

De kandidaat-schoonzoon gaf het pleit echter zoo spoedig niet op.

- 'Het is zeer moeilijk tegen een vooroordeel te worstelen' - hernam hij - 'en nog moeilijker eene zaak van zoo teeder persoonlijk belang zelf te bepleiten. Wat mijne antecedenten betreft, heb ik de eer u te verwijzen naar mijn gewezen voogd: Jonkheer P l a n c i u s , alhier. En mag ik u tevens herinneren, dat mijn aanzoek alleen berust op eene vaste overtuiging - dat ik.... de genegenheid uwer dochter heb gewonnen... en zij de mijne.....'

De notaris rees van zijn stoel. Hij wilde den verderen strijd afsnijden - hij gevoelde er zich volkomen gerechtigd toe. Ook V a n L i m b e e k was aanstonds opgestaan.

- 'Dit laatste punt zal ik onderzoeken!' - zei de heer V a n V o o r d e n verstoord.

- 'Het ware best ons onderhoud af te breken. Ge kent voorloopig mijne meening.

Binnen acht dagen zal ik schriftelijk u mijne beslissing doen toekomen!'

- 'Ik volg gaarne uw wenk.....'

Maar A l e x a n d e r - J u a n i t o kon zijn volzin niet uitspreken. Er kwam plotseling hulp. Niemand had

de binnendeur hooren opengaan en toch zweefde daar ijlings de nette gestalte van Jeannette naar binnen. De notaris staarde haar verwonderd, sprakeloos aan. Van Limbeek boog met vroolijke verrassing. Snel kwam ze nader tot de beide mannen. Ze zag haar vader vleyend in de oogen en sprak, bijna fluisterend:

- 'Ik wist, dat meneer Van Limbeek bij u was, en ik ben zoo nieuwsgierig, zoo nieuwsgierig, lieve Papa! want de zaak gaat immers mij ook aan, niet waar?'

En Jeannette legde het mooye kopjen aan haars vaders borst en sloeg hare handen om zijn schouder.

De notaris fronste de wenkbrauwen - de verrassing was hem te groot - geheel overstelpt poogde hij Jeannette's liefkoozing af te weeren, maar het gelukte hem niet. En nogmaals klonk hare fluisterende stem:

- 'Neen, Papa! wees nu niet boos! Het was mij onmogelijk rustig te wachten! Ik moest weten, wat er hier besproken werd. Kom, Papa! kom, geef uwe toestemming!'

Maar de heer Van Vorden bezweek niet.

Met groote inspanning onttrok hij zich aan de omarming zijner dochter en vol nadruk klonk het:

- 'Mijn gesprek met den heer Van Limbeek is geëindigd! Hij zal mijn antwoord schriftelijk ontvangen!'

Alexander boog zeer tevreden en gelukkig. Langer aanhouden ware onhandigheid. Hij wist, dat hij eene sterke bondgenoot bezat in de belegerde vesting. Hij trad buigend vooruit, de notaris was reeds bij de deur. Jeannette zag hem een oogenblik aan en reikte hem de hand. De notaris had gebeld, Van LimbEEK moest een goed heenkomen zoeken onder de hoede van Jakob.

Zwijgend stonden vader en dochter tegenover elkaâr. Het was de stilte, die den storm voorafgaat.

Eindelijk begon de heer Van Voorden:

- 'Daar zal nimmer iets van komen, Jeannette! Ik geef mijne toestemming nooit!'

Jeannette antwoordde niet, maar schudde zeer zacht haar mooi hoofdjen.

- 'Reken er op, Jeannette! Van dit oogenblik verbied ik elke verdere ontmoeting met dien onbeschaamden leêglooper! De vriendschap met mevrouw Van Assen moet afgebroken worden. Ik wil mijn eenig kind niet met voorbedachten rade ongelukkig maken!'

Jeannette heft het hoofd op.

- 'Ongelukkig, Papa!' - fluistert ze - 'Integendeel! Ik heb Alexander lief. Hij alleen kan mij gelukkig maken!'

De heer Van Voorden wordt driftig. Hij loopt met snelle schreden de kamer op en neer.

- 't Zal je niet helpen, Jeannette! Ik wil er niet van hooren. Al wat je doet, zal vergeefs zijn.

Van dit oogenblik af zul-je den naam van dien spekulant niet meer op je lippen nemen!

J e a n n e t t e is een weinig bleek geworden. Glimlachend antwoordt ze:

- 'Verbieden is gemakkelijk, Papa!'
- 'En ik hoop, dat gehoorzamen je even gemakkelijk zal vallen!'
- 'Ik zal me er het hoofd niet meê breken, Papa!'
- 'Wat blief-je?'

De notaris is door ergernis en verlegenheid tot het toppunt van zelfkwellings gekomen. De anders vriendelijk glimlachende mond is driftig te zaâm getrokken, zijn oog fonkelt, zijn voorhoofd is donkerrood.

J e a n n e t t e ziet hem zeer bedaard aan en herhaalt, dat ze zich er het hoofd niet meê zal breken.

De heer V a n V o o r d e n barst los in een stroom van woedende woorden, terwijl hij op en neer blijft loopen, maar telkens aan de tafel stil staat, om bij iederen volzin een slag met de vlakke hand op het fraai gewreven blad te doen neêrdalen.

J e a n n e t t e wordt steeds bleeker. Hare slanke gestalte vangt aan zacht te trillen. De notaris vervolgt zijn driftigen loop en zijn woordenvloed, telkens valt een dreunende slag op het tafelblad.

Doodsbleek van schrik snelt mevrouw V a n V o o r d e n binnen.

J e a n n e t t e werpt haar een langen blik te gemoet

en zodra zij naast haar staat, valt de sidderende jonkvrouw haar moeder in de armen. Mevrouw Van Vorden slinkt een banger kreet.

Jeannette is overmand van aandoeningen in zwijm gevallen.

V. Moeder en zoon.

De vorstelijke residentie heeft in het vervlogen laatste I u s t r u m eene eigenaardige voorkeur doen blijken op het stuk van nieuwen aanbouw. De lommerrijke linden van den Hoogen Wal, ter zijde van den alouden Princentuin, vormden voor weinige jaren nog eene oasis aan de grens eener sterk bevolkte stad. Groene weilanden strekten zich uit à p e r t e d e v u e , waar nu moderne huizen met hunne min of meer betreurenswaardige platte gevels zich uit kostbaren bouwgrond omhoog heffen.

Ergens in het net van nieuwe straten, waaraan Hollands grootste admiralen hunne welluidende namen schonken, is ook een net huisjen gebouwd, 't welk geene aanspraak op pracht en grootheid maakt, maar juist deftig genoeg is, om door eene bescheiden en zuinige familie te worden bewoond. Dit net huisjen

was betrokken door *Victor Wilman* en zijne bejaarde moeder. De benedenverdieping werd weinig bewoond. Eene keurig gemeubelde kamer diende tot spreekvertrek. Eene tuinkamer - want er was een miniatuur-tuintjen - werd meestal aangewend, om het middagmaal te gebruiken. Boven waren evenzoo twee kamers, waar moeder en zoon den namiddag te zaâm sleten. Het vertrek aan de straat was meer bijzonder het partikulier domein van mevrouw *Wilman*, de tuinkamer gold voor studeerkamer van *Victor*.

Overal in de geheele woning heerschte eene smaakvolle netheid, die het oog aangenaam trof. Nergens was er weelde, maar alom had eene zorgvuldige hand de eenvoudige meubelen gerangschikt. Er was van alles partij getrokken door een oog en eene hand, die behoefte hadden aan harmonie, aan stille schoonheid, ook bij de kleinste bijzonderheden van het huiselijk leven. *Victor's* kamer, die als *suite* met het voorvertrek in verband stond, scheen het meest bevoorrecht. De breede, blinkende schrijftafel, de net onderhouden boekkasten en eene kostbare piano zouden reeds deze studeercel tot een aangenaam, huiselijk verblijf gevormd hebben, thands kwamen allerlei kleine sieraden, door wakkere vrouwenvingers vervaardigd, dat huiselijk voorkomen afronden - thands zouden zelfs meer eischende bewoners dan *Victor Wilman* er zich volkomen op hun gemak hebben bevonden.

Reeds daalde de Augustuszon met schoonen avondluister beneden de daken en de gevels, die men uit V i c t o r s kamer kon waarnemen. Mevrouw W i l m a n was alleen in haar tuintjen, dat zij misschien daarom des te liever had, wijl er niets tot vollen wasdom kwam. Het kleine vierkante plekken gronds tusschen drie steenen muren toonde zich voortdurend ondankbaar ten opzichte van de zorgen door moeder en zoon bijna dagelijks besteed aan de kultuur van eenige perkjens met bloemen. 't Best gelukten de maandrozen, in den laatsten tijd had mevrouw W i l m a n bovendien nog groote hoop op een klein bed met dahliaas, die aanvankelijk knopten en schoone bloemen beloofden.

De oude vrouw met haar zilverwitte haren en magere, regelmatige trekken maakte in haar eenvoudig, maar in alle opzichten smaakvol gesneden zwart gewaad, een alleraangenaamsten indruk. Zij had al het beminnelijke en eerbiedwekkende van haar leeftijd en zweemde in geen enkel opzicht naar die ouden van dagen, wier kantige, hoekige, sterk saâmgeplooidde aangezichten een kapitaal van overgegaarden levenswrevel verraden. Terwijl zij haar zwarten japon voorzichtig opnam, knielde zij soms neder bij hare kweekelingen en knipte zij een verdord blad af, of bond zij een gevallen twijg vast. Het gerucht van een stap in de gang deed haar opzien. 't Was V i c t o r . Hij snelde terstond naar zijne moeder.

- 'Er is niets meer aan te doen! In de volgende maand trouwen ze!'

Hij sprak die woorden op zijn gewonen, helderen toon, terwijl een flauwe glimlach zijne lippen plooidde.

Mevrouw W i l m a n zag hem met zorgvolle bekommring aan. Langzaam wandelden beide door de kleine paden van het tuintjen. V i c t o r was lager van gestalte dan zijne moeder, vandaar, dat deze soms met een blik van beschermende moederlijke liefde op de misvormde schouders nederzag, wanneer de jonkman zijne oogen van haar afwendde. Maar als hij haar aankeek met diezelfde schoone, zwartbruine oogen, als hij glimlachte met dien edelen, fieren trek om den mond, dan straalde van het gelaat der moeder een stille trots, die alles goedmaakte.

V i c t o r had intusschen lang gesproken.

- 't Meest beklag ik' - ging hij voort - 'mijn al te goedhartigen patroon. Toen voor bijna drie maanden de voorname pronker 't eerst over zijn drempel kwam, scheen hij zich goed te zullen houden. Maar mejuffrouw J e a n n e t t e gebruikte hare tranen en daar was de zwakke vader niet tegen bestand. Iederen dag kwam hij met bewolkt voorhoofd op 't kantoor. Zooals ik u vertelde, spraken wij er te zaâm hoe langer hoe minder over. Hij schaamde zich misschien, daar hij aanvankelijk zoo beslist tegen V a n L i m b e e k was opgetreden. Ik wilde evenmin van de zaak reppen - toch vervulde ze mij.... Hoe geheel anders was het dit voorjaar, toen de patroon mij uitvoerig verhaalde, hoe hij vurig hoopte, dat J e a n n e t t e de hand van meneer R i c h l a n d

zou aannemen en mij eensklaps kortaf zeide, dat alles stuitte op den onwil zijner dochter.....'

Victor sloeg de oogen neer, hij bloosde op kinderachtige wijze.

Mevrouw Wilman zag met angstigen ernst op haar zoon. Zij sprak echter zoo blijmoedig mogelijk:

- 'Ik voor mij beklaag Jeannette het meest, zij is nog bijna een kind. Zij gelooft, dat zij al haar geluk zal vinden in een ijdel jonkmensch, dat mooi in de kleëren steekt.... hoe lang zal dat duren?'

- 'Neen, moeder! Dat zal misschien heel anders gaan, dan u denkt. Jong is die schoon gekapte Lovelace betrekkelijk niet. Hij heeft meer dan vijfen-dertig jaren achter den rug. Nu hij eindelijk een lief jong vrouwtjen neemt met veel fortuin en uiterst zwakke ouders, nu zal hij zich rangeeren, als de fatsoenlijke lui zeggen. Misschien zal het manneken zich laten dorloteeren en zal Jeannette zich verbeelden heel gelukkig te zijn!'

Mevrouw Wilman schudde het hoofd.

- 'Neen!' - ging Victor voort - 'Jeannette is zoo tevreden mogelijk. Dat zei meneer Van Voorden me daar even. Jeannette heeft haar zin. Maar de vader is beklagenswaardig. Hij staat tegenover een schoonzoon, dien hij zeer harde waarheden heeft gezegd vóór zijn huwelijk. De prachtige Van Limbèk triumfeert ondanks allen tegenstand. Mejuffrouw Jeannette heeft met huilen, met bezwijmingen, voor eenige weken met allerlei onge-

steldheid het hart van den wankelenden vader vermurwd. En mevrouw Van V o o r d e n heeft alles gedaan, om het bedorven kind in de hand te werken! Ik heb aan beide, aan alle drie gezegd, wat ik wist - het heeft niet mogen baten!

De zon was nu volkomen ondergegaan. De schemering daalde in het tuintjen. Moeder en zoon liepen werktuigelijk naast elkander voort. Eene groene tuinbank tegen den muur bij het perk met maandrozen was voor beide eene bevoorrechte zitplaats. Ook thands zetten zij er zich. Mevrouw W i l m a n zegt, steeds bedaard:

- 'En wat is er nu van daag besloten?'

- 'Meneer was meest al den tijd afwezig. Eerst na den middag zag ik hem terug. Hij was somber en sprak bijna niet. Eindelijk richtte hij het woord tot mij en verhaalde mij alles. Hij gevoelde zich moê van de dagelijksche worsteling tegen moeder en dochter - zij hadden hem totaal overwonnen. Hij wist, dat hij zijn eenig kind aan een individu afstond, dat op zijn allerminst als onbeduidend leêg-looper kan worden gekarakteriseerd - hij wist het en evenwel gaf hij toe..... Ziedaar, waarom ik medelijden voor den besluiteloozen man opvatte. Hij bezwijkt door den aandrang van twee verblinde vrouwen, maar ziet zijne dochter met de uiterste bekommring het ouderlijk huis verlaten. J e a n n e t t e had herhaaldelijk verklaard, dat zij van verdriet zou sterven, mevrouw heeft dagelijks met hare dochter

meêgeweend - en de zwakke vader heeft eindelijk toegestemd. De verloving is nu officiëel bekend. Mevrouw bereidt eene reeks van feesten en houdt zich den gantschen dag bezig met *J e a n n e t t e* en haar aanstaanden echtgenoot inkoop te doen voor de gewichtige gebeurtenissen. Het huwelijk is bepaald in het midden van September. Alles blinkt van louter zonneshijn en vreugde in den huiselijken kring, alleen het voorhoofd van mijn patroon is betrokken. Hij heeft aan echtgenoot en dochter plechtig verklaard, dat hij in latere dagen geene klachten zal aanhooren, als het blijkt, dat *J e a n n e t t e* door dezen onberaden stap haar levensgeluk heeft verwoest!

V i c t o r s lippen trilden - hij bedwong met moeite zijne aandoening. Zijne moeder ontstelde, maar antwoordde met gemaakte rustigheid:

- 'En toch is meneer *V a n V o o r d e n* de hoofdschuldige. Eerst heeft hij zijn eenige dochter door zwakke toegeeflijkheid bedorven, nu kan hij niet streng zijn, niet beletten, dat zijn kind ongelukkig wordt. Hij had bij zijne eerste weigering moeten volharden. Het verwende kind zou gepruild hebben, maar ten slotte zou ze zich hebben geschikt!

- '*J e a n n e t t e* is niet gewoon, dat hare wenschen worden gedwarsboomd - zij zou bij krachtigen tegenstand wellicht tot dwaze stappen in staat geweest zijn. Dat wist meneer *V a n V o o r d e n* en ook daarvoor bezweek hij. Och, moeder! - wat kunnen zelfs brave, verstandige ouders, als ijdelheid

en behaagzucht het hart van een jong meisje binnensluipen. Wij mogen niemand beschuldigen!

De oude vrouw sidderde.

Zij greep V i c t o r s hand en fluisterde:

- 'Stil, jongen! Zij is dood!' Beide zwegen.

't Was of eene schim bij de vallende duisternis hen voorbij zweefde - zoo roerloos zaten zij voor zich uit te staren. De groote ramp, die hunne levensvreugd bijna geheel had verstoord, was door het woord van V i c t o r plotseling voor hunne verbeelding getreden. De jonkman zag bezorgd naar zijne moeder - geruime pooze sprak geen van beide.

- 'Moederlief! vergeef me!' - zeî hij eindelijk zacht - 'maar deze waereld is soms zoo raadselachtig, zoo bitter treurig, dat de oude grieven terugkomen, zonder onze schuld! Het meest benijdenswaardig geluk - een rustig gemoed, is uw deel. Ge hebt u niets te verwijten, uw hart klopt rustig, want ge deedt uw plicht. Dat is het hoogste, waartoe eenig mensch kan komen! Houd daarom goeden moed - zij die naar het reine en edele streefden, zooals ik u mijn gantsche leven heb zien doen, zij genieten een vrede des harten, die hoog boven alle schatten dezer waereld verheven is!'

Mevrouw W i l m a n bracht de bevende vingers aan hare oogen, om de tranen terug te dringen, die ze in V i c t o r s tegenwoordigheid niet wilde weenen, maar haar stem trilde nog, toen zij andwoordde:

- 'Vrede, ja, Victor! vrede is mijn deel, maar mijn hart hoopte zooveel - ook voor uw geluk. Ge zijt een goede zoon voor mij, ik wilde uwe wenschen zoo gaarne vervuld zien - maar ik gevoel mijne treurige onmacht..... en dat stemt mij somtijds tot onbeschrijflijken weemoed.....'

De jonge kandidaat-notaris legde de hand op den schouder zijner moeder, en sprak met rustige overtuiging:

- 'Zie, moederlief! ook daarin moeten we berusten. Het best is het in het geheel niets te wenschen. Langzamerhand heb ik mij gewend alles gering te schatten, wat mij vroeger in de oogen schitterde. Ik strijd slechts voor é e n e zaak - v r e d e m e t m i j z e l v e n . Bij alles wat ons trof, bij iedere lotwisseling werd ik een weinig verstandiger. Ik zag de dingen op hun waar licht. Verbeeld u, dat ik eerzuchtig ware, hoe slecht zou mij dit passen. Ik ben niet rijk, heb geene aanzienlijke vrienden; -ik ben maar een ijverig werkman in mijn vak! Welke menschen komen hier vooruit, omdat zij talent, wetenschap, of onverdroten werkzaamheid bezitten? Dat alles is niets! Daarbij behoort kennis van de waereld, die vooruithelpt en vooruitkruit. Voorzichtige vleyerij van de machtigen, die helpen kunnen - bescheiden stilzwijgendheid, ook waar het geen kwaad zou doen de waarheid te zeggen - zijn de eerste vereischten - en, moeder! die ontbreken mij beide. Ik heb den slag met iemand eene aangename vleyerij

te zeggen en mijne meening bijt mij op de tong. Wat ontbreekt mij bovenal niet meer? Met de voorname waereld van hooger of lager soort hebben wij geene de minste betrekking. De machtige hulp van kerkelijke Maecenassen moet ik ontberen, omdat ik het zwak heb een weinig voor eigen rekening te denken en geen moed, om door het leelijke van den vorm heen te dringen tot waardeering van eene zeer twijfelachtige, gezonde kern. Ik gevoel mij dus bepaald tot mij zelven en mijn levensplicht. Aan u, moeder! ben ik alles verschuldigd, aan u wijd ik mijn arbeid; als u tevreden is, dan straalt de zon voor mij met vroolijken glans - dan klopt mijn hart rustig in het gelukkig bewustzijn, dat ik geen ijdel doel heb nagevolgd!

Met heldere stem en zonder eenige ontroering had de jonkman gesproken, terwijl hij zijn oog vestigde op de tintelende starren, die boven zijn hoofd aanvingen te fonkelen. Eene stille smart scheen echter zijne moeder te doen sidderen. Met groote zelfbeheersching drong zij nog steeds de tranen terug, die telkens hare wangen bevochtigden.

Zij stonden langzaam op van de bank en zwijgend wandelden zij naar huis.

- 'Maar, jongenlief!' - zei eensklaps mevrouw *W i l m a n*, terwijl ze stil stond - 'ik ben nog niet geheel gerust. Een brave zoon, zooals jij, kan toch met den besten wil voor zijne moeder niets verbergen. Wat je daar zoo even zeidet - klinkt mij liefelijk

als muziek in de ooren, maar ik plaag mij met de dwaze vrees misschien, dat mijn goede jongen mij juist datgene verzwijgt, 't welk hem 't meest teleurstelde. Zeg het mij vrij, kind! we zullen samen je verdriet deelen!

V i c t o r drukte zwijgend hare hand.

Toen drong hij haar zachtkens meê naar binnen.

Zonder een woord te spreken, zocht hij zijne kamer op. Mevrouw W i l m a n zette zich in haar gewonen leunstoel, terwijl V i c t o r de waskaarsen ontstak voor zijne piano. Dat geschiedde meermalen. Als de zoon in oogenblikken van moedeloosheid of groote blijdschap geene woorden meer vond, om de stemming van zijn hart uit te spreken, dan zette hij zich voor zijn klavier - dan verklaarde hij door akkoorden en melodieën, wat er omging in het angstig of hoopvol kloppende hart. In de schaduw van het halfduister schreide de bezorgde moeder stille tranen van weemoed - V i c t o r greep de toetsen van zijn geliefkoosd speeltuig.

Forsch en levendig rollen de tonen, zij schijnen een bitteren, wanhopigen strijd te willen teekenen. Hartstochtelijk volgt de eene strofe op de andere - het is of een jong, vurig opbruisend hart uitdagend zich in een drang van vijanden wil werpen. Juichend klinkt een overwinningslied, doch op nieuw vangt de strijd aan. In woeste stroomen golven de krijgshaftige akkoorden voort, tot snel het a l l e g r o plaats maakt voor een melankoliesch a n d a n t e , waarbij

eene enkele zangstem melodiesch aanvangt te klagen.

De stille, roerende melodie schijnt bij een onuitgesproken lyriesch lied geschreven.

De zangstem verhaalt van lijden zonder naam, het lijden van een misdeelde door de natuur. De onuitgesproken klacht, diep op den bodem van zijn hart begraven, ruischt nu in de zachte mollenstrofen, die hij met eenvoudige, nauw merkbare overgangen aan elkander verbindt.

De stormen, die in zijn binnenste hebben gewoed, lieten er geene woestenij. Luister! de snaren verkondigen een ander lied! Let op het gelaat van den kunstenaar. Zijn oog, zoo even dof, fonkelt weder. Een flauwe glimlach speelt om den straks nog krampachtig gesloten mond. *Dolce con brio*, gelijk een leeuwerikslid, stijgt de melodie tot juichtonen, als had zijne fantazie een paradijs ontdekt, waarin de boom des levens immer gulden vruchten bood. Maar te midden van dit blijde lied klinken plotseling tonen van angst en schrik - het was of *Victor* in het geheim zijns harten deze woorden sprak:

‘Luisterrijk badend in zonnegoud,
Blakend van purperrood morgenlicht,
Schittert het verre strand!
Kampend met baren en tegenwind,
Stampend, bedolven in schuimende
Golven der groene zee,
Dobbert mijn brooze hulk!
Liefelijk lokkend ligt gindsche kust!

Wonderschoon bloeit er de levensboom.
 Fluisterend spreekt de wind:
 "Kom naar mijn wonderstrand, vreemdeling!
 Balsem voor elken wond, balsem voor
 't Bitterst gepijnigde
 Menschenhart -
 Vloeit er hier rijklijk uit gulden kelk!
 Hier wordt de vlijmendste smart gestild,
 Hier geurt de vredebloem!"

Krijtschende zeemeeuwen zwieren bang,
 Donkere wolken doorkruisen den
 Helderden hemeltrans -
 Baren als bergen bestormen mij,
 Donderend zweept mij de stormwind
 Over de wilde zee!

Eensklaps veranderde de stroom der harmoniesche geluiden. Het a n d a n t e keerde terug - het a n d a n t e werd choraal. Het oog van den kunstenaar glinsterde vochtig van ontroering, terwijl zijn laatste lied klonk:

'd'Avondwind fluistert een zoete klacht,
 Balsemgeur ademt de zomernacht.
 Zeemeeuwen zwieren
 Zeemeeuwen gieren:
 "Schipbreukeling!"

VI. Honig en wittebrood.

't Is een mooye Septemberdag en woeliger dan ooit bij de Boompjens te Rotterdam. Het geraas en gedruisch van de bezige handelswaereld, die waren ontscheept en waren verzendt naar alle deelen van den aardbodem; de dreunende stoombooten, die onder het inladen van goederen zich gereed maken te vertrekken; het roepen en luide uitschreeuwen van allerlei bevelen en vermaningen; het loeyen van het kostbare nederlandsche slachtvee, dat engelsche magen gaat versterken; het twistend rumoer van rotterdamsche kruyers en huurkoetsiers - dit alles was zeker niet in staat een jong dametjen met een uiterst smaakvol kostuum, te midden van dit gedrang als verdwaald, bizonder aangenaam bezig te houden.

Deze jonge dame stond als eene verloren schildwacht te midden van eene betamelijke menigte koffers

en dozen dicht bij de loopplank van een londenschen stoomer. Hoewel het gedruisch en de drukte haar zeker anders machtig zouden hebben mishaagd, zag zij nu met groote onverschrokkenheid om zich heen. Na vijf minuten wachtens keek zij met vorschenden blik achter zich - en wenkte zij een zeer zwierig heer, gevolgd door een kruyer, die nog meer koffers bracht.

De gisteren in den echt verbonden *Jeannette van Voorden* heet nu mevrouw *Van Limbèk* en staat op het punt hare huwelijksreis aan te vangen. Meneer *Van Limbèk* had het ontzachtlijk drok wegens de bagaasje en zijne jonge vrouw. Met het overbrengen van een en ander uit het Bath-Hotel naar den stoomer heeft hij al zijne wijsheid en voorzichtigheid noodig. Een paar gediensstige sjouwer-lieden staan hem ijverig ter zijde en nadat eerst *Jeannette* veilig door een chaos van akelige en sterk riekende stukgoederen op het achterdek is begeleid naar voren, nadat alle dozen en koffers behoorlijk zijn verzameld en nageteld, nadat de sjouwerlieden verrukt over den ruimen fooi hebben gebogen - komt hij tot verademing en ziet hij *Jeannette* glimlachend aan.

Jeannette beantwoordt dien glimlach - hoewel ieder, die de jonge mevrouw meer van nabij kende, zou gemerkt hebben, dat er in dien glimlach iets kwijnends school. Misschien was het de vermoeyenis en de groote gejaagdheid, door veertien dagen van onophoudelijk feestgenot te weeg gebracht, misschien

ook de ontroering door den pas vervlogen gewichtigen dag van haar huwelijk opgewekt, wellicht werkte al het vreemde en ongewone van haar nieuwen toestand mede- dit was zeker: het jonge, slanke mevrouwtjen was niet geheel op haar gemak. *Alexander* toonde zich zeer oplettend, maar ook bij hem scheen er iets te haperen. Eene kleinigheid deed hem somtijds in stil gemijmer verzinken.

Jeannette had hem dien morgen hartelijk uitgelachen. Hij had in het Bath Hotel eene behendige poging aangewend, om de illuziën zijner jeugdige echtgenootenopens zijne uiterlijke sierlijkheid te sparen. Hij had eene afzonderlijke kleedkamer genomen, maar kon de nieuwsgierige *Jeannette*, niet beletten die kamer binnen te dringen, toen zij geruimen tijd vóór hem gereed met haar reistoilet, eens kwam zien, waar meneer haar echtgenoot bleef. Zoo had hij het schoonheidsarsenaal van den ouden *Juanito* niet voor hare scherpe blikken kunnen verbergen en *Jeannette* had zoo luid gelachen, dat hij er eindelijk ongeduldig onder werd. Hij troostte zich echter snel. Het ging toch niet aan zijne kleine toilet-geheimen voor zijne vrouw te verbergen - hoe eer zij hem in dit opzicht kende, hoe beter.

Daar stond tegenover, dat *Jeannette* niets van kunst wilde weten. Hare blozende kleur was niet geborgd, de glans van haar rijk bruin hair was haar wettig eigendom, zij behoefde zelfs geene enkele vlok uit den rijken hairschat van haar moeders welbe-

kwamen kapper. Hare bevalligheid was te aantrekkelijker door jeugdige frischheid en natuurlijke kunsteloosheid, zij begreep niet hoe een jong mensch zooveel buitengewone hulpmiddelen noodig had.

Gelukkig had *Alexander* dezen kleinen tegenspoed snel vergeten onder al de drukte van hun vertrek. Thands nu ze keuvelend naast elkander stonden, kwam hem de gebeurtenis weder voor den geest. Hij leed daarenboven aan eene felle pijn in 't hoofd en hij behoefde niet zeer vele redeneeringen te gebruiken, om deze kwaal te verklaren. Dat hij veertien dagen ter eere zijner verloving met zijne bruid deftige diners en soirées had bijgewoond, zoude hem niet veel hebben gedeerd, maar juist des avonds vóór zijn huwelijk had hij zelf aan zijne vrienden een afscheidsfeest gegeven en daar lag de niet twijfelachtige oorzaak van zijn kloppend hoofd.

Men wilde de uitvaart van *Juanito* vieren en men had het billijk gevonden, dat deze nog voor 't laatst in zijn karakter optrad. Baron *Holbach* was bij de begrafenis tegenwoordig geweest en had de lijkrede uitgesproken. De gemakelijkheden waren van zeer verscheiden aard geweest. Toen ex-*Juanito* des morgens te zes uren zijn elegant slaapvertrek binnentrad, herinnerde hij zich met zekeren angst, dat hij dien dag zou trouwen. Hij had weinig rust genoten en *Lurentius* had vrij wat moeite hem uit zijne doffe sluimering te wekken, daar barbier en kapper op hem wachtten.

De trouwdag had voor de beide jongelui allerlei gemoedsbewegingen meêgebracht. Geholpen door de kunst was de oude *Juanito* in een deftigen bruigom omgetooverd, die zijn best deed te verbergen, dat hij aan hoofdpijn en zware vermoeyenis leed. *Jeanette* was in gedurige verrassing en verrukking over de duizend kleine geschenken, door de liefde harer ouders haar aangeboden. De huwelijksplechtigheid was natuurlijk ter waalsche kerk ingezegend - mama had dit zoo gewild. Het stond zoo 'gedistingueerd' en de moederlijke tranen schenen bij de deftige fransche volzinnen ruimer te willen vloeien dan bij eene even deftige nederlandsche inzegening.

Jeanette dacht soms nog wel eens aan het ernstig gelaat van haar vader. Die had geen enkelen traan gestort - maar toen zij, na een luisterrijk dejeuner, op 't punt stond van te vertrekken, had hij haar in een hoek van de kamer, waar niemand hen bespiedde, onstuimig aan 't hart gedrukt en met een door snikken bijna onhoorbare stem, afscheid van haar genomen. *Victor Wilman*, die soms bij familiefeesten tegenwoordig was, had zij niet gezien - ook zijne moeder niet, schoon deze bij plechtige gelegenheden altijd in persoon hare deelneming kwam betuigen.

Alexander had eigenlijk een zeer moeilijken dag doorgebracht. Hij zonk van uitputting bijna ineen en dacht gedurende de lange rede van den predikant in de waalsche kerk, dat hij zijn bewustzijn ver-

liezen zou. Gelukkig volgde een dejeuner, waarbij ruimschoots champagne gedronken werd - zoodat hij louter uit verrukking over zijn geluk glas op glas kon doen verdwijnen, om zijne *m a l a i s e* te verdrijven. Dit had weder de schaduwzijde, dat hij spraakzaam poogde te zijn en zich dikwijls allerzonderlingst in zijne volzinnen verwarde. Er waren zeer deftige gelukwensingen uitgesproken door jonkheer *P l a n c i u s*, *J u a n i t o o s* voogd, door den waalschen predikant, door den notaris en eenige uiterst deftige familieleden uit Amsterdam, zoodat *A l e x a n d e r* zich telkens verplicht achtte die te beantwoorden. *J e a n n e t t e* had in hare ontroering niet gemerkt welke zonderlinge nederlandsche frazen haar echtgenoot ten beste gaf en de gasten hadden alles op rekening van zijn licht bewogen gemoed gesteld, zoodat men ten slotte bij zijn afscheidswoord er niets belachelijks in gevonden had, dat twee groote tranen op zijn kneveltjen rolden met die weeke gemakkelijheid, welke aan sterk overprikkelde, zinnelijke naturen eigen is.

Nu stonden ze bij de verschansing, terwijl eene menigte passagiers aan boord gekomen was en de stoomer zich in beweging stelde. Dat zij thands via *H a r w i c h* naar *L o n d e n* reisden, was uitsluitend *J e a n n e t t e s* beleid. Zij had in vroegere jaren met hare ouders langs den Rhijn, door Zwitserland, naar Brussel en Parijs gereisd en zij had juist genoeg fragmenten uit engelsche romans gelezen, om nieuwsgierig te zijn naar Londen. *Mevrouw Van Voorden*

had ontzettend veel bezwaren gemaakt, zelfs Alexander had van de onaangenaamheden der zeereis gesproken, maar Jeannette stond op haar wensch - en alle verdere overwegingen bleven achter.

Stadig klieft de reusachtige boot door de grijsgele Maasgolven. De hemel is licht bewolkt, soms verheldert een vroolijke zonschijn het levendig tafereel, terwijl Rotterdam met zijne hooge daken, torens en schepen allengs naar den achtergrond wijkt. 't Is omstreeks twee uren van den nadenmiddag. Men rekent even na middernacht te Harwich te zijn. Jeannette vindt het recht aangenaam over de verschansing te staren, Alexander wijdt zijne oplettendheid aan het talrijk publiek van medereizigers, maar ontdekt geen enkel persoon, die zijne belangstelling zou kunnen verdienen. Daarenboven is hij eigenlijk zeer onwel. Hoofdpijn en vermoeidheid blijven hem pijnigen, als den vorigen dag, waartoe waarschijnlijk de champagne en zijne welsprekendheid hebben bijgedragen. Zijne ijdelheid belet hem er zijne vurig geliefde echtgenoot iets van te zeggen. Jeannette moet in hem alleen den schitterenden, veelbeminden jonkman bewonderen en hij weet reeds, dat zijne vlugge gade scherp waarneemt en veel ziet.

Nog altijd stoomen ze door den breeden Maasmond. Jeannette wendt het bevallige hoofden om en zegt:

- 'Ik wist niet, dat het zoo prettig was met eene stoomboot te reizen! Vroeger had ik er een onaangename indruk van - nu bevalt het mij zeer goed!'

- 't Is ook heerlijk weer!' - haast A l e x a n d e r zich glimlachend te zeggen. - 'De zee zal kalm zijn, 't loopt alles meê'

- 'En heb-je gedacht, om het een of ander over Londen meê te nemen, dat we kunnen lezen?'

- 'Zeker, liefste! Ik heb M u r r a y s gids, daar kunnen we alles in vinden!'

- 'Laat ons saâm de kaart van Londen eens bestudeeren!'

De jonge echtelingen nemen naast elkander plaats. A l e x a n d e r haalt M u r r a y uit zijn reistasch en ontvouwt de kaart. Zij zijn beide op dit punt nog even ongeleerd, maar J e a n n e t t e wijdt meer aandacht, om te vinden, wat zij zoekt, dan de door hoofdpijn gekwelde, gelukkig getrouwde jonkman. Wie ze zoo naast elkaar zag, zou onwillekeurig lof hebben moeten schenken aan het bevallig tafereel, dat ze beide vormden, gebogen over de groote kaart. Men kon daarbij den al te pronkerig opgedirkten A l e x a n d e r een weinig naar den achtergrond schuiven, want hij bukte lager dan het bevallig vrouwtjen en toonde zich zeer bereidwillig plaats te vinden, die hij roemde als uiterst merkwaardig, schoon hij volstrekt niet wist, waar hij ze zoeken moest.

De zoo bereisde J u a n i t o had tot nog toe verzuimd het Kanaal over te steken. Hij was de geestdriftige bewonderaar van Brussel, Parijs, Hamburg, Brunswijk, Weenen, Napels, Stokholm, Andwerpen en van nog een dozijn andere kleine steden op het

vasteland van Europa, naar Engeland had hij zijne blikken nooit gewend. Hij troostte zich met het bewustzijn, dat een man van ervaring als hij overal thuis moest zijn. *J e a n n e t t e* wilde nu eenmaal naar Londen en hij zou zijne echtgenoot de hoofdstad van Engeland binnenleiden met al de talenten, die hij op zijne menigvuldige zwerftochten had ontwikkeld.

Intusschen schijnt het, dat de stoomer minder rustig zijn tocht vervolgt. Hij nadert de open zee. Er blaast een frissche bries om de ooren der nieuwsgierige reizigers, die hunne kijkers naar de afdeinzende kusten van het vaderland richten. Er komt meer beweging, nu de golfslag breeder wordt. De heer *V a n L i m b e e k* wenscht op te staan en de topografische studie over Londen te staken. Eenige reizigers wandelen heen en weer. Hij noodigt *J e a n n e t t e* uit meê te wandelen, daar hij bij zijne hoofdpijn zekere duizeling gewaar wordt, die hem weinig goeds voorspelt.

Maar hij besluit met de meeste vastheid het denkbeeld zeeziekte voor goed uit zijn bonzend hoofd te verdrijven. Reeds al te veel bleef hij in de laatste acht-en-veertig uren beneden het ideaal, 't welk *J e a n n e t t e* zich waarschijnlijk van hem gevormd had. Zijne dwaze wartaal van den vorigen dag vooral hinderde hem bij 't herdenken. Gelukkig scheen zij goed gemutst en door het vooruitzicht Londen te zien minder nauwlettend op haren, trots allen tegenspoed, steeds cierlijken echtgenoot.

Zoodra de wandeling begint, dreigt de frissche bries, die vrij wel op een sterken wind gelijk, zijn fonkelnieuwen hoed als een offer aan Poseïdōn te zullen brengen - ware niet gelukkig de chiefsteward bij de hand geweest, om het fraaye hoofddekseel in zijne vlucht te grijpen en aan Alexander terug te brengen, welke laatste zich kloek poogt te houden, nu de oostenwind hem zijn kunstig gebouwd kapsel geheel verwoest.

De steward blijft even staan voor het tweetal en vraagt in 't Engelsch:

- 'Zal u aan tafel komen?'

Alexander raadpleegt met zijne gade en verklaart, dat hij stellig met mevrouw aan den maaltijd zal deelnemen.

Voelbaar stampend strijdt de stoomer tegen wind en golven. In groote, witte, woelige massaas vliegt het zeewater omhoog bij de raderkasten; somtijds het gelaat van de voorbij wandelende reizigers met een uiterst fijnen stofregen besproeyend. Meneer en mevrouw Van Limbèk vinden de beweging volstrekt niet hinderlijk en de bijna onzichtbare droppeltjens, door den omlaag waayenden stoom nog vermeerderd, wekken hunne verontwaardiging niet. Jeannette heeft echter dit gevoelen het eerst uitgesproken en Alexander haast zich er oogenblikkelijk zijn zegel aan te hechten.

Naar het achterdek doordringend bij het stuurrad, vertoont zich vrij onverwacht voor hunne oogen een zeer

deftig heer met glad geschoren wangen, zwarten hoed en statige zwarte jas. Deze heer heeft een zeer trotsche wijze van in 't ronde te kijken en schijnt een ongemeen sterk vertrouwen in zijne gewichtige persoonlijkheid te stellen. Hij neemt *J e a n n e t t e* en *J u a n i t o* nauwkeurig op en brengt een paar vingers aan den rand van zijn hoed, terwijl hij uitwijkend hen voorbijgaat.

J e a n n e t t e's vlug gezichtjen was plotseling vuurrood geworden. *A l e x a n d e r* groette flauw terug en vroeg:

- 'Wie is dat, liefste? Wat scheelt er aan?'

J e a n n e t t e heeft zich oogenblikkelijk hersteld en antwoordt, terwijl zij haar echtgenoot flink in de oogen ziet:

- 'Dat is meneer *R i c h l a n d* uit den Haag. En mij scheelt niemenda!'

- 'Ik dacht, dat je geschrokken waart!'

- 'Geschrokken! Waarlijk niet! maar ik had niet gedacht dien heer zoo onverwacht voor me te zien! Ik geloof niet, dat mama het je verteld heeft, maar die meneer *R i c h l a n d* heeft mij, nu een maand of vijf geleden, ten huwelijk gevraagd.'

- '*R i c h l a n d*! Die is immers lid van de tweede Kamer?'

- 'Juist! Ik heb papa verzocht hem beleefd voor de eer te bedanken!'

Ondanks zijn hachelijken toestand door hoofdpijn en duizeling gevoelde *A l e x a n d e r* het oude

Juanito-hart kloppen. Een lid van de tweede Kamer was afgewezen en hij aangenomen! Wat kon er vleyender voor hem zijn! Hij gevoelde zich eenigszins verruimd en drukte zijn vroolijk vrouwtjen dankbaar de hand. Zwijgend stonden zij eene pooze in de volle zee te staren, terwijl de met zilver gekroonde blauwe golven vroolijk over elkaar heen tuimelden en onder luid harmoniesch geruisch den dreunenden stoomer vergezelden.

Geen der beide echtelingen had oog voor de schoonheid van dit tafereel. De heer Van Limbeek wenschte heimelijk, dat de boot goed en wel te Harwich mocht aangekomen zijn, omdat de wind en het stampen van het vaartuig hem verre van aangenaam waren. Hij had de zee dikwijls te Scheveningen gezien, maar de toiletten der wandelaressen en de tonen van het strandorkest waren hem lieflijker schouwspel en verkwikkender muziek, dan het eeuwig beweeglijk golventapijt met zijne prachtige kleurschakeeringen of het zacht klagend gedruisch der branding, die zich schuimend over het vlakke zandbed uitspreidt. Jeannette zou meer oog voor den majestueuzen Oceaan hebben gehad, zoo niet juist de schel van den hofmeester had beginnen te luiden en zij waarlijk door den koelen zeewind een eetlust gevoelde, zoo als anders zeldzaam het geval was.

Zeer tevreden wandelden meneer en mevrouw Van Limbeek naar de kajuitstrap. Alexander was vol zorg voor zijne vlugge Jeannette, beide

kwamen ongedeerd beneden en vonden een vrij talrijk gezelschap gereed eer aan den disch te bewijzen, hoewel toch een even groot deel der reizigers liever boven bleef of zelfs op geheimzinnige wijze was verdwenen. Een onaangenaam toeval plaatste den heer R i c h l a n d juist tegenover het jonge paar. J e a n n e t t e hield zich zeer kloek en sprak fluisterend met haar zwierigen echtgenoot, die ondanks alle m a l a i s e uitvorschend in 't ronde zag, of de s a l o o n niet ergens een spiegel bezat, waarin hij de jammerlijke verwarring van zijn wel verzorgd kapsel kon bestudeeren en herstellen. Het lid der tweede Kamer overschouwde de tafel met de eigenaardige haagsche hoogheid, die hem kenmerkte. Zijn blik richtte zich nooit naar zijne overburen, hoewel hij hen zeer stellig bespiedde, zonder in een enkel opzicht zich te verraden.

A l e x a n d e r s toestand was verre van benijdenswaard. Zoodra hij aan tafel zaten de geheele s a l o o n gestadig zag rijzen en dalen, terwijl een kolossale vruchtenpastei, die voor hem stond, op de meest sarrende wijze de klimmende en zinkende bewegingen navolgde, begon hij een onuitsprekelijken angst te gevoelen, dat hij niet tot het eind van het diner zou kunnen blijven. Hij at schijnbaar bedaard een bord met slechte soep en bleef als een held J e a n n e t t e andwoorden, die steeds achter haar waayer fluisterde en er zich meê vermaakte allerlei ondeugende invallen ten koste van het aanzienlijk lid der tweede Kamer te openbaren.

Nu dreigde hem eene ongehoorde nederlaag, als hij zich ongesteld zou moeten toonen naast zijne levendige en van gezondheid blakende echtgenoot, tegenover een pretendent, welken zij misschien had afgeslagen, omdat hij zelf - hij, J u a n i t o ! - den grooten man in den weg was getreden. Met dit alles echter kan hij een steeds toenemend gevoel van wrevel tegen de vruchtenpastei niet onderdrukken. Deze rees en zonk met de tafel en de aanzittenden zoo regelmatig, alsof men er hem meê kwellen wilde. Eene nooit gevoelde beklemmdheid maakte zich van hem meester. Opziende riep hij den s t e w a r d . Hoewel hij het zich poogde te ontveinzen, scheen het hem toch, dat zijne stem heesch en schor klonk. Hij verlangde eene halve flesch madeira. J e a n n e t t e bekommerde er zich niet veel om, schoon ze duidelijk bemerkte, dat haar gemaal in 't geheel niet op zijn gemak was. Hij had allerlei schotels, die er vrij goed uitzagen, doen voorbijgaan en gezegd, dat de 'c u i s i n e f r a n ç a i s e ' veel beter was dan de engelsche. Zoodra hij de madeira zag paretelen, nam hij eene snelle teug. De vruchtenpastei tegenover hem scheen er uit vreugde van op te springen en dreigde hem naar het hoofd te vliegen.

In dat gedenkwaardig oogenblik keek de heer R i c h l a n d hem voor het eerst vlak in 't gezicht. Daar was iets verpletterends in dien blik. De man van den blauwen scheen triumfeerde over den gelukkigen echtgenoot. A l e x a n d e r gevoelde, dat de

madeira hem geheel bedierf. De berekening, dat hij onopgemerkt zou kunnen verdwijnen, begon hem voortdurend waarschijnlijker voor te komen. Pijlsnel stond hij op en fluisterde:

- 'Pardon! Ik kom dadelijk terug!'

J e a n n e t t e zag verschrikt op, maar zoo schielijk was A l e x a n d e r uit den s a l o o n gestoven, dat zij eenige minuten noodig had zich rekenschap te geven van dit verschijnsel. Zij verbeeldde zich, dat de heer R i c h l a n d met een minachtend glimlachjen naar den leêgen stoel van haar man staarde en zij ergerde zich nogmaals over de drukkende voornaamheid van den zeer geachten nederlandschen staatsman. Er werd aan tafel bijna niet gesproken, hetgeen gemakkelijk te verklaren was, daar drie-vierden der aanzittenden Nederlanders en een vierde Engelschen waren. Ook waren er sommigen, die even als A l e x a n d e r geheimzinnig verdwenen en niet terug kwamen. De jonge mevrouw V a n L i m b e e k wachtte voortdurend naar de wederverschijning van haar echtgenoot. Zij at eenige zeer vreemde gebakjens, dronk een glas wijn en verveelde zich een weinig.

Tot hare groote voldoening verrees ook de machtige R i c h l a n d van zijn zetel met eene uitdrukking op zijn gelaat, die het vermoeden wettigde, dat kleine aanvallen van zeeziekte zelfs aan hooggeplaatsten door het noodlot kunnen worden opgelegd. Zij dacht nu met eenige bekommring aan A l e x a n d e r en daar het d i n e r bijna was afgelopen, stond ze

haastig op. Maar de heer Van Limbeek was onzichtbaar. Eindelijk begaf ze zich naar de hut, waar zij des morgens hare reisbenodigdheden en kleine koffers had geborgen. Bijna machteloos en zeer ongesteld lag de voormalige Juanito op eene rustbank uitgestrekt. Toen Jeannette met een uitroep van schrik naderde, richtte hij het hoofd ijlings op en sprak hij met moeite:

- "t Is niemendal, Jeannette! Ellendige boot! Doe me plezier en laat me alleen! Ga wat lezen in het dames-salon!"

Alexander kon de gedachte niet verdragen, dat zijne vrouw hem in den weinig dichterlijken toestand zijner ziekte zou aanschouwen - de ijdelheid kwam ondanks alles boven. Maar Jeannette was moeilijk te bewegen - zij wilde zich aanstonds van haar plicht als zorgdragende gade kwijten. De ongelukkige lijder wist echter haar zoo wanhopig te smeeken heen te gaan, dat zij eindelijk met eene geheimzinnige uitdrukking op haar gelaat naar het dames-salon de vlucht nam. Daar zat zij met Murray en sluimerde zachtkens in op de rood fluweelen kussens, terwijl Alexander zich rusteloos wentelde over zijn folterbed.

Tegen middernacht kwamen de lichten van Harwich in het gezicht. De drukte deed Jeannette ontwaken. Zij vond Alexander op het dek, al de koffers verzamelend, bijgestaan door een steward. Zij zouden dien nacht in het prachtige West-End-

Hotel te Harwich van de vele vermoeyenissen uitrusten. Toen Alexander met zijne steeds vlugge reisgenooten den steiger beklom viel het gaslicht der lantaarn aan den wal op zijn bleek gelaat en verward kapsel. Als baron Holbach, die in Leipzig gestudeerd had, zijn ouden Juanito in dien staat had moeten zien, hij zou zonder twijfel Vergilius geciteerd en luide hebben uitgeroepen:

- 'Heu! quantum mutatus ab illo Hectore qui quondam.....'¹⁾

1) 't Welk overgezet zijnde luidt: 'Helaas, hoe zeer was hij ongelijk aan dien schitterenden Juanito van weleer!'

VII. Londensche avonturen.

Meneer en mevrouw Van Limbeek hebben hun intrek genomen te Londen:
'Strand, Nelson Haxell's Hotel, rooms 5, 6, 7.'

Gedurende drie dagen hebben ze de reusachtige hoofdstad doorkruist in alle richtingen door middel van den underground-railway en dikwerf met hansoms, een vervoermiddel, 't welk bijzonder in mevrouws smaak valt. Jeannette vindt het zoo ontzettend amuzant drok, dat ze louter uit plezier het breede voetpad van 't Strand zou willen op en neer wandelen. Alexander geeft evenwel de voorkeur aan tochtjens naar the Albert-Hall, South-Kensington-Museum of naar eenige fransche restauratie, waar hij rusten kan en fijnen franschen wijn drinkt. Des avonds brengt men een paar uur in den een of anderen schouwburg door en laat men

zich ten slotte naar *Surrey-Gardens* rijden, waar immers meneer en mevrouw, geheel in *cognito*, zich wel mogen vermaken met naar het dansen te zien.

Omstreeks drie uren des namiddags van den vierden dag bracht een *hansom* hen uit den beroemden zoölogischen tuin naar *Regent-street*, waar *Jeannette* eenige fraaye engelsche snuisterijen wilde aankopen. De jonge vrouw had altijd maar eene zeer geringe ingenomenheid met nederlandsche poëzie aan den dag gelegd, anders ware het nu het juiste oogenblik geweest, om haar echtgenoot, die geen andere schrijvers kende dan *Ponson du Terrail* en *Arsène Houssaye*, te herinneren, dat hun voertuig reeds in schoone heroïsche verzen was bezongen door een Nederlander, die geestig sprak van:

'Hansoms - dus naar den vinder genoemd –; een gemaklijken zetel
 Bouwde er de wagenaar in en een porte-brisée aan de voorzij;
 Raderen maakte hij, twee, zeer groot, veelspakig en wieksnel.
 't Alles vernissend, sierde hij 't fijn met een bies om den wielrand,
 Ook om de stralende spaken, die bliksemend glanzen in 't zonlicht,
 Vóór is het uitzicht vrij, want van achteren hoog op zijn zetel
 Stuur met de lederen teugels de drijver het ros met gewisheid.¹⁾

Beide echtgenooten hielden zich in dit oogenblik met geheel andere poëzie bezig. Zij stijgen bij den ingang van *Regent-street* uit het rijtuig. *Alexander* is weder geheel tot zijne oude gestalte en

1) *Londinias*, door C. Vosmaer, (den Haag. M. Nijhoff. 1873) bl. 14.

bestudeerde zwierigheid teruggekomen. Hij schijnt reeds les genomen te hebben bij het beroemde *genus* der londensche *swells*. Hij pronkt met een satijnen das van zilverkleurig paarsch en engsluitende *glacés* van geheel denzelfden tint. Hij draagt een regenscherm nog dunner dan een gewone rotting, eene prachtige roode roos prijkt in zijn knoopsgat, en in zijn rechter ooghoek kleeft bijna onzichtbaar het kristallen kijkglas. Zijn gelaat moge kleur bezitten, zijn blik blijft steeds zeer mat; alleen blijkt uit zijne houding en stap, dat hij wellicht nog iets van de *Juanito*-traditie heeft onthouden. Zijne poëzie is voornamelijk van persoonlijken aard, hoewel zeker deel zijner dichterlijke overpeinzingen ten goede komt aan het keurig net gekostumeerde vrouwtjen, 't welk zijn linkerarm neemt.

Jeannette bezit een natuurlijk ontwikkelden goeden smaak; haar grijs kleedjen met rooskleurige linten zou de scherpste kritiek harer vriendinnen in het Bosch des Zondags-ochtends of aan het strand te Scheveningen hebben kunnen tarten - maar haar wang is wat bleeker en haar stap wat minder vlug dan bij haar vertrek. Hare poëzie is grootendeels gewijd aan *Alexander*, terwijl nog een gering deel zich bezig houdt met de duizend schoone en nieuwe voorwerpen, die de waereldstad haar te aanschouwen geeft.

Dood op hun gemak wandelt het echtpaar langs het ruime voetpad van *Regent-street*, terwijl zij

voor de breede winkelramen met al hun schatten van kunst en industrie gedurig stil staan.

- 'Ik wil eens rondkijken naar iets heel aardigs voor papa!' - zegt J e a n n e t t e ernstig.

- 'Er is keus genoeg, liefste!'

- 'Papa was zoo aangedaan bij ons vertrek, de arme man! Ik moet straks voor we gaan dineeren, nog even naar 't Hotel om een brief te schrijven!'

Het kleurrijk gelaat van A l e x a n d e r drukte zekere ongerustheid uit. Hij antwoordde haastig:

- 'Je hebt immers dadelijk na onze aankomst geschreven. Zouden we het antwoord niet eerst afwachten?'

A l e x a n d e r had zich nog al verveeld, toen zijne grootste schat op aarde hem meer dan een uur in de s m o k i n g - r o o m van het hotel had doen schilderen, daar zij zeer uitvoerig naar huis had geschreven. J e a n n e t t e deed, alsof ze zijne kleine opmerking niet had gehoord en vervolgde:

- 'Ik heb zooveel te vertellen aan de oudelui! Onze reizen door Londen met den u n d e r g r o u n d - r a i l w a y , ons bezoek aan de schouwburgen, aan A l b e r t - H a l l , aan S u r r e y - G a r d e n s

- 'S u r r e y - G a r d e n s zou ik maar overslaan!'

- 'Waarom?'

- 'Och, je begrijpt.... ze zouden er in den Haag misschien iets in vinden.....'

- 'Gekheid! Zoo kinderachtig zijn ze niet!'

De heer V a n L i m b e e k zweeg, omdat hem de

zaak inderdaad onbeduidend voorkwam. De schrijfwoede van zijne lieve vrouw hinderde hem echter het meest. Hij poogde middelerwijl een voorwendsel te bedenken, om het schrijfplan behendig ter zijde te stellen en wijdde intusschen zijne belangstelling weder aan de schitterende winkelramen van R e g e n t - s t r e e t . Bij de kleine aankopen van J e a n n e t t e deed zich telkens eene zekere moeyelijkheid op bij het spreken met de magazijnhouders. Meneer V a n L i m b e e k beweerde, dat hij Engelsch sprak, mevrouw kwam er voor uit, dat zij het ongaarne deed. Dus was A l e x a n d e r de aangewezen tolk, maar de vriendelijk buigende dames en heeren achter de toonbank wisten waarlijk niet, welke taal de jonge elegante meneer sprak. Hij schermde met een handvol van buiten geleerde volzinnen en voegde de woorden, die hem onbekend waren, er door gissing in. Zoo kwamen er fransche uitdrukkingen in zijn gesprek, die niemand begreep, omdat hij ze met zekeren engelschen tongslag poogde uit te spreken. Daar het vraagstuk echter meestal gemakkelijk was op te lossen door eene snelle betaling, ontgingen aan J e a n n e t t e niet weinig gemakkelijke b l u n d e r s van haar welgeliefden A l e x a n d e r .

Voortwandeland toefden beide een oogenblik bij eene kostelijke uitstalling van dames-flakons, waayers en toilet-artikelen. In gouden letters stond aan het raam: 'French-spoken.'

- 'Daar wordt Fransch gesproken!' - roept

Jeannette levendig uit - 'nu wil ik zelve eens wat voor mama uitzoeken!'

Alexander volgde lijdzaam en weldra was zijn vrouwtjen in verrukking over al het schoons, maar vooral over de beleefdheid van eene knappe dame, die beweerde eene Parisienne te zijn en onophoudelijk doorsprak. Jeannette was gaan zitten en liet zich talrijke dozen met kostbare snuisterijen ontpakken. Alexander vestigde nu zijne aandacht op de voorbijgangers en stond weldra aan den ingang van het magazijn de bonte londensche waereld te volgen door zijn gewapend rechteroog. Daar mevrouw Van Limbeek wat moê was, vestigde zij hare keuze zeer langzaam en als haar echtgenoot omzag, wenkte ze hem zwijgend, dat hij nog een weinig geduld moest oefenen.

Zoo geschiedde het, dat hij voor het magazijn op en neer loopend, plotseling staan bleef. Eene buitengewone verschijning had hem aan den grond genageld. Daar naderde langzaam eene trotsche vrouwengestalte, zoo verblindend schoon, als slechts onder eene saamvloeying van honderdduizenden menschen kan worden waargenomen. Zij was rijzig en fier van houding, het merkwaardige, regelmatige gelaat was onder een uiterst fijnen, witten sluyer niet verborgen maar beschut. Een stroom van zwarte, glinsterende haren golfde uit haar hoed over hare schouders, terwijl het azuur-blauw en wit van haar kostuum een soort van lichtglans rondom haar verspreidden. Alexander

staarde haar verbijsterd aan en eensklaps, toen zij op een paar schreden afstands van hem gekomen was, mompelde hij halffluid:

- 'Bertha! Waarachtig, Bertha!'

De schoone vreemdelinge wendde toevallig hare blikken naar Alexander, maakte eene kleine beweging van verrassing en, op hem toetredend, zei ze:

- 'Je ne me trompe pas, c'est mon cher Juanito!'

De heer Van Limbeek glimlachte zeer vriendelijk. Instinctmatig liep hij eenige schreden vooruit, terwijl de schitterende dame in 't blauw hem volgde.

Zij spraken druk Fransch, hoewel beide Nederlanders waren.

- 'Hoe kom je zoo in Londen?' - vroeg de vreemde.

- 'Voor mijn plezier, ma très chère!'

- 'Wat is het lang geleden, dat we elkaâr voor 't laatst zagen!'

- 'Laat zien! Dat was te Brussel, nu een jaar of zes geleden! Juist nadat Berckenveldt dat ongeluk met zijn paard had gehad!'

- 'Arme Armand!' - zuchtte de très chère. - 'Ik denk nog zoo dikwijls aan hem, vooral hier in Londen, waar ik zulke lieve souvenirs van hem heb.'

- 'En waar heb-je de laatste jaren je residentie gekozen, ma belle Berthe?'

- 's Winters te Parijs, waar ik nu eene heel aardige villa heb op den hoek van la Place de l'Etoile, Avenue de la Grande Armée, vlak

bij het Bois de Boulogne, niet ver van de Champs Elysées. Zomers reis ik overal, maar sedert 1870 wil ik niet meer naar de duitsche badplaatsen. Daarom kom ik nog al veel in den zomer naar Londen!

Alexander had zich reeds op geruimen afstand van het magazijn verwijderd, waar Jeannette met hare inkooppen bezig was. Hij stond nu stil:

- 'Je zult het mij ten goede houden, ma très chère! Ik moet terug. Er wacht iemand op mij!'

La belle Berthe zag hem uitvorschend door haar witten sluyer aan.

- 'Nog altijd dezelfde Juanito! Je kunt die iemand best wat laten wachten en mij gezelschap houden! Wij kennen elkaâr al zoo lang! Ik spreek zoo gaarne over mijn armen Armand!'

- 'Ja, maar.... die iemand is eene dame, welke hier den weg niet kent.....'

- 'Point d'observations! Je vreemde dame neemt een cab en rijdt naar haar adres terug, terwijl je haar straks vertelt, dat je haar in Regent-street hebt misgelopen!'

De heer Van Limbeek dacht een oogenblik na. De schoone Bertha wierp hem een uitdagenden blik toe uit hare klare blauwe oogen. Zij sloeg haar sluyer omhoog en voegde er een dringenden glimlach bij.....

Toen vervolgde Juanito zijn weg met haar.

J e a n n e t t e had allerlei fraaye voorwerpen uitgezocht. Een paar juweeltjens van waayers, toiletbenoodigdheden en flakons had ze gekozen. Het had vrij lang geduurd, maar ze was misschien wat vermoeid van al hare tochten door Londen. Toen zij eindelijk opstond, gaf zij haar adres van het hotel, daar het pakjen te groot zou zijn voor meneer om te dragen. J e a n n e t t e zag naar de deur om en wipte naar de stoep. Uiterst verschrikt miste zij haar man. Neen! Goddank! daar loopt hij ginds in de verte zeer langzaam voort. Zij herkent hem op den rug. IJlings snelt zij vooruit, hare inkoopen en haar adres vergetend. Op vrij grooten afstand liep A l e x a n d e r met zijn dun regenscherm tegen het t r o t t o i r tipperend De arme J e a n n e t t e kon zoo hard niet loopen, of haar zonderling verstrooide echtgenoot sloeg eene zijstraat in. Nu haast zij zich uit alle macht, de tranen parelen in hare donkere kijkers. Zij neemt A l e x a n d e r deze aardigheid zeer kwalijk. Kon hij zoo lang niet wachten? 't Is onbegrijpelijk! Zij wint weldra terrein op den boozen vluchteling, die nog eens eene andere zijstraat insloeg. Maar nu is zij vlak bij hem.

- 'A l e x a n d e r!' - roept zij met innig verdriet.

Men keert zich tot haar, maar - een geheel vreemd heer, die eene jas, een hoed en een regenscherm droeg als haar verloren echtgenoot, zag haar met de grootste verbazing aan.

J e a n n e t t e wendt zich doodsbleek om.

Zij haast zich verder, zonder te weten, wat ze zal doen. De vreemde engelsche heer blijft stilstaan, kijkt haar met voldoening na en zegt zeer deftig:

- 'Very strange, indeed!'

J e a n n e t t e loopt recht voor zich uit. De tranen biggelen haar langs de wangen. Zij weent luid. De voorbijgangers blijven stil staan. Ze kreunt er zich weinig om. Haar hoofd en hart kloppen angstig. Radeloos begint zij allerlei voorstellingen te vormen. Misschien heeft ze niet goed rondgezien, misschien staat A l e x a n d e r nu in doodsangst op haar te wachten. Zij wil zoo snel mogelijk naar R e g e n t - s t r e e t terugkeeren. Maar waar is zij? Zij herkent de tamelijk smalle straat niet. Een straatjongen met een bezem plaatst zich voor haar en zegt grijnzend eenige onverstaanbare woorden. J e a n n e t t e gevoelt zich plotseling recht ongelukkig en keert den morsigen spotter den rug. Zij poogt de plek te hervinden, waar zij den vreemden heer naloopend, aanvankelijk omkeerde. Snel loopt zij de lange, smalle straat met vrij sombere woonhuizen door. Hier en daar hoort zij een voorbijganger, of een haveloos hoofd, dat uit een raam steekt, haar wat toeschreeuwen, waarover anderen luide lachen.

Aan 't eind van de straat ziet ze met groote blijdschap een p o l i c e m a n . Zij stapt moedig op hem toe en vraagt zoo nederig, als nooit hare zilveren stem klonk:

- 'Regent-street, if you please?'

De gehelmde dienaar der openbare orde is zeer beleefd. Hij antwoordt uitvoerig, maar de arme verdoolde begrijpt er alleen uit, dat zij niet ver van haar doel is. Hij wijst haar de richting en bemoedigd slaat zij eene breede straat in, waar een minder armelijk publiek haar meer vertrouwen inboezemt. Zij wist hare tranen weg, maar het bange hart klopt steeds voelbaar. Hoogst waarschijnlijk stond de arme *Alexander* vlak bij haar, toen zij zoo driftig en dwaas een onbekenden heer naliep. Als zij nu maar weer in *Regent-street* ware! De breede, schoone straat gelijkt wel een weinig op *Regent-street*, maar zij geloofde, dat zij er nog niet is. En nu valt het haar schielijk te binnen, dat haar waereldwijze gemaal natuurlijk aanstonds naar het hotel zal gevlogen zijn. Zij had gesproken van schrijven.

Dus nu naar het *Strand*. Hare verdrietige wandeling begint haar te hinderen. Daar staan ettelijke zeer keurig gekleede heeren somtijds stil, om haar na te oogen - dat is ondragelijk. Ze tuurt de straat af, om een *hansom* te roepen, maar tal van rijtuigen ratelt haar voorbij, allen zijn bezet. Er is iets wanhopigs in haar zoeken en dwalen. Hare schoone oogen schieten weer vol tranen. Zij stond een oogenblik stil op het breede *trottoir*, zij wilde wachten tot zij een voertuig, hoe ook, gevonden had. Maar de menschenstroom golfde haar gestaâg voorbij, zoodat ze niet rustig kon uitzien naar de straat, waar de opeenvolgende reeks van rijtuigen en omnibussen

een chaos van gedruisch en verwarring aanboden.

Zij begreep, dat zij er zoo niet komen zoude. Ze zag andermaal verlegen in het ronde. Met eene zonderlinge verrassing bemerkte ze plotseling, dat een oude bekende op haar toe treedt. De heer R i c h l a n d - sedert H a r w i c h uit het oog verloren - wendt zich tot haar. Hij is een landgenoot, hij komt als zij uit den Haag - zij vergeet al de zwaarigheden en al de hoogere redeneeringen van welstandigheid - zij is in verlegenheid en spreekt te weinig Engelsch om zich alleen te redden.

De heer R i c h l a n d was zoo waardig en eerbiedwekkend als ooit te voren, opmerkelijk mocht het schijnen, dat een glimlach van inwendige voldoening om zijne lippen speelde. Misschien was de oorzaak daarvan lichtelijk te gissen. Eene vorstelijke dame met zilverblond hair ging aan zijne rechterzijde, vertrouwelijk op zijn arm geleund. Beide stonden voor J e a n n e t t e stil. R i c h l a n d nam beleefd zijn hoed af en werd door J e a n n e t t e aanstonds voorkomen met de woorden:

- 'O, meneer R i c h l a n d ! Ik ben zoo blij, dat ik u zie. Ik was een paar commissiën gaan doen in R e g e n t - s t r e e t en nu ben ik aan 't dwalen geraakt. Ik spreek weinig Engelsch en zou zoo gaarne een rijtuig hebben, om mij naar het S t r a n d te brengen!'

- 'Wel, we zijn hier vlak bij het S t r a n d , mevrouw V a n L i m b e e k ! Mag ik hopen, dat meneer uw man zich wel bevindt?'

De vraag had bij den beleefden vorm een zoo overwegenden ironischen inhoud, dat Jeannette het hoofd fier ophief en haastig antwoordde:

- 'Van Limbeek is zeer wel. Hij wacht mij in het hotel!'

- 'Maar is het niet wat onvoorzichtig zoo alleen in Londen kommissiën te doen, mevrouw? We zijn hier niet in den Haag!'

Jeannette antwoordde niet, maar zag een oogenblik naar de aanzienlijke dame, die haar met beleefde onverschilligheid opnam.

Richland begreep dien blik, en zei terstond in het Engelsch:

- 'Ik vergat u voor te stellen. Mevrouw Van Limbeek, mijne nicht: Miss Savile Vaughan - weldra mijne bruid!'

Richland toonde bij deze voorstelling zoo veel trotsche vreugde en heimlijke voldoening, dat Jeannette nauwelijks de beleefde buiging der hooghartige blonde Miss kon beantwoorden. Zij begreep, dat de heer Richland haar zeer hoffelijk wilde doen boeten voor zijne nu geheel herstelde blauwe scheen. Ook dit hinderde haar bij al hare ongerustheid.

- 'Mag ik u vriendelijk verzoeken, meneer Richland! mij even den weg naar het Strand te wijzen?' - zei ze met eene pijnlijke uitdrukking om den fijnen mond.

- 'Waar logeert u?'

- 'Nelson-Haxells-Hotel....'

- 'Nu, dat is juist in de buurt. Vergun mij u even op den rechten weg te brengen?'

De aanzienlijke nederlandsche wetgever raadpleegde met een paar woorden de blonde dame aan zijne zijde. Daarna ondernam het drietal den gevaarlijken tocht midden door de breede straat naar de overzijde en stonden zij weldra op het ruime Trafalgar-square, van waar Jeannette den rechten weg naar het Strand gemakkelijk vinden kon. Hoewel zij beleefd werd terecht gewezen, gevoelde Jeannette, dat zij - als 't ware - eene les ontving, en dat de zoo vriendelijke heer Richland geen enkel woord geloofde van al wat zij hem had meêgedeeld.

Na een buitengewoon ceremoniëel afscheid haastte de vermoeide, bijna uitgeputte Jeannette zich naar haar hotel.

Zij vroeg terstond om den waiter, die Fransch sprak. Meneer Van Limbèk was niet aan 't hotel terug geweest - zooveel hij wist. Maar Madame moest zich niet ongerust maken; het gebeurde wel meer, dat reizigers bij toeval door de drokte der straten van elkaâr afdwaalden - meneer zou stellig dadelijk komen. In Londen kwam dit zeer veel voor.

Deze woorden stelden Jeannette eenigszins gerust. Het was omstreeks vier uren en Alexander zou, na van zijne zijde vergeefs gezocht te hebben, natuurlijk tusschen vijf en zes uren aan 't hotel terug-

komen voor het diner. Zij ergerde zich nu buitengewoon over hare ontmoeting met R i c h l a n d en de schoone dame. De voornamē haagsche heer schiep er een buitengewoon genoegē in, dat hij haar zoo alleen dwalende gevonden had - dat had ze duidelijk bemerkt. En hij zou er in den Haag eene pikante vertelling van maken. Zij beschuldigde nu zich zelve van onvoorzichtigheid bij de overweging van al deze onaangename gevolgen. Daar de tijd haar uiterst traag voorbij kroop, ging zij een langen brief schrijven - waarin zij al schertsend hare verlegenheid begon te vertellen, om straks bij A l e x a n d e r s terugkomst de gelukkige ontkenning te vermelden. Dit hield haar bezig tot aan vijf uren. Wel zag ze gestaag op het gouden uurwerk, 't welk ze voor zich op de tafel gelegd had, maar ze had nu eenmaal besloten tot vijf uren rustig te blijven.

Zoodra dit tijdpunt bereikt was, ving hare onrust van nieuws aan. Ze liep hare kamers op en neer. De groote, fraai gestoffeerde vertrekken boden plaats genoeg voor eene kleine wandeling. Maar dit duurde niet lang. Zij plaatste zich voor een venster, 't welk op het S t r a n d uitzag en tuurde naar de voorbijgangers. Verscheidene reizen meende zij haar man te herkennen, maar steeds was het een gezichtsbedrog. Daarna hield ze zich een oogenblik met haar toilet bezig. Haar gelaat scheen haar ontsteld en doodsbleek toe in den spiegel. Dit gaf haar afleiding. Zij bleef een kwartier aan 't werk voor den fraayen

toiletspiegel. Juist, toen zij opstond, klonk een haastige, vlugge stap op 't portaal. De deur werd opengerukt. A l e x a n d e r stormde binnen, hij droeg een groot pakket. J e a n n e t t e slaakte een luide kreet en viel snikkende in zijne armen.

VIII. De dame in 't blauw.

Reeds was het lang over zessen, toen de heer en mevrouw Van Limbeek in hunne gewone fransche restauratie aan 't Strand binnentraden. De garçon, die hen in den regel bediende, merkte op, dat monsieur en madame bijzonder intiem waren en dat ze beide niet veel honger hadden. Maar monsieur dronk zijne flesch zeer snel leêg en ter afwisseling werd ditmaal champanje genomen.

Alexander had bij zijne terugkomst in het hotel een man met een pak goederen aan de deur gevonden, die verklaarde, dat die goederen door eene hollandsche dame gekocht waren in Regent-street, dat zij wel het hotel, maar niet haar adres had opgegeven. De schrandere heer Van Limbeek begreep al de partij, welke hij van deze omstandigheid kon trekken. Hij betaalde snel de nota van niet on-

aanzienlijk bedrag en besteeg met gewieken voet de trap. Daarna deed hij het voorkomen, alsof hij de martelaar was geweest. Hij had zich voor de vensterruiten van een plaatwinkel geplaatst, terwijl J e a n n e t t e aan het koopen was en toen hij na een kwartier geduldig wachten, eindelijk eens onderzocht, of zij nog niet gereed was, had hij tot zijn schrik vernomen, dat zij plotseling op vreemde wijze was vertrokken. Oogenblikkelijk was hij naar het hotel gevlogen, maar mevrouw was niet teruggekomen, hoorde hij, en nu had hij in steeds toenemenden angst een uur in R e g e n t - s t r e e t op en neêr gewandeld, overal inlichtingen gevraagd, maar geen spoor ontdekt. Toen was hij in aangrenzende straten gaan zoeken en daarna had hij eindelijk nogmaals het magazijn in R e g e n t - s t r e e t aangedaan, om het pakjen met goederen te halen en zich te laten vertellen, hoe het bij het vertrek van mevrouw zich eigenlijk had toegedragen.

Ook J e a n n e t t e deed haar verhaal, geheel overtuigd van de verschrikkelijke angsten, die haar A l e x a n d e r had uitgestaan. Zij stapte lichtelijk over de ontmoeting met den heer R i c h l a n d heen, uitstekend verheugd, dat alles zoo goed was afgelopen en dat zij zelfs hare inkoopen, die zij geheel vergeten had, door de zorg van haar echtgenoot terugontving. Er was geene schaduw van onaangenaamheid tusschen de beide opgewonden jongelieden. Snel werd door ieder van hen nog iets aan hun kostuum ge-

wijzigd en daarna verschenen zij in de restauratie, om, zoo 't heette, te dineeren.

Mevrouw had door de buitengewone gemoedsbeweging allen honger verloren en meneer had van het op en neer loopen veel dorst. Meneer sprak in één stuk door, van het eene onderwerp op het ander vallend en vrij luid, want niemand verstond Hollandsch. Mevrouw vond het ten slotte wel wat warm in de restauratie en verheugde er zich over, dat meneer zoo schielijk aan de laatste teug van zijn champagne genaderd was. Ze oordeelden, dat het dien avond na een zeer warmen Septemberdag niet aangenaam zou zijn in den een of anderen schouwburg. Zij besloten de drokte op de straat eens te bespieden en wandelden luid snappend Strand en Trafalgar-square over. Daarna waagden zij zich zelfs te midden der woeling van Haymarket, totdat Jeannette verzocht een rijtoer te maken, omdat zij dien dag reeds zooveel gewandeld had.

Vroolijk doorbabbelend liet Alexander duidelijk bemerken, dat zijne welsprekendheid weder door buitengewone prikkelen was opgewekt. Zij hadden ditmaal een open rijtuig genomen en telkens moedigde Alexander den koetsier tot sneller rijden aan. Het Engelsch, 't welk hij dien avond ten beste gaf, was verbazingwekkend zonderling, maar hij bereikte er zijn doel meê - dit zij ter eere der waarheid meêgedeeld. Zij brachten een bezoek aan het Thames-embankement - de prachtige nieuwe

kaden aan den Theems - zij reden door de aanzienlijke kwartieren langs Pall-Mall en Westminster-place, om eindelijk tot Alexanders stille satisfactie weder te eindigen met Surrey-Gardens.

't Was een heerlijke avond, verkwikkend koel na den eenigszins drukkenden dag. De duizenden lampions en gaspitten van den modernen tooveruin verspreidden overvloedig licht. Jeannette vond het zeer aardig zoo talrijke drommen van buitengewoon zorgvuldig gekleede dames en heeren steeds te zien voorbijtrekken. Zij plaatsten zich op eene bank, om de statige processie van vermaaklievende Londenaren en vreemdelingen zoo nauwkeurig mogelijk waar te nemen. Allerlei vreemde gestalten vertoonden zich aan hun oog. Heeren geheel in wit kostuum met witte sluyers om een zomerhoed gebonden, anderen met zwarte rokken en witte dassen, allen met rozen of kleine ruikers in 't knoopsgat, somtijds een vreemde uniform en als groote bijzonderheid een bengaalsch vorst met tulband van cachemir en schitterende juweelen. De dames, die in nog grooter getale voorbij zweefden, boden minder verschil, wat houding, gelaat en voorkomen betrof, maar eene groote verscheidenheid van frissche kleuren in de lang slepende gewaden, die zij met zekere voorname minachting over de zandige voetpaden voortsleurden.

- 'Als ik nog denk aan van morgen' - fluisterde Jeannette - 'toen ik zoo dwaas was een

vreemd heer te volgen en bijna in eene achterbuurt verdwaalde! Ik zal nu wel zorgen, dat ik je niet weer uit het oog verlies, A l e x a n d e r !

Of deze mededeeling den heer V a n L i m b e e k aangenaam was, bleek niet, want hij staarde een oogenblik peinzend voor zich uit.

- 'Ik heb van morgen alles aan mama geschreven!' - ging het jonge mevrouwtjen voort - 'Natuurlijk alles zoo vroolijk mogelijk voorgesteld, want ik wist zeker, dat het misverstand spoedig zou worden opgelost!'

- 'Als je ze nu maar niet onnoodig angstig maakt, J e a n n e t ! Heb-je den brief al verzonden?'

- 'Neen - hij ligt nog in mijn p o r t e f e u i l l e !'

- 'Nu, dan zou ik liever van wat anders schrijven. Je weet, hoe snel je mama zich over de minste kleinigheid bezorgd maakt. We kunnen er later plezier van hebben, als we weer thuis zijn!'

- 'Ik zal er morgen nog eens over denken!'

Daarop ving A l e x a n d e r aan weder vlug door te spreken over allerlei onbeduidende zaken, meest in verband tot de voorbijtrekkende schaar van S u r r e y -gangers. Te midden van zijn woordenvloed wendde hij eensklaps verrast het hoofd om, terwijl zijn kijkglas aan den ooghoek ontsnapte. Vlak vóór hem en zijne vrouw naderde de wonderschoone dame, die hij des morgens 'l a b e l l e B e r t h e ' genoemd had. Het blauwe kleed van ruischende zijde omgolfde

nog steeds hare fiere gestalte. Zij droeg thands een gouden lornjet in de bevallige, kleine hand met wit geglansd leêr omspannen - zij richtte een zeer uitvorschenden blik op *J e a n n e t t e*. De heer *V a n L i m b e e k* hield zich hoog ernstig bezig met de belangen van zijn oog en zijn kijkglasjes; reeds was de ruischende schoonheid voorbijgezweefd, toen hij voorzichtig bespiedde, of *J e a n n e t t e* iets bizonders had waargenomen.

Mevrouw *V a n L i m b e e k* keek vrij opgewekt rond en vermoedde hoegenaamd niets van het kleine drama, 't welk in hare nabijheid gespeeld werd. *A l e x a n d e r* sprak er nu van, dat de frissche lucht hem dorstig maakte en dat hij wel lust had naar de *r e f r e s h m e n t - r o o m s* te gaan, om een verkoelenden drank te gebruiken. Zijne vrouw was gereed hem te volgen. Ter zijde van de bank stond zijn fraaye rotting met kunstig gesneden ivoren knop. In zijn ijver om *J e a n n e t t e* den arm te reiken, vergat hij dien stok meê te nemen. Zij wandelden nog eene pooze en traden toen een schitterend verlichte zaal binnen, waar ze bij een geopend venster zich een tafeltjen kozen. De deftige *w a i t e r s* brachten hun nu de voor Nederland nog ongekende weelde der *s h e r r y - g o b l e t s*. *J e a n n e t t e* lachte levendig en luid over de zonderlinge wijze om door rieten pijpjens het koele vocht op te slorpen - maar zij liet het zich toch welgevallen. De echtgenooten waren recht aangenaam en genoegelijk gestemd. Een frissche lucht-

stroom kwam door het geopend venster naar binnen en telkens klonken de melodieën der dansmuziek door het gedruisch der wandelaars heen.

J e a n n e t t e bestudeert het geheim der s h e r r y - g o b l e t s en kijkt naar buiten. A l e x a n d e r werpt een blik in de zaal. Op den drempel, tien schreden afstands van zijn tafeltjen, staat de dame in 't blauw, die nogmaals door haar gouden lornjet het tweetal opneemt en daarna met een bijna onmerkbaaren wenk verdwijnt.

A l e x a n d e r wordt een weinig onrustig.

- 'J e a n n e t t e ! Staat mijn rotting daar bij je?' - roept hij haastig.

- 'Neen!'

- 'Dan heb ik hem bij de bank in den tuin laten staan. Je weet wel, met dien aardigen ivoren knop! Blijf hier nu een oogenblik zitten, dan ga ik hem zoeken!'

J e a n n e t t e wilde verschrikt andwoorden, maar de vrees zijn fraayen wandelstok te verliezen dreef haar gemaal pijlsnel weg. Daar zat ze nu voor de tweede reize alleen. Ze stond op en plaatste zich aan het geopend raam. Ze zag A l e x a n d e r ijlings onder de bonte menigte verdwijnen, maar maakte zich over niets bevreesd. Na een paar minuten zou hij terugkomen, dacht ze en stelde zich gerust, terwijl ze eene pooze den blik vestigde op het bont gewoel en daarna naar den donkeren hemel zag, bezaaid met schitterende starren. Ze gevoelde zich droef te moede,

zonder te weten waarom. Zij dacht aan het bewogen gelaat van haar armen vader in het oogenblik, dat hij haar vaarwel kuste en zij zuchtte.....

Alexander had zich tusschen de veelkleurige waereld van het Surrey-Gardens-publiek onzichtbaar gemaakt. Toen hij zeker was, dat zijne vrouw hem niet meer kon volgen, liep hij naar de bank, waar ze gezeten hadden en vond er zijn rotting terug. Daarop begaf hij zich naar het terrein, waar gedanst werd, waar de dichtste menigte zich verdrong. Met de uiterste aandacht zocht hij naar de dame in 't blauw. Ze was er niet. Wat kon hij beter doen dan terugkeeren? Hij wendde zich om - Berta stond voor hem. Wederom volgde een fransch onderhoud.

- 'Wie is dat mager dametje van daar straks?'

- 'Ma très chère, ik.....'

- 'Neen, Juanito! Geene uitvluchten! Ik ken de waereld hier vrij wel! Die dame hoort hier niet thuis. Heb-je die uit Holland meêgebracht?'

Ze wandelden eenige schreden verder uit het dansgewoel. Van Limbeek boog zich naar de betooverende spreekster en antwoordde:

- 'Geene geheimen tusschen ons, niet waar? Maar lach me niet uit, ma chérie! als ik je de waarheid zeg!'

- 'Uitlachen! Allons donc! Al die geheimzinnigheid komt niet te pas. Dat heb ik je van daag al meer gezegd!'

't Scheen nog of de waereldveroverende Alexander aarzelde. Hij vreesde belachelijk te schijnen.

Bertha staarde hem scherp aan. Toen vermande hij zich en fluisterde:

- 'Ik ben in den Haag getrouwd - dat mager dametje is mevrouw Van Limbeek!'

De fiere schoone in 't blauw keek hem medelijdend aan en antwoordde:

- 'Pauvre Juanito!'

Beide zwegen eene pooze.

Toen hernam 'la belle Berthe':

- 'Pauvre Juanito! Ik begrijp alles! Je hebt als vrijgezel je eigen fortuin opgegeten en nu helpen de blinkende schijven van dat nette poppetje je weer in 't zaal! Moest het zoo met je afloopen! Pauvre ami!'

- 'En daarom wilde ik je vragen geene notitie van me te nemen, als je mij met haar ontmoet!'

- 'Je comprends! Maar waarom mocht ik dat van middag niet weten?'

- 'Och - 't kwam zoo niet pas en.....'

- 'Juist, je hecht er nog altijd aan de oude Juanito te blijven! A propos, hoe maakt Holbach het?'

- 'Uitmundend! Had hij me vroeger in den Haag als Juanito gedoopt, hij heeft me nu ook begraven bij mijne uitvaart als garçon - den avond vóór mijn huwelijk!'

- 'Dan feliciteer ik je met je resurrectie!'

Bertha lachte op welluidenden toon. Ze hadden in eene stillere laan van den tuin langzaam voortgelopen. De heer Van Limbeek wendde zich om en stond stil.

- 'Ik moet afscheid nemen, ma toute belle! Men wacht mij! A revoir!'

- 'Hoe lang blijf-je nog in Londen, Juanito?'

- 'Onbepaald!'

- 'Des te beter! Misschien kom ik in het najaar nog wel een paar maanden naar den Haag... ik verlang mijne geboortestad terug te zien.....'

Snel als de wind was Bertha verdwenen. Zij had beter oogen dan Van Limbeek, want op korten afstand naderde daar Jeannette.

't Wachten was haar lang gevallen. Zij had, voorzichtig haar weg kiezende door den tuin, zich naar de bank begeven, waar ze aanvankelijk gezeten had. Toen had ze een oogenblik rondgedwaald en plotseling had ze Alexander gezien, zeer beleefd en hoffelijk sprekend met eene trotsche, rijkgekleede vrouw. Dat verschijnsel deed haar sidderen. 't Was of eene plotselinge duizeling haar aanviel. Maar ze herstelde zich. Waar waren ze gebleven? Ze snelt in de richting weg, waar ze hen een oogenblik gezien had. Eene minder bezochte laan inslaand, schijnt het haar of van verre haar man zijne hand reikt aan de vreemdelinge. Daarna verdween deze laatste.

Alexander trad levendig op zijne echtgenoot toe.

- 'Gelukkig, dat ik je ontmoet, J e a n n e t ! We hadden weer naar mekaar kunnen lopen zoeken. Waarom bleef je toch niet op mij wachten?'

J e a n n e t t e zag hem bedaard aan en sprak:

- 'Wie was die dame?'

- 'O, die fransche dame? Ze zat op de bank, waar mijn rotting stond en hield zich bezig met den knop te bekijken. Toen ik er haar beleefd naar vroeg, gaf ze hem gracieus aan mij terug en informeerde zich meteen, langs welken weg men S u r r e y - G a r d e n s verlaat. Ik haastte mij haar even den weg te wijzen!'

- 'Hoe heet zij?'

- 'Dat heb ik haar niet gevraagd!'

- 'Je kent haar dus niet?'

- 'In 't geheel niet!'

J e a n n e t t e bleef stil staan. Ze streed een stillen strijd zonder zich in 't minst te verraden. Toen zag ze A l e x a n d e r nogmaals aan, die met vragend gelaat haar bespiedde. Eensklaps greep ze zijn linkerarm en vriendelijk lachend zei ze:

- 'Och ik droom! Laat ons maar eens naar het dansen gaan zien!'

A l e x a n d e r herademde. Vlug streeft hij met zijn 'mager dametjen' vooruit. Hij was waarlijk een ziertjen in de war geweest, al was het voor een ondeelbaar tijdstip. Hij gevoelde, dat eene vrouw, als de zijne, hem lastige vragen zou kunnen doen. Daarom had hij de schoone B e r t h a opzettelijk ge-

waarschuwd. En nu mengde hij zich in het gewoel rondom het dansterrein en schaterlachte met Jeannette om de plechtige koddigheid, waarmee sommige buitengewoon danslustige en korpulente engelsche gentlemen op de prettige muziek in 't rond sprongen. Jeannette had een oogenblik nagedacht en begrepen, dat Alexander, die nooit in Londen geweest was, daar ook niemand kende. Zij had hem innig lief en daarom was ze een oogenblik jaloersch geweest, maar ze wilde er niets van laten merken en dus scheen ze vroolijk en onbezorgd, als een oogenblik vroeger.

Ze bleven nog vrij langen tijd kijken en keuvelen en namen andermaal hunne toevlucht tot de sherry-goblets, terwijl de heer Van Limbèk kleine angsten uitstond, als hij Bertha van verre onder de luidruchtige wandelaars zag. Maar Jeannette bemerkte gelukkig niets, daar ze volgens het verhaal van haar waereldwijzen gemaal aan het vertrek van de onbekende blauwe dame geloofde.

Eindelijk gaf mevrouw Van Limbèk zuchtend te kennen, dat ze doodmoê was van al de drukte. 't Was bijna middernacht. Meneer was oogenblikkelijk gereed, een rijtuig was aanstonds beschikbaar, mevrouw vlijde het geestige kopjen aan meneers borst en al rijdende naar het centrum van de stad, sliep ze zachtkens in.

De overleden Juanito hield zich dapper met rooken bezig en verviel in zeer ernstige gepeinzen.

De klokken hadden des anderen daags morgens reeds aan geheel Londen verkondigd, dat het eerste deel van den werkdag voorbij was, toen men den heer Van Limbeek berichtte, dat de hem onmisbare barbier was gekomen. Alexander begaf zich haastig naar het aan de zitkamer grenzende kleine vertrek, waar hij zich afzonderen konde voor intieme toiletbelangen als kappen en scheren. Jeannette vertoefde nog in de ruime slaapkamer en liep ijverig heen en weer, om het een en ander in hare koffers te bergen, of er uit te voorschijn te halen. Hare stemming was voor eene rijke, mooye, hollandsche jonge dame, die haar huwelijksreisjen maakt, juist niet zeer opgewekt. Zij wist zelve nauwelijks waarover ze ontevreden zoude zijn. Alexander scheen boven de wolken van geluk, als hij haar met opgetogenheid omhelsde, maar er ontbrak toch iets bij al die bewijzen van vurige genegenheid. Zij had in haar echtgenoot eene eigenschap ontdekt, die haar teleurstelde. Hij mocht met hartstochtelijke taal haar de verzekering geven van zijne onpeilbare liefde, er was nog grooter liefde in zijn hart - de e i g e n l i e f d e . Uiterlijk mocht hij voortdurend zijne zorg aan hare persoon wijden, onwillekeurig bleek het menigmaal, dat hij 't meest en 't eerst aan zich zelve gedacht had. Zelfs in de keus der uren en plaatsen, waar ze in Londen tot hunne uitspanning zouden vertoeven, drong Alexander haar soms zijn wil op. Zij was gewoon het middenpunt te zijn van den

huiselijken kring, zij maakte in den Haag het programma des dagelijkschen levens en in Londen gelukte haar dit ondanks haar gunstigen toestand van jong getrouwde, veel beminde echtgenoot niet altijd.

Zij had gedroomd van alleenheerschappij en slavernij. Alleenheerscheres zou zij zijn, niet om te regeeren als eene schrikwekkende koningin, voor wie men in 't stof kruipt; zij wilde haren slaaf met rozenketenen binden. Maar zij nam zich voor die rozenketenen als onzichtbare teugels in de kleine hand te houden, zij wenschte haar eersten onderdaan zijne slaafschheid niet te doen gevoelen - zij begeerde het wetgevend en uitvoerend gezach beide heimelijk uit te oefenen, maar nam tevens den schijn aan, of ze niet ongeneigd ware konstitutioneele wegen in te slaan. Bij dit alles rekende zij op den invloed van hare persoonlijkheid en op de zoo dikwerf uitgesproken hartstochtelijke teederheid van *Alexander*. Doch haar echtgenoot scheen er geen bezwaar in te zien zijne woorden eenigszins anders te doen getuigen dan zijne daden. Zij had gedacht, dat zijne geestdrift en liefde na hun huwelijk tot gadelooze hoogte zouden stijgen.... en nu is ze, pas op den zesden dag na haren echt, reeds teleurgesteld, daar die schoone verwachting niet in vervulling ging. Zoo dikwijls zij op de vertrouwelijkste wijze met hem fluisterde over alles wat haar jong hart deed kloppen van liefde, had zij gemerkt, dat hij met moeite een aanval tot geeuwen onderdrukte.

Aanvankelijk had zij hem lachend berispt, maar later zweeg ze teleurgesteld. Het baatte haar weinig of hij haar vuriger en dringender omarmde, om zijne fout goed te maken - hij had de uitvoerige bekentenissen harer frissche teederheid niet met innige belangstelling aangehoord - hij had g e g a a p t .

De wolken, die deze mijmeringen op haar voorhoofd ontplooiden, schenen een weinig af te trekken, toen zij, de tafel der slaapkamer eenigszins ordenend, de zakportefeuille van A l e x a n d e r opnam. Deze was eene zeer fraaye van rood marokijn leder - een harer eerste geschenken aan A l e x a n d e r . Ter binnenzijde had zij uiterst fijn met veelkleurige zijde rozen en vergeet-mij-niet geborduurd. Welk een nameloos geluk had haar vervuld, toen zij dit kleine kunstwerk vervaardigde! Al de waarschuwingen van haar bezorgden vader konden haar niet éene sekonde aan dien schoonen droom van zaligheid ontrukken. Zij had geglimlacht en het hoofd geschud. Zeer zeker had haar vader groot onrecht in zijne beoordeeling van A l e x a n d e r , en hare eigene kritiek was pas begonnen na 't sluiten van haar huwelijk. Zij stond tegenover haar man, als een naïef kind, 't welk men veel schoons van den schouwburg heeft verhaald en dat na een eerste bezoek teleurgesteld half spijtig uitroept: Is dat nu alles?

Nog immer was J e a n n e t t e trotsch op hare liefde voor A l e x a n d e r , maar het peilloos diep azuur harer idealen vertoonde eenige lichte, wollige wolkjens.

Ze stelde zich gerust met het denkbeeld, dat A l e x a n d e r eenigszins afgemat was door de vermoeyenis van het reizen en door de tochten in eene hem onbekende stad. Zijne zorgvuldige oplettendheid zou hij verdubbelen, zoodra ze in den Haag in hun eigen nieuw huis, door de zorg harer ouders tot een klein paleis vol weelde en gemak ingericht, zouden zijn aangekomen. Dan zou haar vader langzaam zich met zijn schoonzoon verzoenen - dan zoude ze haar huis tot vereenigingspunt vormen van al hare goede kennissen en vrienden en 's winters met A l e x a n d e r geregeld hare loge in de opera kiezen.....

Ze had met de portefeuille van haar man in de hand staan peinzen. Onwillekeurig opende zij die, om haar fraai borduurwerk nog eens te zien. Terwijl zij zich verdiepte in de beschouwing van roosjens en vergeet-mij-niet, met zulk een goed en liefdevol hart voor haar vurig beminden A l e x a n d e r gewerkt, viel er uit de brieven tasch een sierlijk naamkaartjen op de tafel. Ze nam het verstrooid en las het. Toen scheen er plotseling eene donkere schaduw over haar vlug gelaat te vallen - zij bleef er met pijnlijk wijd geopende oogen op staren en herlas ettelijke reizen:

BERTHE DE BERCKENVELDT.

12. Queenstreet. London.

Zij kende die beide namen - wie had ze haar vroeger genoemd?

Langzaam, uiterst langzaam kwam er licht in haar kloppend hoofd. De gestalte van den eenvoudigen, nederigen *Victor Wilman* stond eensklaps voor hare verbeelding. Zij herinnerde zich de woorden, door dezen tot haar gericht in den tuin, dien morgen, toen haar vader voor 't eerst *Alexander's* naam had uitgesproken. Het was de treurige geschiedenis van eene zuster, die naar Londen was gevlucht... en nu was zij in Londen... en *Alexander* had dit naamkaartjen in Londen ontvangen.... dus had hij die vrouw gesproken... dus.....

Doch *Jeannette* kon niet verder denken. Haar hart klopte van onstuimige drift. Haar gelaat werd doodelijk bleek. Het was of de geheele kamer zich voor hare oogen bewoog - zij klemde zich met beide handen aan de tafel.

In dit oogenblik keerde *Alexander* naar de slaapkamer terug. Hij was bijna geheel opgetuigd.

- 't Is heerlijk weer, liefste!' - riep hij binnentredend uit - 'We moesten eens een uitstapjen naar buiten doen van daag! Naar *Windsor*, of naar *Sydenham-palace*!'

Jeannette hield zwijgend het kaartjen in de nog bevende vingers. Haar stem stakte. Zij bewoog even het hoofd. Thands eerst bemerkte de zwierige heer *Van Limbeek*, dat er iets bizonders met zijne echtgenoot was voorgevallen. Hij trad naar de tafel en vroeg:

- 'Liefste! Wat is er? Heb-je hoofdpijn?'

Jeannette vond hare stem terug. Zij zag Alexander vol spijt aan en antwoordde:

- 'Nu weet ik, hoe die dame in blauwe zijde heet - die dame uit Surrey!'

Alexander, die niet vermoedde wat zijne portefeuille had verraden, daar zijne jonge vrouw het kaartjen met hare hand bedekte, Alexander gevoelde een onwelkomen schok, maar bleef meester over de uitdrukking van zijn gelaat.

Jeannette ging voort:

- 'Dat mensch heet Berthe de Berckenveldt, en woont hier in Londen, in Queenstreet!'

Pas op, heer Van Limbeek! men kan u zien verbleeken onder het rouge op uwe welgeschoren wangen. Het wordt tijd iets te zeggen, wees op uwe hoede!

Alexander slaagt er in zeer bedaard en vriendelijk te glimlachen, terwijl hij kalm antwoordt:

- 'Ik begrijp er op mijn woord geen syllabe van!'

- 'Luister! Ik zal het je duidelijk maken! Dat mensch heet eigenlijk zoo niet, als ik daar zeg. Zij is uit den Haag weggelopen voor jaren. Een van je vrienden, de Baron de Berckenveldt, heeft haar uit het huis harer ouders weggevoerd naar Londen - zij woont nu hier, daar heb je haar adres!'

En Jeannette wierp het naamkaartjen naar Alexander op de tafel.

Bliksemsnel had hij den toestand overzien en tevens begrepen, dat hij eene lomphed had begaan door

zijne portefeuille op de tafel te laten liggen. Met eene meesterlijk nagebootste bedaardheid nam hij het kaartjen op en bekeek hij het, alsof hij het voor het eerst zag.

- 'Waar komt dat kaartjen van daan?' - vroeg hij zeer kalm.

J e a n n e t t e toonde hem de rood marokijnen brieven tasch zonder te spreken.

Thands voerde A l e x a n d e r een meesterstuk van tooneelspeelkunst uit.

Geheimzinnig lachend raakte hij met zijne rechterhand zijn voorhoofd aan en riep schielijk:

- 'Nu begrijp ik de zaak, liefste! Toen ik den laatsten avond voor ons huwelijk eenige jongelui bij me ontving, gaf Baron H o l b a c h mij dit kaartjen en droeg hij me op bij gelegenheid eens te vernemen of zoodanige dame nog bestond en hoe het met haar afgeloopen was. Ik stak het bij me, zonder er verder over na te denken en had het totaal vergeten. Nu zie je eens hoe onvoorzichtig het is in je mans portefeuille te snuffelen, en daarop allerlei verkeerde gissingen te wagen. Hoe kom je aan die heele geschiedenis?'

Maar J e a n n e t t e liep met vast op elkaâr gesloten lippen door de fraai gemeubelde slaapkamer. Zij was niet geheel overtuigd. Zij zweeg, want er bruisten de meest tegenovergestelde aandoeningen in haar binnenste. Ze wilde A l e x a n d e r gaarne vrij spreken, maar ze twijfelde.

De heer Van Limbeek nam echter de zaak zeer vroolijk op en vervolgde:

- 'Laat ons niet langer fantazeeren, liefste! en eens ernstig overleggen wat we van daag zullen kiezen: Windsor of Sydenham-palace!'

IX. Te huis.

In eene der nieuw aangebouwde straten bij de Zeestraat en den scheveningschen weg vinden wij veertien dagen later mevrouw Van Voorden druk aan 't werk. 't Is eene aangename bezigheid, waaraan ze thands hare zorg wijdt - zij brengt de woning van Jeannette in orde. De bovenverdieping is geheel gereed. Met behulp van een aantal knappe werklieden en bovendien van eene immer ruim gevulde beurs heeft mevrouw Van Voorden daar boven van de slaapkamer, het boudoir van mevrouw en de studeerkamer van meneer een klein Eden gemaakt, uitmuntend door zorgvuldigen smaak en stille weelde. Iedereen prijst haar, zelfs de notaris, die eens, hoewel schoorvoetend, een blik in de nieuwe woning geworpen heeft.

Thands heeft ze ook de benedenverdieping bijna

voltooid. In het salon, in de suite, in de tuinkamers schittert alles u tegen van eenvoudige maar kostbare pracht. De gloed van fonkelnieuwheid alleen maakt het nog wat onhuiselijk, maar dat zal natuurlijk beter worden, als het jonge gezin de fraaye woning heeft betrokken. 't Meeste moeite heeft ze gehad met den tuin, daar de bodem zeer zanderig is en alles nieuw moet aangelegd worden. De tuinlieden werken uit alle macht, maar het blijft er nog alles wat jong en kaal uitzien.

Mevrouw Van Voorden wist, dat Victor Wilman een zeer handig bloemkweker was, dat hij in zijn eigen tuintjen, waar bijna niets groeyen wilde, door geduld en oplettendheid wonderen had verricht. Zij had hem eenige dagen geleden van het kantoor doen roepen en hem dringend gevraagd haar goeden raad te geven voor den tuin van Jeannette's huis. Vreemd, zonderling had hij haar zwijgend aangestaard - zijne oogleden hadden even getrild; maar hij had met kalme stem geandwoord. Hij had haar naar de nieuwe woning vergezeld, had met de tuinlieden geraadpleegd en aanstonds kleine smaakvolle veranderingen tot stand gebracht. Nu kwam hij iederen namiddag.

Ook op dit oogenblik, zeven uur des avonds, is hij in den tuin, terwijl hij de vorderingen van den arbeid zijner helpers gadeslaat. Jeannette mag het nooit weten, dat hij er de hand in had - dit heeft mevrouw hem moeten beloven. Daarom knielt hij nu bij de fraaye perken met dahliaas en dubbele asters

naar zijn denkbeeld geschakeerd. Hij ziet die laatste fraaye bloemen van den zomer met weemoed aan - zal J e a n n e t t e die stille tolken van zijne zorg altijd met opgewektheid bewonderen? Mevrouw zegt, dat ze zeer tevreden is over haar verblijf te Londen, dat ze uitstapjens naar W i n d s o r , R i c h m o n d en B a t h heeft gemaakt en dat ze over acht dagen thuis komen. Waarom ook zou ze niet gelukkig zijn? Zij heeft haar echtgenoot genomen op het uiterlijk en deze zal takt genoeg hebben hare wenschen te voorkomen - ze zullen een bedrijvig, zonnig bestaan genieten vol vermaken en uitspanningen en niets bemerken van den diepen ernst des levens, daar hun pad effen, daar hun pad gebaad is door de zorg van liefhebbende en rijke ouders.

Mevrouw V a n V o o r d e n staat in het s a l o n voor de gebeeldhouwde kast van ebbenhout en beschouwt door de glazen deur de talrijke schoone snuisterijen van zilver, van japansch en saxiesch porcelein. Wat zal J e a n n e t t e tevreden zijn! Ze heeft in de laatste acht dagen maar ééns geschreven - er moet nog een brief komen voor ze thuis zijn. Dat zal nog een kleine acht dagen duren, maar in dien tijd zal alles met de uiterste nauwkeurigheid gereed gemaakt worden. De zorgvuldige moeder heeft een paar uitstekende dienstboden gehuurd en de oude knecht van A l e x a n d e r , thands huisbewaarder, zal meer bijzonder onder de bevelen van haar schoonzoon staan.

Zeer tevreden wandelt mevrouw V a n V o o r d e n

het salon door. Zij blijft bij de vensters met breede spiegelruiten stilstaan. Het geratel van een naderend rijtuig trekt hare aandacht. Eene vigilante met tal van koffers beladen houdt voor de deur op. De vrouw van den notaris bleef ontsteld stilstaan. Zouden de jongelui daar reeds terug zijn? Zou J e a n n e t t e ongesteld zijn geworden? Zij liep schielijk naar de gang en ging persoonlijk de deur openen.

Allereerst ziet ze J e a n n e t t e , zeer welvarend, maar bleek en slechts vluchtig glimlachend. Met een luide uitroep omhelzen moeder en dochter elkander - dikke tranen rollen over de wangen der jonge mevrouw. Daarna ziet mevrouw V a n V o o r d e n haar schoonzoon - nog even nauwkeurig opgedirkt en vol ceremoniëele hoffelijkheid. Het gezelschap gaat naar het salon. De barsche grijskop L a u r e n t i u s duikt uit het s o u s t e r r a i n naar boven, om voor de koffers te zorgen.

- 'Maar, J e a n n e t t e ! kindlief! hoe kom je zoo onverwacht thuis?'
- 'Ik was in de laatste drie dagen niet wel, mama! en....'
- 't Was toch niet erg?'
- 'In 't geheel niet erg - hoofdpijn en een klein weinigje gevatte kou!'
- 'We vonden het zoo aardig u eens te verrassen!' - viel A l e x a n d e r in.
- 'Maar kinderen, waarom niet even getelegrafeerd! 't Is hier alles overhoop.....'

- 'Dat wilde mijne lieve J e a n n e t t e niet!' - antwoordde A l e x a n d e r opgeruimd.
- 'We namen gisteren avond tegen negen uur plaats aan V i c t o r i a - S t a t i o n en reisden naar Harwich, om van daar met de stoomboot naar Rotterdam te vertrekken. Op zee was het heel kalm, maar ik had het weer te kwaad, als de vorige keer.....'

- 'En J e a n n e t t e ?' - vroeg de bezorgde moeder.

- 'O, ik heb heerlijk geslapen. Ik werd van morgen om negen uur zeer prettig wakker! Al mijne hoofdpijn is over. Ik ben blij, dat ik weer thuis ben!'

- 'Kind, kind! Wat ben ik geschrokken! Maar nu is alles weer goed. En heb-jelui wel gedineerd?'

- 'Zeker, mama! In het Bath-hotel te Rotterdam!' - viel A l e x a n d e r weer in. - 'Te twee uur aankomend stelde ik J e a n n e t t e voor te Rotterdam te blijven om te dineeren. Zoo konden wij u op ons gemak komen overvallen!'

De deur kraakte luid en op den drempel verscheen V i c t o r W i l m a n , die aanstonds zich wilde terugtrekken, toen hij met ontroering de onverwacht aangekomenen zag. 't Schemerde reeds in de rijk gestoffeerde kamer, dus bemerkte niemand de uitdrukking van zijn gelaat. Oogenblikkelijk had mevrouw V a n V o o r d e n hem vriendelijk toegeroepen:

- 'De jongelui hebben ons verrast, W i l m a n ! Goed, dat alles bijna klaar is!'

Alexander bracht zijn lornjet in den gewonen ooghoek en monsterde den vreemden heer met de hooge schouders. Zoolang de verloving en de bruids-feesten duurden, had Victor altijd vermeden met de huisgenooten van den notaris in aanraking te komen. Nu stond hij onverwacht vóór hen - in den tuin had hij niets gemerkt van de plotselinge terugkomst.

Gelukkig, dat niemand was gaan zitten, daar de eerste ontmoeting hen staande en loopende bij elkander hield. Victor's binnentreden was dus minder hinderlijk voor hem zelve. En zoodra mevrouw Van Vorden hem goedhartig had toegeroepen, trad Jeannette vooruit en hem de hand reikend sprak ze zeer beleefd:

- 'Hoe gaat het? En hoe maakt papa het, Victor!'

Ze had Victor gezegd.

Dat wist hij - dat had hij duidelijk gehoord - dat vervulde hem met eene verrassing, eene zonderlinge blijdschap, die hij vroeger nooit had gekend. Wat hij antwoordde, had hij vergeten; hoe hij zich gehouden had onder eene deftige voorstelling aan den heer Van Limbek, was hem ontgaan - dit alleen wist hij, toen hij langzaam zijn weg naar huis insloeg: Zij had Victor gezegd. Zij had zijn naam genoemd met eene lieflijke uitdrukking van stem, zoo als in vroeger jaren, toen zij nog een kind was en hij haar duizend kleine diensten moest be-

wijzen bij hare levendige spelen in den tuin van den notaris.

Dien avond klonk het lied van *Victor Wilman* zonderling opgewekt en bij wijlen weder diep droefgeestig - wanhopige klachten ontlokte hij zijn klavier, maar te midden van dezen jubelde een zegelied.

Kort na *Victors* vertrek had mevrouw *Van Voorden* haar schoonzoon en hare dochter met zegepralende blikken het geheele huis en den tuin getoond.

Jeannette sprak vroolijker dan in den aanvang. Iedere attentie van hare moeder trof haar levendiger, dan uiterlijk bleek; ieder bewijs van ouderlijke zorg en goedheid vond eene echo in het diepst van haar gemoed, 't welk gedurende de drie weken van haar huwelijk meer aan ondervinding en ontwikkeling had gewonnen, dan in al den tijd van haar ledig jong-meisjensleven. Belangstelling en genegenheid voor anderen was de goede vrucht van hare eerste, maar uiterst smartvolle teleurstellingen.

Toen men *Alexanders* studeervertrek - wat hij er studeeren zou, wist hij zelf niet - binnentrad, keek de heer *Van Limbeek* vrij onvoldaan rond. Zijne wapentropen met kostbare revolvers en karabijnen vond hij in goede orde terug. Op den schoorsteenmantel van zwart marmer stond zijne kostbare pendule met de groep van gekleurd porcelein - zijn kolossale spiegel was boven dien schoorsteenmantel bevestigd. Al zijne snuisterijen, zelfs zijne Venussen

in biscuit en terra cotta waren niet vergeten - maar hij miste zijne kopieën naar Landelle en Hébert. De fraaye nieuwe meubels, de divan met zilver gebloemd damast, hem door de goedheid zijner schoonouders aangeboden, troffen hem maar middelmatig. Hij wilde zich niet onbeleefd toonen en riep aanstonds:

- 'Wel wat ziet deze kamer er gezellig uit! Wat is er goed voor mij gezorgd!'

- 'Ik laat het natuurlijk verder aan je over, Van Limbeek!' - antwoordde mevrouw Van Voorden - 'zoo je 't een of ander wilt verschikken. Ik heb Laurentius hier 't meest aan 't werk gezet!'

- 'Laurentius! Juist! Maar dan heeft hij mijne schilderijen vergeten! Ik ga hem aanstonds roepen!'

Mevrouw Van Voorden drukte op een schelknop en noodigde Jeannette met haar intusschen de slaapkamer en haar boudoir te bezoeken.

Toen de dames verdwenen waren, geeuwde Alexander luide en wachtte hij eene poos geduldig, want hij hoorde den slependen gang van Laurentius op de trap. De oude bediende bleef aan den drempel staan.

- 'Laurentius!' - begon Alexander. - 'Steek de gaskroon aan!'

Het was duister geworden - men kon de voorwerpen in de kamer niet nauwkeurig meer zien.

Laurentius gehoorzaamt met de gewone uitdrukking van stugge koppigheid.

Zoodra hij gereed was, vroeg zijn meester:

- 'Heb jij hier den boel in orde gemaakt?'
- 'Ja, meneer!'
- 'Waar zijn de schilderijen?'
- 'Boven op zolder!'
- 'Wat beduidt dat?'
- 'Niemendal, meneer!'
- 'Geen dwaasheden, versta je?'
- 'Ja, meneer!'

Alexander ziet den ouden geheimzinnigen man vertoornd aan en vraagt luider:

- 'Waarom heb je de schilderijen hier niet opgehangen?'
- 'Omdat de dames hier in de kamer komen!'
- 'Dat gaat jou niet aan! De twee groote schilderijen uit mijn salon moeten hier opgehangen worden!'
- 'En het schilderij uit meneers slaapkamer?'
- 'Waar heb je dat?'
- 'Ik heb het in een gesloten kist op zolder gezet!'
- 'Dat is goed. Heb-je den sleutel?'
- 'Ja wel, meneer! 't Is maar best, dat niemand het ziet!'

Laurentius legde een klein sleuteltjen op tafel en keek zijn meester onverschrokken in de oogen. Alexander zag het vertrek rond, zonder op Laurentius' woorden te letten.

- 'Zie eens hier!' - zei hij eindelijk. - 'Er moet hier veel veranderd worden! De groote spiegel moet boven den divan tusschen de beide ramen op-

gehangen worden, zoodat ik, als ik zitten ga, gemakkelijk in den spiegel kan zien. De andere ovale spiegel moet boven den schoorsteenmantel komen met twee luchters aan beide kanten! Dan moet dat boekenkastjen ergens in een hoek geschoven en de twee groote schilderijen als pendants tegenover den schoorsteenmantel, zoodat ik ze in 't oog heb, als ik op den divan zit. Den anderen boel kun-je zoo laten!

- 'Daar zullen we dan tot morgen meê wachten, als de knechts van de behangers komen!'

- 'Goed, maar voor twaalven morgen klaar!'

- 'Ja wel, meneer! Jammer.....'

- 'Jammer, wat jammer?' -

- 'Jammer, dat die twee schilderijen zoo raar zijn - en als de dames.....'

- 'Geen praatjens! Je hebt uit te voeren, wat ik je zeg!'

L a u r e n t i u s zweeg.

Hij haalde eene oude, versleten brieven tasch uit zijn borstzak en snuffelde er in. Hij nam er een vijf- of zestal grootere of kleine brieven uit en reikte ze A l e x a n d e r toe.

- 'Daar zijn de brieven, die ik bewaren moest!' - zei hij knorrig.

- 'Best! Neen, wacht even!'

L a u r e n t i u s wilde gaan met een brommend gemompel, dat zijn meester weinig belang inboezemde, toen hij bij de laatste woorden weder stil stond. A l e x a n d e r nam twee goudstukken uit zijne geld-

tasch en legde ze zwijgend in de hand van zijn knecht. L a u r e n t i u s keek er even naar en verdween zonder te bedanken.

Intusschen hadden de beide dames zich met geheel andere belangen bezig gehouden.

Mevrouw V a n V o o r d e n ging hare dochter met een vroolijken lach den weg wijzen naar haar b o u d o i r en aangrenzend slaapvertrek. Allereerst was J e a n n e t t e dankbaar en getroffen door de tallooze bewijzen van moederlijke zorg voor haar geluk. Zij, ontwaarde de buitengewoon kostbare en weelderige toilettafel met kaspiegel - gedekt door rozenroode zijde, waarover wit neteldoek was geplooid - aanvankelijk kinderlijk verheugd en zette zich op een gemakkelijken leunstoel voor den spiegel. Daarna kwam er een weemoedige trek op haar bleek gelaat. Hare moeder had met zooveel vriendelijke teederheid dit alles er nog oneindig meer voor hare gelukkige thuiskomst bereid. Het had een feestdag moeten zijn en nu zou zij der arme vrouw teleurstellen door haar te verhalen, wat er te Londen geschied was.....

't Scheen, dat mevrouw V a n V o o r d e n reeds met heimelijke vrees het een of ander vermoedde, want zij wierp bezorgde blikken naar haar kind, zoo dikwijls J e a n n e t t e de oogen afwendde. Beide zaten nu bij elkaar - de moeder op eene sofa naast de kaptafel, de dochter in hare onmiddellijke nabijheid. Zij hadden elkaar zoo veel te zeggen. Mevrouw

Van Voorden had met eenige hartelijke woorden gewenscht, dat de jonge mevrouw Van Limbeek het schoonste geluk mocht smaken in het nieuwe huis - en daarop sprongen de tranen Jeannette uit de oogen. Zij vertelde thands alles met fluisterende stem. Over haar vertrek uit de ouderlijke woning tot aan dien middag, toen zij verdwaalde, was haar verhaal vrij kalm en antwoordde hare moeder geen enkel woord. Mevrouw Van Voorden zat met gebogen hoofd te luisteren en drukte Jeannette zachtkens de hand. Na uitvoerige mededeeling van de ontmoeting met den heer Richland en zijne aanstaande vrouw, hief de oude dame het hoofd op en zei:

- 'Nu begrijp ik het! Kindlief! zorg er voor, dat papa er niets van hoort! Hij heeft zich laatst zoo boos gemaakt en dat doet den goeden man zooveel kwaad! Hij kwam van de sociëteit om vijf uur thuis. Zijn gelaat was donkerrood. Hij had meneer Richland gesproken en wilde eerst niets zeggen. Eindelijk verhaalde hij met een vloed van toornige woorden, dat Richland hem vrij spottend een compliment had gemaakt over je huwelijk met Alexander en dat hij aan ieder, die het hooren wou, uitvoerig mededeelde, hoe hij je in Londen had gevonden, verdwaald en ontsteld, hoe hij je den weg naar je hotel had gewezen en hoe Van Limbeek nergens was te zien geweest. Ik heb den armen man gerust gesteld door hem te spreken van de jaloezie tusschen Richland en Alexander en heb als een

toeval voorgesteld, dat je alleen waart - laat dit zoo blijven. Papa is door al deze gebeurtenissen zonderling prikkelbaar geworden en zoo stil, dat ik niet weet, wat ik er aan doen zal!

J e a n n e t t e zuchtte van nieuws - ze had nog zooveel op het hart.

Nu kwam ze tot den avond in Surrey en de ontdekking van het kaartjen. Mevrouw V a n V o o r d e n volgde met de hoogste belangstelling, maar het was duidelijk, dat zij J e a n n e t t e s persoonlijk leedwezen veel hooger stelde, dan de feiten uit hare wittebroodsweken.

De jonge vrouw vervolgde zeer ernstig:

- 'Ik berustte eindelijk in de uitlegging door A l e x a n d e r gegeven. Wij maakten twee dagen achtereen heerlijke uitstapjens naar R i c h m o n d en W i n d s o r . Al mijne kleine zorgen schenen te wijken, want buiten in de heerlijke natuur rondom W i n d s o r vond ik mijn man terug, zoo als ik hem mij had voorgesteld, oplettend, vernuftig, belangstellend in alles wat ik hem zeide. Dat waren schoone dagen. We reisden met den spoortrein naar B a t h en maakten een uitstapjen naar P o r t s m o u t h , bijna acht dagen van onafgebroken genoeg. Nu gevoelde ik mij tengevolge van al de kleine vermoeyenissen een weinig onwel. Alles is zoo vreemd in Londen - de lucht, de wonderlijke dampen, het rumoer op straat, de reuk van steenkolen, a l e , rundvleesch en zalm, die uit de huizen schijnt overgeplant naar de

straat, het rijden in h a n s o m s en open rijtuigen, het geratel der raderen en het geschreeuw der koetsiers - alles begon zijn invloed op mij te doen gelden. Ik had behoefte aan rust en stilte. Zoo ging ik dus met A l e x a n d e r 's morgens naar S y d e n h a m - P a l a c e - maar na het diner verzocht ik hem thuis te blijven. Hij scheen er niet tegen te hebben en zou beneden in de s m o k i n g - r o o m een sigaar gaan rooken. Ik was zoo moede, dat ik van half negen 's avonds tot den volgenden morgen acht uur sliep. A l e x a n d e r had zich zoo zacht bewogen, dat ik niets van hem gemerkt had. Daar ik mij veel beter gevoelde, besloot ik den volgenden dag op dezelfde wijze te handelen. Mijn man ging wederom, om beneden te rooken. Schoon ik ook ditmaal zeer snel weder insliep, werd ik echter van tijd tot tijd wakker en zoo zag ik op mijn horloge, dat het twee uur na middernacht was, toen juist de deur van onze zitkamer open ging en A l e x a n d e r , zonder licht, zeer voorzichtig binnen kwam. Ik richtte mij op en vroeg hem, of hij tot nog toe den tijd met rooken had gesleten. Hij vertelde mij weder eene geschiedenis van allermerkwaardigste heeren, die hem in de rookkamer van hunne oorlogsfeiten in de Krim hadden gesproken en daarop legde ik mij weer ter ruste. Zoo gewende ik mij in de laatste dagen, om altijd te elf uur te gaan slapen, terwijl A l e x a n d e r nog een uurtjen beneden bleef praten. Onze laatste nacht in Londen opende mij

de oogen. Ik was helder wakker en zag op mijn horloge, dat het kwart voor vier was. Nog duurde het eenigen tijd, voordat A l e x a n d e r op zijne gewone, omzichtige, gedruischlooze wijze binnensloop. Ik hield mij, of ik sliep, want ik had mijn besluit genomen. Des morgens, terwijl hij aan zijn toilet bezig was, ging ik naar beneden en vroeg zeer bedaard aan een der hoofdbedienden, die Fransch sprak, of hij meneer uit de s m o k i n g - r o o m wilde roepen. Hij kwam natuurlijk terug met het bericht, dat meneer er niet was en dat hij ook niet geloofde, dat meneer er ooit kwam. Ik verzocht hem den w a i t e r uit de rookkamer te roepen en vroeg aan dezen, hoe laat V a n L i m b e e k den vorigen avond uit het damp-appartement was vertrokken. Deze persoon verklaarde vooraf, dat hij meneer V a n L i m b e e k zeer goed kende, dat meneer elken avond een kwartier of een half uurtjen kwam rooken en de krant lezen. Daarna ging meneer uit. Nu wist ik genoeg. Toen ik A l e x a n d e r boven sprak, verklaarde ik hem, dat ik naar huis wilde en dat wij nog dien dag moesten vertrekken. Hij maakte zich een aasjen driftig, maar het hielp niet - ik hield vol. Ik verklaarde hem zeer bondig, dat ik veel te bang was, om 's nachts tot vier uur in Londen alleen te zijn en dat ik naar den Haag terug wilde. Langzaam gaf hij toe, maar ik bleef koel - zonder meer dan noodig was, te spreken. Zijne zeeziekte maakte, dat hij op de terugreis weinig tot mij zeggen kon -

maar van daag heeft hij alles in 't werk gesteld, om mij in eene goede luim te brengen!

J e a n n e t t e haalde diep adem na dit lange verhaal, sloeg de handen voor de oogen en weende bitter.

Mevrouw V a n V o o r d e n boog zich over haar heen, trok haar op de sofa en omhelsde haar met die troostende en wonderzoete innigheid, waarvan het geheim alleen aan moeders bekend is.

- 'O, mama!' - fluisterde zij - 'ik heb het A l e x a n d e r zoo kwalijk genomen. Mij te vergeten, mij alleen te laten, terwijl ik hem zoo vurig lief heb. Al zeer spoedig zag ik, dat hij bizonder veel werk van zich zelve maakte en als ik hem uit het diepst van mijn hart wilde vertrouwen, hoe sterk ik mij aan hem had gehecht, durfde hij te gapen!'

Mevrouw V a n V o o r d e n had begrepen, dat hare dochter, steeds gevierd als jong meisje en in alle opzichten verwend, ook door eigen schuld in de eerste dagen van haar huwelijk wel eenige moeyelijkheid zou ondervinden, wanneer V a n L i m b e e k niet beandwoordde aan de hoog gespannen verwachting. Zij begon derhalven hare dochter nu met zachte woorden te overreden, dat de zaak nog zoo verschrikkelijk hopeloos niet was. De beide jongelui moesten eerst wat beter aan elkander gewennen, meende zij. J e a n n e t t e moest begrijpen, dat zij als echtgenoot nu geheel andere plichten had dan vroeger. Het was zeer onbehoorlijk van A l e x a n d e r , dat hij zoo lang uitbleef, als zij niet wel was - maar zij wist immers

wel, dat hij jaren lang gewend was met zijne vrienden laat te blijven zitten praten en nu had hij - zeker uit verveling - daar J e a n n e t t e toch sliep, waarschijnlijk in het eene of andere koffiehuis zitten te redeneeren.

- 'Hij kan toch in Londen geene vrienden hebben, mama!' - antwoordde de jonge vrouw. - 'En met mijne eigen oogen zag ik hem aan de zijde van zoo'n persoon - hoewel hij mij mogelijk de waarheid zeide, toen hij mij uitlegde, wat hij haar te vertellen had!'

- 'Ik zie met verdriet, dat je A l e x a n d e r wantrouwt, kind! Doe je best toch die booze vermoedens te laten varen. 't Geluk van je leven hangt er van af. Papa mag van dit alles niets hooren. Je weet, dat hij nog gedurig uren achtereen kan zitten mijmeren! Toon hem een goed gelaat, lieve J e a n n e t t e ! en help mij den goeden, ouden man weer in zijn humeur brengen!'

J e a n n e t t e sprong op, stak snel de waskaarsen voor haar toiletspiegel aan en wischte al de sporen van tranen af. Toen zag zij hare moeder zoo opgeruimd mogelijk aan en zei:

- 'Kom, mama! ik wil alles vergeten en alleen dankbaar zijn voor uwe goedheid, die mij uit ieder voorwerp tegenstraalt. We zullen alle drie papa gaan verrassen en recht opgewekt spreken over Londen!'

- 'Lieve hemel, ja! Ik moet naar huis, want je hebt nog geene meiden, kind! omdat je zoo on-

verwacht mij op het lijf valt. Laat ons eens overleggen, hoe we daarin zullen voorzien!
J e a n n e t t e glimlachte vluchtig. Zij bekommerde zich thands om geheel andere dingen.

X. Velerlei krizis.

Maanden waren voorbijgegaan. De gure wintertijd was lang vergeten - want de Juli-zon van 1874 scheen over de residentie. Schoon het fraaye saizoen van het reizen was aangebroken, heerschte er nog zekere opgewektheid in de staatkundige kringen - want men verheugde zich weder in.... eene krisis. Korrespondenten van provinciale dagbladen kwamen krisis houden in den Haag - invloedrijke staatsmannen zagen met geheimzinnige blikken naar de stilstaande staatskaros en politieke beunhazen wisten u aan den hoek eener straat de spoedige oplossing der krisis te voorspellen met een geheel stel van nieuwe ministers.

Voor het overige liep de stroom des haagschen levens kalm langs de gewone oevers - zonder zich veel met de krisis te bemoeyen. De Hagenaars zochten

hunne toevlucht aan 't zeestrand, zooals gewoonlijk. Bij den aanvang van den krizis-tijd, gedurende een helderen, zonnigen Juli-morgen zaten aan het strand bij den voet van het Badhuis, meneer en mevrouw *V a n V o o r d e n* met hunne dochter mevrouw *V a n L i m b e e k*. Zij hadden de hooge teenen stoelen dicht bij elkaar geschoven en spraken uiterst vertrouwelijck, soms zelfs fluisterden zij.

De notaris schijnt minstens tien jaren ouder. Het weinige grijze hair is nog dunner geworden en thands zilverwit. Zijn gelaat vertoont dieper rimpels, zijn oog is doffer, maar zijne wangen hebben nog iets van den gezonden blos behouden, die er vroeger op zetelde. Meneer *V a n V o o r d e n* heeft in den verloopenen winter en het gure voorjaar eene zeer ernstige ziekte doorworsteld - doch na eene uiterst gevaarlijke krizis is hij nu herstellend. Zijne ongesteldheid was door huiselijk leed begonnen en aangewakkerd. Van het huwelijck zijner dochter af had hij zich in gespannen toestand bevonden. Veel had meêgewerkt, om inwendige onrust en wrevel tot eene ziekte te doen ontkiemen, die hem op den rand van 't graf bracht. Dochter en gade stellen alles in 't werk, om hem vroolijck te stemmen. Opmerkelijk is het daarbij waar te nemen, met hoe veel meer takt en liefde de dochter in dit opzicht boven de echtgenoot uitblonk. *J e a n n e t t e* scheen in den laatst vervlogen tijd merkwaardige vorderingen gemaakt te hebben in de groote school des levens - haar gelaat was bleeker en

smaller dan vroeger, maar uit hare oogen straalde een geheel ander licht. Zij was van eene speelzieke, zorgeloze, bijna wufte jonkvrouw eene stille, bedachtzame, vast ernstige dame geworden. Zij wist, dat haar vader er veel van hield na lezing der krant over de politiek van den dag te spreken, en daar ze den tip van eenig nieuwspapier uit zijn borstzak om den hoek zag gluren, zei ze:

- 'En hoe staat het met de krisis, papa?'

- 'Nog niet veel naders bekend, kind. Weet-je wel wie kans heeft minister te worden, als het kabinet met liberale elementen wordt opgetimmerd?'

- 'Neen, papa!'

- 'Je oude vriend R i c h l a n d !'

- 'Maar men spreekt immers van een konservatief kabinet!'

- 'Ja en de kansen van den heer R i c h l a n d zijn daardoor niet bijzonder groot, maar men kan nooit weten.....'

- 'Ik heb het altijd wel gedacht. Die meneer R i c h l a n d is buitengewoon geschikt voor allerlei hooge betrekkingen. Hij kan uitmuntend zwijgen, is met iedereen bevriend en heeft nooit eene eigene opinie!'

Mevrouw V a n V o o r d e n hief het hoofd op en zei langzaam:

- 'Eene ministersvrouw te zijn moet toch niet onaardig wezen!'

J e a n n e t t e glimlachte, maar antwoordde niet.

De notaris vervolgde:

- 'Ik heb J e a n n e t t e geheel vrijgelaten, dus is het mijn schuld niet, als ze nooit ministersvrouw wordt!'

De beide dames zagen den herstellenden grijsaard bezorgd aan. Dit onderwerp was een verboden terrein. Het zou hem op nieuw ontroeren.

J e a n n e t t e deed of ze de woorden van haar vader niet had gehoord en riep levendig uit:

- 'De krizis duurt ditmaal zeer lang!'

- 'Neen, kind!' - antwoordde de notaris met iets zeer rustigs in heel zijn voorkomen.

- 'Denk niet, dat ik nu nog tob over je huwelijk, omdat het mij tegen den zin was. Ik heb die krizis doorleefd en nu berust ik er in. Laat mij er openhartig over praten - het zal mij geen 't minst kwaad doen!'

- 'Papa, ik vrees waarlijk.....'

- 'Geene vrees, J e a n n e t t e ! Het wordt nu over twee maanden een jaar, dat je getrouwd bent. Ik heb je in al dien tijd dagelijks gezien, meneer je echtgenoot maar heel zelden! Gedurende mijne lange ziekte heb je me niets verhaald van je eigen leven, kind! Nu hoop ik, dat je me veel goeds komt berichten!'

- 'A l e x a n d e r is zeer.... beleefd en attent! Ik heb mij eerst aan zijne wijze van denken en handelen moeten gewennen - maar toegevende, wat ik toegeven kon, is er meer harmonie tusschen ons gekomen. Ik heb mijn man uit eigen keuze getrouwd, ik heb mij tegen uw wil verzet - nu zal ik ook toonen, dat ik mijn plicht weet te doen!'

De jonge mevrouw Van Limbeek sprak deze woorden zeer kalm, maar haar hart klopte luide. Zij had sinds den dag van hare terugkomst uit Engeland het stelsel aangenomen, om hare ware stemming voor haar vader te verbergen. Zij had hem in gezelschap van Alexander de geschiedenis van haar dwaaltocht door de straten van Londen als iets zeer vermakelijks voorgesteld en den notaris doen gelooven, dat de heer Richland uit heimlijken wrok tegen haar de zaken verkeerd had opgevat. Zij had naar den wenk harer moeder meerdere toegeeflijkheid voor haar echtgenoot aan den dag gelegd - zij had gepoogd zijne zonderlinge geschiedenissen te gelooven, als hij somtijds haar des daags of des avonds in het fraaye nieuwe huis alleen liet - en later uitvoerig vertelde, welke belangwekkende ontmoetingen hem verhinderd hadden haar gezelschap te houden.

Wat Alexander aangaat, zijne diep verdorven ijdele natuur had hem van den beginne af ongeschikt gemaakt, om een veeleischend maar kloek karakter als Jeannette te begrijpen. Het ging hem gelijk de jonge edellieden aan het hof van Regent, die twee maanden na hun huwelijk terugkeerden tot hunne soupers en hunne actrices - 'ils étaient las de la bergerie.' Zoo was het juist gesteld geweest met den heer Van Limbeek, die niet zonder verveling kon luisteren naar het vertrouwelijk keuvelen van zijne liefdevolle jonge vrouw. Langzaam keerde hij tot zijn ouden kring van ken-

nissen terug, om er aan een minder schuldeloozen kout deel te nemen.

In den aanvang had *J e a n n e t t e* gepoogd haar man in dit opzicht te leiden. Zij hadden zeer kostelijke *s o u p e r s* gegeven, waarbij baron *H o l b a c h* eene voorname rol speelde en de vroegere vriendinnen van *J e a n n e t t e*, mevrouw *V a n A s s e n*, de *d a m e s P l a n c i u s* en de *f r e u l e s d e l a L i g n e* met hare heeren verschenen. *A l e x a n d e r* had in zijne studeerkamer soms een gezelschap vrienden ontvangen, maar de langdurige luidruchtigheid dezer gasten tot laat in den nacht had haar zeer geërgerd. De heer *V a n L i m b e e k* had zich bitter weinig gekreund aan hare ergernis en steeds gehandeld naar eigen goedvinden. Woordenwisselingen waren daarvan het gevolg geweest. *J e a n n e t t e* wilde niet toegeven, waar zij werkelijk het goede recht aan hare zijde had en de hooghartige toon, waarop *A l e x a n d e r* hare aanmerkingen afsloeg, had niet bijgedragen, om de harmonie tusschen de jonggetrouwden te verhoogen.

Nog in één opzicht had *J e a n n e t t e* reden, om zich bezorgd te maken. Tot de gewone vermaken van haar steeds fraai gekapt en gemaal behoorde het spel. Gedurende den verloopen winter had *A l e x a n d e r* bijna iederen avond in zijne klub eenige uren aan deze uitspanning gewijd. Het was geenszins een onschuldig spel, 't welk de heeren vermaakte. Groote geldsommen konden er gewonnen en verloren worden. De hart-verpestende zucht, om snel en zonder eenige moeite

winsten te maken, had het geheele gezelschap aangegrepen. Jongelieden zonder fortuin, gepensioneerde grijsaards, wier afgematte levensgeesten door een scherpen prikkel moesten worden opgewekt, vaders van huisgezinnen, die gaarne een oogenblik het terrein van den strengen plicht verlieten - zij allen vonden in den voormaligen *Juanito* een wakkeren kameraad, die nooit aarzelde *revanche* te geven, als het geluk, hem van tijd tot tijd buitengewoon gunstig was.

Maar *Alexander* had ook zijne booze tijden, als de kans hem den rug keerde. Zoo iemand, dan was hij steeds gereed de ongunst van de fortuin met klinkende munt te betalen, hij was zeer '*coulant en affaires*,' dit getuigden al zijne speelvrienden om strijd. Intusschen wist hij zeer wel, dat hij langzamerhand de nog aanzienlijke resten van zijne fortuin moest gebruiken, om even schitterend te blijven, als hij steeds geweest was. En nu overweldigde hem voortdurend eene stille ergernis, als hij dacht, hoe de wijze voorzichtigheid van zijn schoonvader belet had, dat hij ooit over al te aanzienlijke sommen konde beschikken. Meneer *Van Voorden* had te veel huwelijkskontrakten gemaakt, om niet te zorgen, dat zijne dochter voor alle mogelijke kwade kansen gewaarborgd was. *Jeanette's* huwelijksgift werd door den notaris zelf beheerd - zij bracht vier- tot vijfduizend gulden rente in de kas van haar echtgenoot en men liet het *Alexander* grootmoedig toe die kas op eigen verantwoordelijkheid te besturen.

De huishouding van meneer en mevrouw V a n L i m b e e k was op ruimen voet ingericht. A l e x a n d e r kon van de inkomsten zijner vrouw zeer weinig voor privaat gebruik afzonderen, terwijl hij dagelijks ondervond, dat zijne eigene hulpbronnen trager begonnen te vloeyen. Reeds waren er maanden verlopen, waarin hij, letterlijk verlegen om gereed geld, een deel zijner laatste bezittingen tot lagen prijs verkocht. Zoo werd de toestand meer gespannen. De ziekte van den notaris had J e a n n e t t e gedurende heele dagen van huis geroepen - alleen bij het diner zag zij haar man, die dan soms gemelijk en verstrooid hare berichten vernam.

Sints haar vader herstelde, nam zij haar huishoudelijk beheer weder ter hand. In het voorjaar had zij gepoogd A l e x a n d e r s sombere stemming te bezweren, door een schitterend s o u p e r te geven. Maar toeval of opzet, de gasten bedankten meest allen, baron H o l b a c h het eerst. Eenigszins bezorgd had J e a n n e t t e gevraagd, of er iets tusschen de vrienden was voorgevallen, waarop A l e x a n d e r kalm en koud ontkennend had geandwoord. Wel had haar gemaal haar niet verwend aan zijn gezelschap, maar met de eerste schoone dagen van Mei was hij bijna geheel onzichtbaar geworden. Soms kreeg zij alleronverwachtst een mondeling bericht, dat A l e x a n d e r verhinderd was te komen eten en wachtte zij des avonds te vergeefs Hij sloop in het holle van den nacht zijn huis binnen en legde

zich op den divan van zijne studeerkamer neder.

Stormachtige tooneelen hadden reeds plaats gehad, *Jeanette* trad met fierheid op. Zij gevoelde zich diep vernederd en gestraft, omdat zij tot elken prijs hare dwaze genegenheid had gevolgd voor den jonkman, wiens grootste verdienste bestond in de zorg voor zijn kostuum. Zij besloot de gevolgen van hare grillige teederheid, zoo spoedig afgestuit op de weinig schitterende zelfzucht van den man harer keuze, kloekmoedig te dragen. Haar vader zou nooit vernemen, wat zij leed, maar zij zou hare rechten met kracht verdedigen en *Alexander* zou ondervinden, dat hij niet ongedeerd met haar levensgeluk had gespeeld.

Het kostte haar niet weinig zelfbeheersching den belangstellenden, goedgehartigen grijsaard te verzekeren, dat zij tevreden was. Maar de bezorgde blikken van mevrouw *Van Vorden* noopten haar het allergunstigste te zeggen, wat zij in dit oogenblik wist te vinden. Hare eerezucht was thands alleen te blijven met haar leed, en niet te erkennen, dat zij de verstandige waarschuwing van haar vader in den wind had geslagen.

Toen de notaris zijne dochter zoo bedaard en onbewogen over de meerdere harmonie tusschen de jeugdige echtgenooten hoorde spreken, knikte hij vriendelijk en tevreden.

- 'Het doet me plezier dit te hooren!' - zei hij zeer ernstig. - 'Mocht het ooit anders worden,

kindlief! zeg het mij aanstonds - je kent mijn gevoelens!

Mevrouw Van Voorden poogde nu het gesprek eene andere wending te geven door het plan eener buitenlandsche reis ter sprake te brengen. Als de notaris tot zijne oude krachten zou zijn teruggekeerd, kon een verblijf te Ems hem geheel herstellen. De heer Van Voorden bleef een oogenblik peinzen. Toen antwoordde hij:

- 'Ik zal nog eens goed overleggen! Reeds lang heb ik er aan gedacht, maar mijne zaken.... ik kan niet lang van huis en met mijne ziekte is er al veel verzuimd! Mijn stille wensch is altijd, dat Victor tot notaris benoemd worde, dan zullen we ons associëeren en dan krijg ik de handen vrijer. Zonder Victor ware er niets van mijn werk terechtgekomen!'

- 'Ja, Wilman is een trouw vriend!' - viel mevrouw Van Voorden in. - 'Gedurende de geheele ziekte van papa was hij lang voor de klerken en bedienden op het kantoor. Telkens kwam hij bij mij vragen en als hij maar eenigszins mocht toegelaten worden, bracht hij een pooze aan 't ziekbed door. Op 't hoogst van de ziekte heeft hij toch alleen nachten achter elkander gewaakt en niemand was zoo verheugd over papaas herstel als hij! In den laatsten tijd heb ik hem geheel leeren kennen - hij is een edel mensch!'

Jeannette, tot wie deze woorden gericht waren,

boog het hoofd een weinig. Zij had even als hare moeder V i c t o r aan het ziekbed van den notaris ontmoet, hoewel hij zich steeds snel scheen terug te trekken, als zij verscheen. In stilte erkende zij onder zelfverwijt, dat zij niet naar den raad van dien nobelen vriend harer kindsheid had geluisterd. Zij antwoordde daarom eenigszins ontroerd:

- 'Ik heb geen lof genoeg voor W i l m a n !'

- 'Ja, 't is vreemd, zoo als de dingen soms kunnen uitloopen!' - zei de notaris peinzend. - 'Mama had J e a n n e t t e tot ministersvrouw willen promoveeren en ik had een luchtkasteel gebouwd van een huwelijk tusschen mijn kompanjon en mijne dochter!'

Eene lichte blos kleurde J e a n n e t t e s wangen.

Hare moeder viel aanstonds in:

- 'In de volgende week zal ik mevrouw W i l m a n eens bezoeken, om haar te bedanken voor V i c t o r s trouwe vriendschap!'

- 'Als u het goed vindt, mama! dan gaan we saâm!'

J e a n n e t t e zeide dit, als iets, dat van zelf sprak, terwijl zij een peinzenden blik wierp op de ruischende zeevlakte, die van duizend glansen fonkelde onder den vollen gloed der middagzon.

XI. Onaangenaamheden.

Midden in de lange straat, die de Hagnaars vrij oneigenaardig West-Einde noemen, stond te middernacht een groepjen volks bijeen. Zij tuurden allen naar een luisterrijk verlicht bovenkwartier. Drie vensters zagen op de straat uit en waren hoog opengeschoven bij de drukkende Juli-warmte. De rood damasten overgordijnen onderschepten grootendeels het gezicht op wat er in die vertrekken voorviel - soms woei de wind echter eene plooi open en dan ontdekten de nieuwsgierige luidjens schitterende luchters met brandende waskaarsen, stroomen van licht en gekapte hoofden. Bij eene volgende gelegenheid zagen zij de gedaanten van heeren in 't zwart met witte dassen en telkens golfde het gezwatel van luidruchtige stemmen naar buiten. Het gerucht dier stemmen steeg somtijds tot geschreeuw of gejuich; niet zelden drong het schater-

lachen van jonge, frissche vrouwenstemmen naar buiten. De nieuwsgierige groep had de hoofden bijeengestoken en levendig werd er gesproken. Eene water-en-vuurvrouw, die haar nerinkjen aan de overzijde in eene steeg had, wist er veel van te vertellen.

Het schitterend kwartier daarboven was elken avond vorstelijk verlicht. De partijen duurden er tot diep in den nacht. Daar woonde eene fransche dame, die japonnen droeg van fluweel en zijde - een heel mooi mensch, die altijd alleen in een c o u p é uit rijden ging en die eene menigte van kennissen had. Of ze heel veel bizonders was, dat durfde de water-en-vuurvrouw niet te zeggen - want er kwamen zeer voorname heeren, altijd alleen. Je kondt wel aan het lachen en schreeuwen hooren, dat die lui daarboven niet veel deugden en dan alle avonden.....

De straatcommentaren gingen nog veel verder, maar boden weinig liefelijks of aangenaams. De babbelaars bleven er staan tot ver over middernacht, waarna ze langzaam wegdropen, zoodat de lichtgloed uit de drie ramen op de ledige straat viel. Het stemgerucht werd steeds luider, terwijl van tijd tot tijd het knallen der champagne bewees, dat men lustig feest vierde. Te twee uren kwamen er sommige rijtuigen stil staan en een kwartier later namen ze dames en heeren op, die onder drok gesprek wegrolde. Twee van de ramen werden nu spoedig duister, het derde alleen bleef helder verlicht. Al het stemgerucht had opgehouden. Doodsche stilte heerschte

in het West-Einde tot ongeveer halfvier, toen knarste de deur, die een afzonderlijken toegang verleende tot de feestlievende bovenwoning en werd zij stevig dichtgetrokken door een heer, die nog eens naar het derde verlichte venster opzag. Uit de roode gordijnen kwam even het hoofd eener dame.

- 'La bonne nuit, chérie!' - riep de vertrekkende heer.

- 'Adieu, mon bon!' - klonk het antwoord.

Daarna stapte gezegde heer snel voort, zonder om te zien. Bij het licht der gaslantaarns en de flauwe schemering van den aanbrekenden dag zou men gemakkelijk den heer Alexander van Limbeek hebben herkend. Hij was wel deftig in 't zwart, maar droeg geene witte das. Met zekere opgewondenheid blies hij de witte rookwolken zijner sigaar in de koele morgenlucht en schermde met zijne rotting op en neer. Haastig liep hij den weg uit naar het Noord-Einde en de Zeestraat, om juist bij het doorbreken van den dag in het nieuwe kwartier bij den scheveningschen weg voor zijne woning stil te staan.

Een verschijnsel scheen hem te treffen.

De meeste vensters van zijn huis waren helder verlicht. Hij staarde met verbazing, daarna met verbolgenheid omhoog. Wie had dat bevolen? Wat beteekende dit verschijnsel? Zou er iets bizonders hebben plaats gehad? Zou Jeannette hem hiermede willen treffen? Eene opwelling van ongeduld deed hem plotseling de voordeur openen. De gang was evenzoo

helder verlicht. Nauw had hij de deur gesloten, of L a u r e n t i u s kwam hem te gemoet met de woorden:

- 'Mevrouw verzoekt u even in het s a l o n te komen!'

A l e x a n d e r stond stil. Na kort beraad antwoordde hij:

- 'Ik ben nu vermoeid en zal mevrouw morgen wel spreken!'

Daarop steeg hij snel de trap op, die naar zijne studeerkamer voerde. Het nog bleeke licht van de schemering drong door de gazen overgordijnen en wierp een zeer zwaarmoedig schijnsel op de A l m é e van L a n d e l l e en de Bacchante van H é b e r t. A l e x a n d e r scheen voor de nuditeit van beide gekopiëerde schoonheden nu weinig oog te hebben. Met saâmgeknepen lippen wierp hij rotting en hoed op een stoel en ving hij aan snel in de kamer heen en weer te loopen. Reeds lang beschouwde hij zijn huwelijk als eene mislukte speculatie, terwijl het uitzicht, dat zijne vrouw misschien eenmaal erfgename zou worden van een groot fortuin, hem nu zeer weinig bekommerde. Wachten naar den dood van een man, die uit eene zware ziekte geheel hersteld was, die even zeven-en-zestig jaar oud was en.....

Er werd geklopt.

Mevrouw V a n L i m b e e k trad binnen, geheel gekleed - het hoofd opgeheven, met een lichtstraal van verontwaardiging in de oogen.

- 'Je weigert me te zien?' - vraagt ze.

- 'Ja, Jeannet!'

- 'Ik wil je spreken. Ik heb je maar zeer weinig te zeggen. 't Is niet de moeite waard er voor te gaan zitten.... Ik kan niet langer berusten in het leven, dat hier geleid wordt. Ik wil niet langer vrouw des huizes heeten, waar de heer des huizes 's daags en 's nachts goed vindt uit te blijven. De bedienden en al de burens weten het en zwijgen er niet over. Ik zal je ieder avond geregeld wachten, en de boden bevelen niet te gaan slapen, voordat meneer thuis is!'

Alexander blies driftig rookwolk op rookwolk uit. Eindelijk keek hij haar met eene ongeveinsde boosaardigheid aan en antwoordde:

- 'Welnu, soit! Ik zal me er niet om geneeren!'

Jeannette had reeds den weg naar de deur ingeslagen. Zij zag nog even om. Al de vonkjens van genegenheid, die er nog mochten smeulen in haar hart, waren thands voor goed uitgebluscht. Zij verklaarde dit aan Alexander in een langen blik van de uiterste minachting en deed de deur luide achter zich dicht vallen.

Zekere ontroering maakte zich van den verbitterden nachtlouper meester.

Die vrouw zou hem noodlottig worden - dit bleek hem nu duidelijk. Hij zat op den divan en wierp een blik in den grooten spiegel achter zich. Zijn gelaat was ontsteld, zijne oogleden gloeiden, zijne ooren gonsden en zijn hart sloeg luide. Geregeld denken kon hij niet. Hij gevoelde behoefte

aan r e v a n c h e , evenals bij zijn geliefkoosd hazardspel. Snel staat hij op en drukt aan den ivoeren schelknop voor de bediendenkamer. Hij wacht geduldig eenigen tijd, daarna brengt hij den knop nogmaals in beweging. Nu duurde het niet lang, of de slepende tred van L a u r e n t i u s klonk op de trap.

- 'Zeg eens!' - begon hij, toen de grijze bediende zijne ontevreden gelaatstrekken om den hoek der deur vertoonde - 'wie is hier de baas? Mevrouw of ik? In 't vervolg ga je op je tijd slapen, als vroeger en al de andere bedienden met jou aan 't hoofd, versta je?'

L a u r e n t i u s knipte tweemaal met zijne gerimpelde oogleden en schudde het hoofd.

A l e x a n d e r stooft driftig op.

- 'Wees voorzichtig! Let op mijne woorden, kerel! We kennen mekaâr!'

Merkwaardig zou het geweest zijn voor ieder, die het spel der menschelijke wezenstrekken een weinig verstaat, om den geheimzinnigen lach waar te nemen, waarmeê de oude L a u r e n t i u s afscheid neemt van zijn meester.

De barsche man loopt traag naar zijn slaapvertrek in het s o u s t e r r a i n . Het is volledig dag. Bijna vijf uren. Hij zet zich op een matten leunstoel en sluit de oogen. Voor zijne verbeelding rees, terwijl hij indommelde, het bleeke gelaat van een vijftienjarig meisje. Hij zag het kind op eene rustbank liggen - eene kruk stond naast haar, zij sluimerde.

Een vriendelijke glimlach krulde de lippen van den zonderlingen oude - weldra bewees zijne regelmatige ademhaling, dat hij vast sliep.

Twee en een half uur gingen voorbij. Toen scheen de slag van de klok hem te wekken. *L a u r e n t i u s* rees geeuwend op en mompelde iets over den tijd. Half acht! Hij ging de dienstboden wekken en begon den arbeid van den dag. Het oude stroeve gelaat was zonder uitdrukking, toch scheen zekere bezorgdheid op zijn voorhoofd te zetelen. Hij sloop overal onhoorbaar rond. Hij haalde de kleëren - hij verbood aan de meiden luid te praten of te lachen, het zou wel twaalf uren worden, voordat mevrouw of meneer te voorschijn kwam.

Hij zette de voordeur open en hield zich bezig de koperen adresplaat, de brievenbus en den schelknop blinkend glad te schuren. Terwijl hij rustig en bedaard arbeidde, zag hij van tijd tot tijd op, om de schaarsche voorbijgangers in 't vroege morgenuur waar te nemen. Groente-wagens, postboden en dienstmeiden kwamen er in menigte voorbij; van wandelaars was nog geene sprake. Daar naderde weer die stille heer met den hoogen rug, die 's morgens zoo dikwijls voorbij kwam. 't Vorige jaar had hij met de oude mevrouw het huis helpen in orde brengen. *L a u r e n t i u s* spekuleerde juist op hem - hij had een plan in orde gebracht, waarbij die stille heer eene groote rol zou spelen.

Die stille heer heette - *V i c t o r W i l m a n*.

Elken morgen was deze gewoon gezondheidshalven eene goede wandeling te doen. De werkzaamheden op het kantoor des heeren *V a n V o o r d e n* gedoogden niet, dat hij over dag veel tijd voor lichaamsbeweging afzonderde. Daarom legde hij zich vroeg ter ruste, na aan zijne piano lief en leed van elken dag te hebben geklaagd. Des morgens vroeg wandelde hij langs den scheveningschen weg of in de nieuwe kwartieren der stad - rustig, opgewekt, frissche kracht verzamelend voor den dagelijkschen arbeid.

Zoodra hij in de nabijheid kwam van het huis, waar *J e a n n e t t e* woonde, staarde hij hoogst ernstig voor zich uit. Hij wist wel, dat *J e a n n e t t e* s weg niet altijd over rozen ging, maar hij bleef toch in menig opzicht, als de groote hoop, onwetend en onbewust van wat er in die weelderige woning voorviel. Hij stond dus eenigszins onthutst stil, toen *L a u r e n t i u s* plotseling in zijn weg trad.

- 'Neem niet kwalijk, meneer *W i l m a n*! heeft u een oogenblik tijd?'

- 'Waarom? Wat is er?'

- 'Ik ben zooveel als *L a u r e n t i u s*, de huisknecht bij meneer *V a n L i m b e e k*, weet u! - Voorleden jaar heb ik u vaak in den tuin gezien!'

- 'Dat is wel mogelijk - kan ik je met het een of ander van dienst zijn?'

L a u r e n t i u s keek, als immer, geheimzinnig in 't rond en terwijl hij naar boven wees, antwoordde hij:

- 'Mij niet, meneer! maar misschien kan u

een zeer grooten dienst doen aan onze mevrouw!

V i c t o r staarde den man verbaasd aan. Wat wilde hij? Was hij te vertrouwen? L a u r e u t i u s begreep dien blik. Hij trok de voordeur dicht en hernam:

- 'Als ik meneer niet affronteer, loop ik een eindjen meê. Ik geloof niet, dat meneer er berouw van hebben zal!'

V i c t o r knikte. Hij begreep, dat de zonderlinge grijsaard hem wel eens iets belangrijks zou kunnen vertellen. Hij had hem ten vorigen jare eens vluchtig gezien en sedert als boodschapper somtijds in de gang van zijn patroon ontmoet. Daarom liet hij nu L a u r e n t i u s aan zijne zijde wandelen, terwijl hij hem aanmoedigde voort te gaan.

L a u r e n t i u s sprak zeer zacht, terwijl hij langzaam voortliep:

- 'Sints eene maand of drie heb ik iets op het hart, meneer! Ik weet niet aan wien ik het vertellen moet. Maar nu ik u elken morgen zoo vroeg zie voorbijkomen, denk ik zoo bij me-zelf: ik zal het zeggen aan meneer W i l m a n , want ik heb hem zien knielen bij de bloemen in den tuin, en iemand, die van bloemen houdt, zal het een ouden, ongelukkigen man niet kwalijk nemen - als hij hem iets heel vertrouwelijks meedeelt!'

V i c t o r zag den spreker meer en meer oplettend aan. Het bleef hem evenwel een raadsel, waarom hij hem zoo vroeg in den morgen aanklampie.

- 'Misschien behoort meneer tot de vrienden van meneer V a n L i m b e e k

V i c t o r schudde ernstig het hoofd.

- 'Des te beter! Want ik heb meer dan genoeg van mijn meneer! Zeventien jaren ben ik in zijn dienst, meneer W i l m a n ! maar nog moet ik het eerste vriendelijke woord hooren. U zal mij vragen, waarom blijf-je dan bij een heer, die zoo trotsch is voor zijn booyen! Ik zal het je zeggen - hij betaalt extragoed. Maar daarvoor heb ik ook allerlei leelijke zaakjens door mijne handen laten gaan - dat me niemedal kon schelen, zoolang meneer nog ongetrouwd was en er apart bij verdiend werd. Ik ben een oud man, meneer! Ik heb niemand in de waereld, als eene eenige kleindochter, meneer! een zwak ziekelijk kind, dat mijn jongen mij heeft opgedragen - toen hij stierf.....'

De grijsaard knipte snel met de oogen en haalde diep adem. V i c t o r zag met meewarigheid naar L a u r e n t i u s , daar hij bemerkte, dat deze door aandoening belet werd te spreken. Weldra evenwel hernam de oude:

- 'Al mijne familie is gestorven - ik bleef over met mijne kleindochter. Ik werk alleen voor haar, meneer! Zij is gebrekkig en loopt met eene kruk. Maar ik verdien hier genoeg, zoodat zij het heel goed heeft bij fatsoenlijke lui..... Als ik nu meneer V a n L i m b e e k mijn dienst had opgezegd, kreeg ik misschien zoo'n voordeelige plaats nooit meer terug

en daarom bleef ik. Nu zal dit misschien veranderen - want ik moet spreken. Tegenwoordig gaat er hier veel om, meneer! Ik weet alles van meneers zaken, zoo goed als meneer zelf. Al de briefjens gaan door mijn handen' - hier maakte L a u r e n t i u s een geheimzinnig gebaar, waarmee hij zich uit zekere verlegenheid trachtte te redden - 'in één woord, er gebeurt niets of ik weet het. Op dit oogenblik heeft meneer V a n L i m b e e k eene goede vriendin in het West-Einde, eene fransche dame - en dat is nog het ergste niet, meneer! Ze hebben afgesproken morgen in alle stilte met mekaar naar Londen te gaan. Meneer V a n L i m b e e k schrijft onophoudelijk aan zijn bankier en gisteren heeft hij een groot pakket met bankpapier gekregen. Nu zei ik bij me-zelf, als dat zaakjen doorgaat, dan neemt de schelm misschien het geld van onze lieve mevrouw.....'

- 'Wees gerust, L a u r e n t i u s! wat hij meeneemt is zijn eigendom!'

- 'Goed en wel, maar hij schreef aan de dame in het West-Einde, dat hij alles zou gereed maken voor morgen - ze schrijven mekaar elken ochtend en ik dien voor postiljon. Nu dacht ik, wat er ook van kome, het zal een groot verdriet zijn voor onze mevrouw - eene, jonge, vriendelijke, geduldige dame, die wel wat beters verdiend had dan zulk een man! En omdat ik weet, hoe u met den ouden meneer en mevrouw goed bevriend is, zoo dacht ik, ik zal me stoute schoenen maar eens aantrekken en meneer W i l m a n waarschuwen!'

Victor bleef nadenkend stil staan.

De mededeeling was zeker gewichtig - maar de goede, bezorgde en bemoeizieke Laurentius overdreef. Alexander zou zeker van plan kunnen zijn, om onverwacht een uitstapen naar Londen te doen. Doch hij zou voorzichtigheidshalven wel zorgen, dat niemand hem met de vreemde dame zag vertrekken. Later zou hij terugkomen en de zaak zou alleen in een zeer kleinen kring bekend worden. Maar Jeannette? Hij had begrepen, dat zij met fierheid haar ongeluk droeg, zoo dikwijls hij haar aan het ziekbed van haar vader had ontmoet. Zou deze zaak haar niet op nieuw onnoodige kwelling bezorgen? En nu vroeg hij Laurentius naar den verderen toestand van het gezin.

Zoodra de oude, schijnbaar barsche man hierover aan het praten kwam, was hij onuitputtelijk. Alexander's heldendaden voor en na zijn huwelijk werden nu bezongen door een ooggetuige, die er als schildknaap een belangrijk deel van had meêgestreden. Victor's oog fonkelde gedurende dit lange epos van laagheid en schande. Het verlangen Jeannette's lijden aan den hondsvot te wreken, maakte zich van hem meester. Maar hoe? Daartoe bleef hij met den ouden bediende keuvelen, die er natuurlijk op aandrong, dat Victor hem geheel buiten spel zou laten, daar hij alleen in het belang van zijne vriendelijke, jonge mevrouw handelde.

Stilstaande vraagt Victor snel:

- 'Hoe heet die dame in het West-Einde?'

- 'Mademoiselle Berthe de B.!'

Victor verbleekt.

- 'Dat is een zonderlinge naam! Weet je er niet meer van?'

- 'Neen, meneer! Op de briefjens, die ik nu al drie maanden lang naar het West-Einde breng, staat alleen 'Mademoiselle Berthe de B.' De antwoorden, die meneer ontvangt, zijn onderteekend: 'B.' Meneer laat die briefjens maar slingeren op zijn kamer, ziet u - en ik begrijp wel wat van dat Fransch, ziet u - want ik was van mijn zestiende jaar al palfrenier bij den ouden baron Van Berckenveldt!'

Victor is getroffen. Een donker vermoeden wordt bij eenig nadenken steeds helderder. De zwarte schaduw, die het levensgeluk zijner ouders verwoestte, valt op nieuw over hem heen. Wat hij met opzet had gepoogd te vergeten, wat nu al zestien jaren naar den achtergrond zijner herinneringen was teruggedrongen, ontwaakte op nieuw met versche levendigheid. De persoon, die voor hem en zijne arme moeder dood was, leefde maar al te zeer voor anderen, waagde het thans op nieuw in den Haag te verschijnen en trad met onbeschaamdheid op, om het levensgeluk van eene jonge, onschuldige vrouw geheel te verwoesten.

En de bedreigde was - Jeannette.

Victor stelde nu het uiterste belang in de mededeelingen van Laurentius - hij begon met hem

gerust te stellen over de gevolgen van zijn stap - ook als de heer Van Limbeek ooit vermoeden mocht, wie zijne geheimen had verraden. Victor vorschte naar al de bijzonderheden, die door een sluwen, lang onderdrukten, maar heimlijk wraakzuchtigen bediende als Laurentius gemakkelijk waren ontdekt en waargenomen. De zaak was van geheel anderen aard geworden. Jeannette's rust bedreigd door dezelfde persoon, die hij zoo dikwijls met pijnlijken toorn had moeten verbannen uit zijn hart! Bertha trad plotseling weder op, de strijd scheen van nieuws aan te vangen..... Verbijsterd besloot hij in elk geval tusschen beide te komen - en teekende daarom nauwkeurig het nummer op van het huis in het West-Einde. Hij wilde voor Jeannette's rust waken - ook tegen degene, wier naam door hem met smartelijk leedwezen werd gevloekt. Hij dacht aan de verlorene met bitteren weedom - hij gevoelde, dat de banden van het bloed bleven spreken ondanks alle grieven, en derhalven meende hij met te meer klem te moeten optreden voor Jeannette's rechten, naarmate het hem pijnlijker zou vallen dien plicht te betrachten.

XII. Luchtkasteelen van Juanito.

Omstreeks één uur des middags van dienzelfden dag was de heer Alexander Van Limbeek min of meer gereed en hersteld van de gemoedsbewegingen, die den vorigen nacht hem hadden geschokt. De bezigheden voor zijn toilet hadden hem een uurtjen afleiding verschaft. Hij beschouwde zich zelve in den grooten spiegel voor den divan en in den kleinen ovalen spiegel boven den schoorsteenmantel. Hij zag er waarlijk goed uit. De opmerking deed hem glimlachen - hij stelde er hoog belang in, dat zijne gewone uiterlijke keurigheit in niets verminderde. Hij besloot in gezelschap van zijne koppige echtgenooten de jeuneren te gaan gebruiken. Redenen van hoogere staatkunde noopten hem thands een goed gelaat te toonen. Hij had sinds eenige weken reeds een aardig plannetje gevormd, 't welk

onder de gegeven omstandigheden bijna rijp was.

De heer Van Limbeek bouwde zijne 'châteaux en Espagne.' Hij verkeerde in zeer bijzonder belangrijke omstandigheden. Hij was sedert geruimen tijd reeds tot over de ooren.... verliefd. Sints de eerste schoone Meidagen was het gekomen. Hij had in die dagen zich met allen ijver toegelegd, om de keurige genietingen der haagsche kermis volop te smaken. 't Was in dat tijdvak voor hem uiterst gemakkelijk zich als de herlevende Juanito - of zoo als hij het puntig zeide, als mari-garçon - in den vollen stroom der kermisvreugde te werpen, daar de ziekte van zijn schoonvader toen op het hoogst was en Jeannette bijna voortdurend bij hare ouders vertoefde.

Gedurende een der drokste kermisnachten had hij in het beroemde houten café-concert, 't welk jaarlijks zijne dreunende planken vloer boven een der grootste haagsche pleinen timmert, op het alleronverwachtst zijne londensche kennisse uit Regent-street en Surrey-Gardens ontdekt.

Mademoiselle of madame Berthe de Berckenveldt had waarlijk woord gehouden en was naar den Haag gekomen voor een uitstapjen van een paar maanden. Alexander had in zijne verrassing allerlei geestige vleyerijen gezegd en de vriendschap was op nieuw aangeknoopt.

Nadat de glansrijke londensch-parijsche dame hare salons in het West-Einde had geopend, was Alex -

a n d e r een bevoorrecht h a b i t u é geworden. De heeren vonden er gelegenheid een aangenaam partijtjen te spelen en de gastvrouw, ter zijde gestaan door eenige toevallige vriendinnen, maakte van de gelegenheid gebruik heele aardige weddingschappen op de kaarten der heeren spelers te wagen - waarbij de ridderlijke geest van deze laatsten steeds boven kwam in geval de dames mochten verliezen. Hets a l o n van madame B e r t h e d e B e r c k e n v e l d t was inderdaad schitterend. Jongelieden, die gelukkig in het spel waren, konden er dikwijls goede zaken doen. Maar alleen een zeer uitgezochte kring van vrienden werd er ontvangen, terwijl het een benijdenswaardig privilege was er te worden 'geprezenteerd.'

A l e x a n d e r had er zich wonder wel vermaakt. De meeste zijner vrienden zagen er hem zonder groote ergernis verschijnen. Een paar anderen, waaronder baron H o l b a c h , hadden hem door afgemeten hoogheid doen gevoelen, dat zij zijne welgefrizeerde persoonlijkheid minder aangenaam begonnen te vinden. Maar V a n L i m b e e k was er de man niet naar voor zulk eene kleine zwaarigheid terug te deinzen. Bovendien - al mocht hij het kiesheidshalven niemand laten merken - ditmaal verkeerde hij waarlijk geheel onder de toovermacht der vorstelijk schoone gastvrouw. Hij dreef zijne bewondering zoo ver, dat hij telken ochtend een kort briefjen zond naar het West-Einde, waarop soms een enkele regel antwoord volgde, terwijl een en ander aan den

bescheiden, stilzwijgenden L a u r e n t i u s werd vertrouwd.

Eene kleine schaduwzijde lag in de finantiëele quaestie. A l e x a n d e r kon niet nalaten zijne fortuin te beproeven en deze aanhoudende proefnemingen werden ten slotte nadeelig voor zijne beurs. Hij was derhalven in den laatsten tijd bezig de nog overgeschoten kleine resten van zijn fortuin te gelde te maken, daar hij steeds gedurende de speelavonden over groote sommen moest kunnen beschikken, om zijn p r e s t i g e te bewaren en op zijne beurt groote sommen te winnen. Thands droeg hij in de fraaye rood marokijnen portefeuille, die hem te Londen verraden had, de som van vierduizend gulden, het onbeduidend overschot van een eenmaal aanzienlijk vermogen. Meermalen had hij met dergelijke som in eenige gelukkige avonden een aardig kapitaaltjen gewonnen. Nu bleef hem maar één speelavond meer - want den volgenden dag zou hij een uitstapjen naar Londen ondernemen. Hij wilde er dien morgen even tot zijne vrouw van spreken, opdat het niet schijnen zoude, alsof hij in stilte wegliep. Hij begreep, dat J e a n n e t t e hem waarschijnlijk wel eenigen tijd kon missen.

Het plan, om naar Londen te reizen, ontstond eenvoudig, daar m a d a m e B e r t h e verklaard had, reeds lang genoeg in den Haag te hebben getoefd en van voornemen te zijn het overige van den zomer in Londen door te brengen. V a n L i m b e e k had de vaste

overtuiging, dat hij in de verlopen maanden een onuitwischbaren indruk op zijne glansrijke gastvrouw van het West-Einde had gemaakt. Hunne vriendschap was zoo levendig mogelijk, terwijl hij van zijne zijde dichterlijk week gestemd was, als hij aan de overweldigende schoonheid van B e r t h a dacht. Toen deze dus sprak van heengaan, had hij haar oogenblikkelijk voorgesteld gesamenlijk een deel van den s e a s o n te Londen te slijten. M a d a m e d e B e r c k e n v e l d t vond het idee niet kwaad, maar waarschuwde hem openhartig, dat het dan een kostbare zomer voor hem worden zou. De oude, luisterrijke J u a n i t o telde dit bezwaar in 't geheel niet en zoo spoedig hij haar hieromtrent had gerust gesteld, ontwierpen ze het plan te zaâm naar Londen te vertrekken. Ze zouden elkander den volgenden dag te Rotterdam vinden in het Bath-hotel.

A l e x a n d e r ging onder de toovermacht der schoone B e r t h a zoodanig gebukt, dat hij geene middelen ontzag, om hare uiterst moeilijk te winnen genegenheid voor zich te koopen. Hij beheerde al hare zaken, waar betalingen bij te vereffenen waren en boezemde haar steeds het denkbeeld in, dat hij nog een even reusachtig fortuin bezat, als in lang vervlogen jaren. Destijds had B e r t h a een hoog denkbeeld opgevat van zijn rijkdom en zijne weelde; hij poogde steeds dien indruk levendig te houden en slaagde daarin volkomen, omdat eene dame als B e r t h a altijd eene geldspekulatie ziet in een huwelijk en zij dus ver-

wachtte, dat A l e x a n d e r s echt hem aanzienlijke sommen zou hebben opgebracht.

Wat des heeren V a n L i m b e e k s plannen voor de toekomst betrof - daarover had hij niet veel nagedacht. Eene hartstochtelijke gril zweepde hem nu op B e r t h a te volgen. Zijne eenige zorg was het geld, 't welk hij in kas had, te vermeederen door eene gelukkige kans. En als hij somtijds bedacht, dat hij zijne allerlaatste geldsom bij deze jongste expeditie naar de speeltafel en naar Londen zou kunnen verliezen, troostte hij zich met de gedachte, dat het inkomen zijner vrouw hem althands vergunnen zou te leven en dat de oude notaris toch al aardig naar de zeventig liep.

Onder deze verkwikkelijke overdenkingen klom A l e x a n d e r de trappen af en begaf hij zich naar de gezellige eetkamer, die op den tuin uitzag. Hij vond er zijne schoonmoeder, mevrouw V a n V o o r d e n . Deze bewoog even het hoofd, als antwoord op zijn met kunstmatige blijdschap uitgesproken groet.

- 'Waar is J e a n n e t ?' - is zijn eerste woord.

- 'Na het gebeurde van gisteren, heeft ze weinig gerust. Hoofdpijn belet haar aan 't dejeuner te komen!'

A l e x a n d e r trok aan de punten van zijn fraai kneveltjen. De toon zijner schoonmoeder was alles behalven beleefd. Ook wekte het zijne aandacht, dat mevrouw V a n V o o r d e n haren hoed opzette en een zomermantel over den arm nam.

- 'Het spijt me, dat ik niet van je tegenwoor-

digheid kan profiteeren, Van Limbeek!' - ging de vrouw van den notaris voort - 'maar ik heb Jeannette beloofd haar gezelschap te komen houden!'

En aanstonds verdween de oude dame, zonder naar hem om te zien, nadat zij deze woorden op eene eigenaardig scherpe wijze had uitgesproken.

Alexander begreep, dat hij een treurig figuur had gemaakt. Verbittert zette hij zich aan de tafel, waar een tweede ontbijt geheel onaangeroerd gereed stond.

Driftig belde hij.

Laurentius verscheen met de gewone onaangename uitdrukking op zijn gelaat.

- 'Er is geen madeira! Breng eeneflesch madeira!'

Laurentius achtte den wijn waarlijk te goed voor zijn heer, maar wist geen middel, om het bevel onuitgevoerd te laten.

Toen Alexander eenige glazen gebruikt had, begon hij zijn toestand minder onaangenaam te vinden - hij stelde zich veel voor van zijn verblijf te Londen, terwijl schoone herinneringen van het vorige jaar hem tevreden deden glimlachen. Hij zou aan tafel zijne vrouw wel waarschuwen, dat hij den volgenden dag wilde vertrekken - hij scheen minder lust te gevoelen, thands Jeannette in hare kleedkamer op te zoeken en nogmaals de verstoordheid zijner schoonmoeder te braveeren.

Zijn moeilijkst probleem voor het oogenblik scheen hoe hij zijn dag zou doorbrengen, eer het tijd was voor de avondbijeenkomst in het West-Einde. Hij

troostte zich dus met den madeira en het D a g b l a d . Zoo ging een uur voorbij. Toen besloot hij te gaan rondloopen door de stad of naar het bosch te wandelen. Vooraf moest L a u r e n t i u s verschijnen.

- 'L a u r e n t i u s ! ik ga morgen uit de stad!'

- 'Ja, meneer!'

- 'Maak, dat mijn koffer klaar is. Je weet, wat ik noodig heb. Hier zijn de sleutels!'

- 'Ja, meneer!'

- 'Ik moet om negen uur gewekt worden - de spoor gaat kwart voor elf!'

- 'Ja, meneer!'

- 'En, L a u r e n t i u s ! Je zorgt van avond, dat er geene gekheden gebeuren! Ieder moet op zijn tijd gaan rusten.....'

- 'En mevrouw?'

- 'Mevrouw is ongesteld!'

- 'Zoo, meneer!'

A l e x a n d e r keerde den grijsaard zijn rug toe. Deze maakte gebruik van dit oogenblik, om de gebalde vuist dreigend tegen hem op te heffen. Maar de heer V a n L i m b e e k zag er niets van en liep zeer deftig door den gang naar de voordeur. Schijnbaar rustig dwaalde hij langzaam door de stad, en bestudeerde hij de jonge dames, die in keurig zomertoilet hem voorbijzweefden. Toen sloeg hij den wegin naar het bosch. Ter hoogte van het hotel P a u l e z , zag hij zijn ouden vriend, baron H o l b a c h , langzaam vooruitwandelen. Wel had deze hem met zekere koel-

heid bejegend in de laatste maanden, maar hij waande desniettemin, dat de voormalige vriendschap hem recht gaf eenige verstrooying te zoeken in een gesprek met den vroolijken diplomaat.

Alexander haalde hem spoedig in.

Met een opgewekt; 'Bonjour!' gekunsteld en op fluitenden toon uitgesproken, reikt hij Holbach de hand. De magere baron scheen er niets van te merken, maar beantwoordde zijn groet vluchtig; terwijl hij voor een voorbijsnellend rijtuig deftig den hoed afnam. Van Limbeek ergerde zich tot blozens toe en riep uit:

- 'Quelle mouche te pique, mon cher?'

- De vroolijke staatsman bleef stil staan. Hij bezag Alexander met koude onverschilligheid. Eindelijk antwoordde hij in 't Fransch het volgende:

- 'Ik heb je begrafenis als garçon met genoeg bijgewoond. - 't Spijt me, dat ik je resurrektie niet met hetzelfde plezier kan begroeten. Welken kant ga je?'

- 'Naar 't bosch!'

- 'Dan ga ik den anderen kant, adieu!'

- En baron Holbach keerde zich snel om.

Alexander stond sprakeloos. Eene ongekende aandoening maakte zich van hem meester. 't Was hem of eene geheime vijandelijke macht hem overal belaagde - hij balde de vuist tegen het onzichtbaar gevaar en mompelde eenige onverstaanbare verwenschingen. Daarna snelde hij naar het bosch om in

eene schielijke wandeling de gezochte afleiding te vinden. Langzaam werd het kloppen van zijn hart minder onstuimig - hij herademde een weinig onder de frissche schaduw der aloude beuken. Wat ging hem de bespottelijke verwaandheid van dien schralen p a u v r e s i r e aan. 't Was duidelijk. H o l b a c h was jaloersch. Men had geen gehoor gevonden bij B e r t h a en men nam het A l e x a n d e r kwalijk, dat deze zeldzaam schoone vrouw een weinig smaak aan den dag legde in het kiezen van een c a v a l i e r e s e r v e n t e .

Deze overlegging scheen hem niet weinig te troosten. Hij bleef lang in het bosch dwalen en legde vervolgens een bezoek af in zijn klub, waar eenige speelvrienden hem gaarne begroetten. Tot vijf uren speelde hij en eindigde met niet noemenswaardig verlies. Toen zocht hij zijne woning andermaal op. Het grimmige gelaat van L a u r e n t i u s stond weder voor hem. Mevrouw liet meneer weten, dat zij dien middag bij hare ouders dineerde. Meneer werd er ook verwacht, want men vierde den verjaardag van meneer den notaris. Weder stond A l e x a n d e r verbaasd en sprakeloos stil. Hij herinnerde het zich nu. Wie kon ook al die verjaardagen onthouden, hij was blij, wanneer hij zijn eigen geboortedag niet vergat.

Daarna overlegde hij. Een diner bij zijne schoonouders vond hij eene verschrikkelijke zaak. Bovendien, hoe zou hij ontvangen worden? Zijne echtgenoot was - wel is waar - minder koel tegenover hem in tegenwoordigheid van den notaris, maar hij vond

het vooruitzicht toch minder verrukkelijk. En dan zou hij ook des avonds gebonden zijn! Dit moest hij tot elken prijs vermijden. Hij schreef snel een zeer beleefd briefje voor zijne vrouw, waarin hij meldde, dat hij zijne verontschuldiging tegelijk met zijne gelukwenschen aanbood - dat hij zich een dag vergist had en meende, dat de verjaardag eerst den volgenden dag inviel - dat hij nu tot zijn leedwezen verhinderd was te komen dineeren, daar twee goede vrienden.... en wat er meer door hem werd gezogen uit zijn duim.

Aan *L a u r e n t i u s* werd de bezorging opgedragen en daarna verscheen *A l e x a n d e r*, ten keurigste herkapt en herkleed in zijne klub, waar hij zich met eenige fijne ververschingen in plaats van maaltijd tevreden stelde. Terwijl hij daar bijna alleen zat, kwam het heimelijk gevoel van eenig naderend vijandelijk geweld hem soms verontrusten. Enkele glazen wijn meer dan gewoonlijk deden echter goeden dienst. Hij neuriede al stil eenige wijsjens uit operaas en hield zich bezig met den *F i g a r o* en den *G a u l o i s* - de eenige bladen, die, volgens zijn verlicht oordeel, leesbaar waren.

Zoo kwam aan zijn langen dag een einde en begon de avond te vallen. Hij verdiepte zich op nieuw in zijne droomen. Schooner dan ooit rezen zijne *c h â t e a u x e n E s p a g n e*. De betooverende aantrekkelijkheid van *B e r t h a*, door *H o l b a c h* te vergeefs bewonderd, maakte het thema uit van zijne mijmeringen. Haar verblijf in den Haag was voor hem

een feestdag geweest - haar nog eene korte pooze te volgen, scheen hem uiterst natuurlijk. Eensklaps kwam hem het tooneel voor den geest van den vorigen nacht. Zijne vrouw had hem bedreigd. Welnu - indien zij weder op hem wachten wilde, hij zou er zich niet om bekommeren. 't Was eene uiterst kinderachtige 'manifestatie,' die hem niet deerde. Bovendien, als hij uit Londen terugkwam, zou hij de zaak zien te schikken - 'il faut hurler avec les loups....'

Dit alles en nog veel meer maakten het onderwerp uit zijner bespiegelingen. Reeds had hij zich verdienstelijk gemaakt in het rooken van een extra aantal cigaren en besloot hij, na een weinig in een leunstoel te hebben gedommeld, dat het tijd werd naar het West-Einde te vertrekken.

Het hoopjen nieuwsgierigen op de straat groepte zich omstreeks tien uur weder bijeen. Alles was als gewoonlijk. Veel licht, gesloten overgordijnen en luid gelach. Dat duurde een paar uren. Toen zag men er een lang heer naar binnen gaan. Na eenigen tijd werd het stiller daar boven. Een paar stemmen alleen klonken. Hoort, ze worden heftiger! Ze spreken Fransch. Daar is een groot kabaal. Nu vallen er weder eene menigte van stemmen in en luide krijscht eene andere stem boven alles uit. Driftige schreden op de trap klinken - dezelfde lange, magere heer ijlt naar buiten.

De luidjens uit het West-Einde begrepen het niet. Maar dien eigen avond nog bracht baron H o l b a c h

in zijne bizondere, hoogst aanzienlijke klub de tijding, dat hij eene zeer ernstige woordenwisseling had gevoerd met 'ce vaurien de Limbeek' in het salon van 'la belle Berthe de Berckenveldt' - dat hij zeer kalm was gebleven, maar dat zijn tegenstander, opgewonden door wijn en door groote verliezen bij het écarté, zich het woord 'misérable' had laten ontvallen. Nu verzocht hij aan twee zijner intieme vrienden: Graaf Zolendorf van de oostenrijksche legatie en Jhr. de Flines, die beide Alexander van Limbeek hadden gekend in de dagen, toen deze Juanito werd genoemd, om den volgenden dag uit zijn naam opheldering of satisfaktie te vorderen.

De groep luisteraars in het West-Einde vergaten dit voor hen onbelangrijke incident en bleven weder tot na middernacht babbelen en spionneeren, wat er toch daar boven voorviel. Zoo ras er maar eene kleine opening in de roode gordijnen kwam, zagen zij schoon gedoste dames en heeren-figuren door elkander heen dwalen en vernamen zij een choor van vroolijke stemmen. Ook was het dien nacht luidruchtiger dan ooit te voren. Het knallen der champanje begon al vroeg te midden van eene buitengewone levendigheid. Maar het grootst gerucht ving eerst na middernacht aan, toen het straatpubliek reeds verdwenen was. Omstreeks half twee kon men aan het rammelen van porceleinen borden en van tafelzilver bemerken, dat er een deftig s o u p e r was begonnen. De rijtuigen

kwamen niet voor drie uur en wachtten nog geruimen tijd. Toen werd het weder doodstil. Eenige mannen in zwarte rokken, die bediend hadden, daalden zeer hoorbaar de trappen af, maar de lichten bleven boven branden. Te half vijf hij het aanbreken van den dag sloop weder de heer V a n L i m b e e k naar buiten. Ditmaal zag hij echter niet naar de verlichte ramen op.

XIII. Op eigen kosten.

De koele ochtendbries, die zoo dikwijls voor het opgaan van de zon met huiveringwekkende kilheid in 't rond blaast, oefende geen invloed op A l e x a n d e r . Hij liep snel, maar onzeker vooruit. De vale schemering ontdekt, dat zijn gelaat bitter vertrokken is en dat hij steeds binnenmonds mompelt. Had hij het resultaat van zijn avond en nacht moeten opmaken, hij zoude tot de volgende balans gekomen zijn:

In de eerste plaats zeer ongelukkig gespeeld.

Vervolgens een twist met H o l b a c h . De schrale trotschaard had hem openlijk den rug gekeerd in tegenwoordigheid van vrouwen. Maar hij had hem zoo flink toegesproken, dat men het terrein had verlaten, onder verzekering, dat men morgen vroegtijdig zijne getuigen zou sturen.

Daarna had hij met wanhoop tegen zijn ongeluk

aan de écarté-tafel gekampt. Hij had niets ontzien, alles op het spel gezet en de aanzienlijkste sommen onder zijne vingers zien verdwijnen. B e r t h a had met parieeren meer dan duizend gulden gewonnen - het geld, dat door hem in omloop was gebracht.

Hij had zijn gantsch kapitaal met uitzondering van de laatste duizend gewaagd - en verloren. Hij had nog meer gewaagd en op zijn woord verloren. Juist, toen zijne v e i n e scheen terug te komen, juist op dat oogenblik begon men te soupeeren. Hij had aan een oudachtig heer met een kaal hoofd, een held in de speelwaereld met name D u x , eene assinatie op zijn bankier gegeven van zeshonderd gulden. Hij troostte zich met de zekerheid, dat de zaak later zou kunnen geschikt worden - er was niets van hem in kas bij den bankier, maar door zijn vertrek naar Londen zou de quaestie natuurlijk worden uitgesteld.

Duizend gulden had hij 'gesauveerd' - maar, na het opgewonden souper, ten afscheid aan de schoone gastvrouw met stroomen wijns besproeid, toen hij alleen met B e r t h a was gebleven, toen had zij hem eenige honderden guldens gevraagd, om de laatste uitgaven te betalen voor haar vertrek. Kalm had hij haar gewezen op de duizend gulden, welke zij nog dien avond gewonnen had, maar schertsend had B e r t h a hem beloofd, dat zij beide die duizend gulden in Londen zoo vroolijk mogelijk zouden doen verdwijnen. A l e x a n d e r had toen zijn brieven-

tasch andermaal voor den dag gehaald en hield op dit oogenblik nog vijfhonderd gulden in handen.

Schoon hij groote hoeveelheden wijn had gedronken, was zijne stemming er niet op verbeterd. Hij mompelde steeds binnensmonds - de zaak van H o l b a c h bekommerde hem weinig, die van den ouden heer D u x eenigszins meer, het meeste bekommerde hem zijn verlies. Zou B e r t h a woord houden te Londen, zou hij den waren staat zijner finantiën voor haar kunnen verbergen - daar lag voor hem oogenblikkelijk de groote quaestie. Mistroostig tot woedend wordens toe over de rampen, die hem onophoudelijk vervolgden, naderde hij zijne woning. Hij dacht een oogenblik aan het geluk, dat hij daar zou hebben kunnen smaken, als hij gewild had..... maar hij schudde somber het hoofd. Hij knarste op zijne tanden over den kinderachtigen loop zijner gedachten. Het was doodstil in de straat - de morgenwind suisde met zonderling zuchtend gedruisch door de boomen bij den aanvang van den scheveningschen weg. Hij tuurde naar de vensters van zijn huis. Het licht brandde op de bovenverdieping en in den gang.

Met de grootste onverschilligheid, eenigszins onvast van tred opent hij de voordeur. Hij sluit haar zeer voorzichtig, met de nauwkeurigheid van iemand, die werktuiglijk handelt. Hij klimt zoo stil mogelijk naar boven en opent voorzichtig de deur zijner studeerkamer.

Alsof eene reuzenvuist hem plotseling bij de keel

greep, alsof men hem dwong stilzwijgend en naar zijn adem hijgend op den drempel van het vertrek te blijven staan - zoo verbijsterd staarde A l e x a n d e r naar binnen.

De gaskroon brandde in vollen luister. Zelfs de beide luchters aan den schoorsteenmantel spreidden eene zee van licht door de kamer. Op den divan met den rug naar den grooten spiegel zat J e a n n e t t e , geheel gekleed. Een klein tafeltjen stond vóór haar, waarop boeken, welke haar dien treurigen nacht hadden bezig gehouden. De dag drong door de gazen overgordijnen en kampte met het felle gaslicht. Eene zonderlinge kleur lag over alle voorwerpen uitgespreid - niet het minst viel het contrast in 't oog tusschen de naakte, geschilderde figuren aan den wand en de bleeke, jonge vrouw op den divan, die met trillende lippen en vuurstralen in de oogen den binnentredende waarnam.

Maar weldra is A l e x a n d e r den eersten schok te boven gekomen - hij legt toornig eenige schreden af. Het gevoel van onlust en teleurstelling steeds hooger stijgende, terwijl zijn duizelend brein hem niet vergunt met zijne gewone behendigheid te overleggen, roept hij schor van drift:

- 'Wat beteekent dit? Wat heb je hier te doen?'

Niet minder vergramd klinkt het antwoord;

- 'Je bent gewaarschuwd! Zoo dikwijls je in den nacht of in den morgen je huis binnensluipt, zul-je mij vinden wachten!'

- 't Is je dus te doen, om me te verbitteren.....'

- 'Om je te verbeteren was het mij gisteren nacht te doen. Nu ben ik hier, om je het een en ander te zeggen, dat je onmiddellijk hooren moet!'

Je a n n e t t e tart met gramstorigen blik het door toorn ontstelde wezen van den eleganten hondsvot. Deze heeft met kletterend geweld zijn rotting op den vloer geworpen en houdt zijn hoed op 't hoofd. De jonge vrouw toont geen zweem van vrees en herneemt:

- 'Ik verbied je morgen naar Londen te gaan.'

Onmogelijk zou het te beschrijven zijn, welk een kreet aan V a n L i m b e e k s lippen ontsnapte. Hij wankelt zichtbaar - maar thands herstelt hij zich, 't gevaar boezemde hem eenige omzichtigheid in.

Hij loopt eenige schreden heen en weer tusschen den schoorsteenmantel en de wapentroppe. Daarna zegt hij:

- 'Gisteren sprak ik je niet en kon je dus niet zeggen, dat ik morgen voor een paar dagen op reis ga!'

- 'Daar kan niets van komen!'

- 't Spijt me - de zaak is uitgemaakt, dus.....'

- 'Neen, meneer V a n L i m b e e k ! de zaak is lang niet uitgemaakt! Je gaat niet naar Londen. 't Is me onverschillig of 't je aangenaam of onaangenaam voorkomt. Je weet, dat ik op je persoonlijke gevoelens volstrekt geen prijs stel. Die tijd is lang voorbij. Aan wien de schuld..... aan wien?'

Je a n n e t t e s stem beefde van verontwaardiging

en bitter verdriet, maar hare schoone oogen fonkelden steeds van hetzelfde vuur.

Alexander stond stil en vroeg bijna stotterend van ingehouden woede:

- 'Wat kan 't je schelen, of ik uit de stad ga? Wie heeft er je van gesproken?'

- 'Als je alleen vertrekt en alleen reist, moog je wat mij betreft voor goed heen gaan. Ik zal je niet missen. Hoe langer je uitblijft, hoe liever! Maar dat mensch van voorleden jaar uit Londen is hier in de stad en als je te zaâm vertrokken bent uit Rotterdam, zal morgen heel Den Haag het schandaal weten en die schande wil ik besparen aan mijne arme, onschuldige ouders!'

- 'Laurentius heeft mij verraden - de vervloekte hond!'

En Alexander stampte met razernij op den vloer.

- 'Spaar me dat geweld! Ik heb nog niet uitgesproken! Mijn vader vermoedt niets van wat er hier voorvalt. Ik heb hem het verhaal van mijn ongelukkig leven gespaard. Onze dienstboden en onze burenen kunnen er het een en ander van zien. Maar verder mag die ellende niet gaan. Dus verbied ik je naar Londen te reizen!'

De heer Van LimbEEK hijgde steeds opgewondener naar adem. 't Scheen, dat hij behoefte gevoelde aan beweging, want hij liep nu van den schoorsteenmantel naar de schilderijen de geheele lengte der kamer door, de gebalde vuisten in den zak en den hoed naar 't achterhoofd afgegleden.

Je a n e t t e volgde hem met een langen blik van minachting.

– ‘Ik heb niet van me zelve gesproken!’ – herneemt ze. – ‘Ik heb mijn lot verdiend. Als jong meisje was ik verwend en wilde ik mijn zin hebben. Ik kon mij geene voorstelling maken van lieden, zoo als de heer A l e x a n d e r v a n L i m b e e k er een is. Ik werd gewaarschuwd door mijn vader, door een edelmoedig vriend – men sprak mij van je goede kennissen, men noemde den baron V a n B e r c k e n v e l d t en weinig vermoedde ik toen, hoe het slachtoffer van dien voortreffelijken edelman hare hulp zou leenen, om mij te straffen voor een korten waan van liefde. Maar reeds op mijne huwelijksreize zag ik mijne dwaasheid in – ik heb mijn levensgeluk moedwillig verwoest, omdat ik naïef genoeg was te gelooven, dat schelmen alleen in havelooze kleeren te voorschijn komen!’

A l e x a n d e r stond stil.

Heesch klinkt het:

– ‘Heb je haast gedaan?’

– ‘Onmiddellijk. Maar we moeten onze zaak eerst regelen. Verneem ik morgen, dat je mijn verbod niet hebt gehoorzaamd, dan verlaat ik dit huis voor altijd en zal de rechter tusschen ons beslissen. Blijft het schandaal uit, dan zal ik om den wil van mijn braven, al te goedhartigen vader er in toestemmen je hier in dit huis te zien en op onze kosten te doen leven! Want je eigen middelen zijn zoo goed als uitgeput.....

– ‘Dat is gelogen!’ – schreeuwt *Alexander*.
– ‘Dat is de zuivere waarheid. We weten het van je bankier!’
– ‘Gelogen! gelogen!’
– ‘Dat schreeuwen maakt me niet bang. Je kent nu mijn besluit. Je kunt blijven en op mijne kosten leven.....’
Alexanders radelooze kwaadaardigheid had nu haar toppunt bereikt.
– ‘Op haar kosten! op haar kosten!’ – barst hij ziedende van drift uit en springt plotseling naar zijn wapentropée.
Hij grijpt een revolver.
Jeannette blijft onverschrokken zitten.
Bliksemsnel richt hij de pistool hoog in de lucht en giert:
– ‘Maar dit is op mijn kosten!’
Het schot valt.
Met een luide knal springt de groote spiegel in duizend scheuren.
De kogel heeft het kostelijke glas in splinters geslagen, die *Jeannette* op het hoofd en den rug vallen. Met een luide kreet van wanhoop is zij op den divan in zwijm gevallen.
Laurentius en twee meiden vliegen het vertrek binnen. De kruitdamp verblindt hunne oogen. Midden in 't vertrek met een smadelijken glimlach om de lippen staat *Alexander* – de revolver dreigend in de rechterhand. *Laurentius* vat snel zijn

arm – maar Van Limbeek werpt zich plotseling op den ouden man, aan wien hij het verraad zijner geheimen wijt, en slingert hem door de openstaande deur naar de trap.

De beide meiden hebben de bewusteloze Jeannette opgeheven. Bloeddruppels zijpelen langs haar oor en hals.

XIV. Onverwacht bezoek.

Er was veel drukte in het fraai gestoffeerde bovenhuis, 't welk m a d a m e B e r t h e , zich noemende: d e B e r c k e n v e l d t , voor eenige maanden had bewoond. Reeds te acht uren des morgens was deze dame in ochtendgewaad haar salon binnengetreden. De verwarring, door het s o u p e r van den vorigen nacht teweeggebracht, was juist niet bijzonder schilderachtig. B e r t h a kreunde er zich luttel om, maar zag overal rond naar kleine voorwerpen, als flakons, waayers, zakdoeken, die haar eigendom waren en door de dames waren geleend. Zij scheen in eene aangrenzende kamer bezig hare koffers te pakken. Al wie haar nu zag, zou niet vermoeden, dat zij zoo weinig rust had genoten. Het schoone, regelmatige gelaat mocht een weinig bleek zijn, de groote, zwarte oogen blonken met helderen glans, en over

hare schouders viel het rijke, golvende, zwarte hair, 't welk haar met eenig recht den bijnaam van: *La belle Berthe* had verschaft. Zij was tevreden over haar verblijf in den Haag. Zij had iedereen door hare weelde verblind en toch haar belang niet uit het oog verloren.

Met zekeren, eerbied dacht zij aan de edelmoedigheid van haar ridder *Juanito*. Hij deinsde voor niets terug, daarom had ze er in toegestemd hare terugreis naar Londen onder zijn geleide te aanvaarden. Dat er lieden waren, als *Holbach*, die dit haar en hem zouden euvel duiden, baarde haar geene bijzondere zorg. Zij mocht den baron wel om den komischen toon van zijn gesprek, als 'justicier' kende zij hem geene bijzondere rechten toe.

Zoo mijmerend bleef zij in het witte morgengewaad, dat wijd achter haar uitgolfde, van de eene kamer in de andere loopen. Eene oude schoonmaakster met een stedelijk haagsch akcent hielp de stapels borden en schotels, die aan eene restauratie behoorden, in orde brengen. Eene tweede persoon met een fraai gekapt hoofd en een net zwart kleedjen, het midden houdend tusschen eene kamenier en eene huishoudster, stond aan de beide kolossale koffers van *madame*, waarin de kostelijke *robes* en de zijden mantels met eene ontelbare menigte schoone toiletzaken van *madame* moesten geborgen worden.

Madame zou omstreeks tien uren op reis gaan. Niemand zou kunnen zeggen, dat *madame* in ge-

zelschap was vertrokken. De kamenier in 't zwart zou m a d a m e tot Rotterdam begeleiden. M a d a m e had groot respekt voor de hoogere etikette van de fatsoenlijke waereld. Zij zou haar reiskompanjon bij toeval aan boord van den stoomer ontmoeten, na vooraf alles te hebben geregeld gedurende eene laatste bijeenkomst in het Bath-hotel.

Even voor negen uur werd er gescheld.

De schoonmaakster klauterde bonzend de trap af en op. Toen kwam ze met het bericht, dat een heer, die gisteren tweemaal te vergeefs gepoogd had m a d a m e te spreken, op nieuw belet vroeg. M a d a m e vermoedde, dat het de nota van den restaurateur was. Zij had bevolen, dat men er tusschen negen en tien meê komen zoude.

– 'Laat dien heer maar een oogenblik hier!' – zei ze in goed Nederlandsch tot de schoonmaakster.

M a d a m e begaf zich naar de andere kamer, om even naar hare dierbare koffers te zien. Hare toiletten maakten een deel van haar leven uit. Op dit stuk gevoelde ze zich a r t i s t e en ze moest dus zorgen, dat geen enkel werktuig tot hare verheven kunst werd verwaarloosd.

Daarna keerde ze tot haar ontredderd salon terug. De bezoeker bevond zich met zijn rug naar haar toegekeerd. Waarom staat m a d a m e verschrikt stil? De vreemde heer had een eenigszins hoogen rug, maar hoe zou dit haar kunnen doen ontstellen? Juist wendde de bezoeker zich tot haar.

M a d a m e onderdrukt met moeite een kreet van schrik en fluistert:

– ‘Victor!’

V i c t o r W i l m a n buigt zeer deftig en antwoordt:

– ‘Met uw verlof, ik heb de eer niet aan u bekend te zijn en verzoek beleefd gedurende ons kort onderhoud dit wel in 't oog te willen houden!’

M a d a m e heeft de doordringende, donkere oogen neergeslagen – zij schijnt te sidderen.

V i c t o r vervolgt:

– ‘Mijn naam is V i c t o r W i l m a n . Ik ben kandidaat-notaris ten kantore van den heer V a n V o o r d e n hier in Den Haag. De notaris heeft eene eenige dochter, die nog geen jaar geleden getrouwd is met een ellendeling, V a n L i m b e e k genaamd. Misschien is hij u bekend onder den naam van J u a n i t o !’

M a d a m e heeft hare oogen niet opgeslagen. Zij scheurt de kant van haren bewonderenswaardigen zakdoek.

V i c t o r let bijna niet op hare houding. Zijn gelaat is gespannen ernstig. Hij heeft met sterke wilskracht zijne ontroering bedwongen. Hij vermijdt zelfs zijne blikken te vestigen op de schitterende dame in het lange, witte gewaad. Hij gaat voort:

– ‘De arme mevrouw V a n L i m b e e k verdient ieders medelijden, ieders hoogachting. Gedurende den korten tijd van haar huwelijk heeft zij veel geleden!’

– ‘Maar, V i c t o r ! is dat mijn schuld?’

M a d a m e heeft hare gewone zelfbeheersching verloren en zinkt in een leunstoel, terwijl zij haar gelaat in de handen verbergt.

– ‘Mag ik u verzoeken, aan de voorwaarden van ons onderhoud te denken. Ik heb de eer bij u niet bekend te zijn!’

V i c t o r bestrijdt zichtbaar zijne aandoening.

M a d a m e steunt het schoone hoofd onder de betooverende, witte hand en fluistert met weenende stem:

– ‘O, moeder! moeder!’

– ‘Ook ik heb eene moeder, mevrouw! eene edele, achtenswaardige dame, vroegtijdig vergrijsd door het verlies van haar echtgenoot en van hare eenige dochter, de trots van ons gezin, het kostbaarst kleinood onzer familie. Maar ik dwaal af van mijn onderwerp! Vergeef mij, mevrouw!’

M a d a m e zag niet op, maar weende in stilte.

V i c t o r werd bijna verlegen door den indruk, dien zijne woorden maakten. Schielijk hernam hij:

– ‘Ik heb u eene waarschuwing te geven in uw belang, dat misschien in één opzicht met het belang der jonge mevrouw V a n L i m b e e k overeenstemt. U stelt zich voor, mevrouw! dat de schelmsche leeglooper een aanzienlijk fortuin bezit, dat hij uw weg met goudstukken kan bestrooyen! Dit alles is volkomen onwaar. Hij heeft in de laatste weken de kleine rest van zijn privaat vermogen te gelde gemaakt en zijne vrouw bezit niets anders dan eene rente, welke haar ouders haar toekennen. Het zou

zeer goed kunnen zijn, dat hij weldra meer op uwe edelmoedigheid zoude gaan rekenen dan u op de zijne!

M a d a m e hief het betraande gelaat omhoog en fluisterde:

– ‘Hij heeft wel degelijk fortuin! Gisteren heeft hij iemand een t r a i t e van zeshonderd gulden op zijn bankier gegeven!’

– ‘Daar is geen enkele gulden meer in kas bij den bankier. Gisteren avond heb ik dit toevallig ontdekt. Mijn patroon heeft dikwerf geldzaken met den voormaligen bankier van den heer V a n L i m b e e k . Daar er ons, vooral der jonge mevrouw, veel aan gelegen was te weten, hoeveel hij nog bezat, heb ik dit op beleefde wijze uitgevorscht!’

– ‘Maar dan is die t r a i t e van zeshonderd gulden louter bedrog!’

– ‘Waarom niet?’

M a d a m e scheen in ernstig nadenken verzonken.

V i c t o r wachtte eene pooze. Eindelijk besloot hij:

– ‘Men heeft zekerheid verkregen, dat V a n L i m b e e k heden met u naar Londen reist. Ik laat het u over te oordeelen in hoever uw belang meêbrengt dit uitstapjen te maken. Ik heb de eer u te groeten, mevrouw!’

N u rijst m a d a m e snel van haar zetel.

Met terneergeslagen oogen zegt ze schielijk:

– ‘Ik dank u, meneer! Nog één woord, u heeft gesproken van uwe moeder en eenige zuster..... is die zuster gestorven?’

- 'Voor ons is zij gestorven!'
- 'Gedenk haar dan in liefde!'
- 'Wij betreuren haar.... dagelijks!'
- 'Victor!'

De jonkman had de laatste woorden met weemoed uitgesproken. Hij had m a d a m e een langen blik ten afscheid toegeworpen en was toen plotseling verdwenen, zoodat hij het niet meer gehoord had, hoe zij bijna smeekend zijn naam noemde.

En wederom zonk zij in den leunstoel.

Eene echo uit lang vervlogen jaren had plotseling in hare ooren geklonken. Zij had zich getroffen gevoeld - zij had op een woord van genegenheid gehoopt. V i c t o r had haar door zijne kalme vastheid van geest doen verstaan, dat zij inderdaad voor hem gestorven was. Nu hief ze het schoone hoofd weer vrijmoediger op. Zij wischte hare laatste tranen af. Zij wilde alles vergeten - maar het bericht omtrent J u a n i t o ? Zij moest het gelooven; haar fiere broeder zou niet gekomen zijn, als dit alles niet volkomen juist ware. Dus was J u a n i t o geruïneerd! De huichelaar - waarom had hij het haar niet eerlijk bekend? Waarom zijne laatste duizenden op de speeltafel gewaagd? Omdat hij ijdel was - oordeelde m a d a m e - en boven alles behoefte had, om te schitteren!

In weinige sekonden had zij haar plan gemaakt. Zij schaamde zich over hare weekheid, doch al stil klopte nog haar hart. Zij kon de aandoening door

Victors verschijning teweeggebracht, zoo snel niet overwinnen. Nog dagen, nog maanden bleef die zonderlinge ontroerde stemming haar op nieuw schokken. Zij zocht afleiding overal, waar gedruisch en beweging was. Meer dan ooit luisterde zij thands naar muziek - iederen avond wijdde zij hare volle aandacht in den schouwburg aan het drama, dat vertoond werd. In haar gemoed evenwel werd heimelijk een ander drama gespeeld - de wanhopige strijd tegen de nimmer stilzwijgende stem des gewetens.

XV. Als een hond gejaagd.

Alexander ontwaakte in zijn studeervertrek uit eigen beweging, omstreeks negen uur. Hij lag geheel gekleed uitgestrekt in een zeer gemakkelijken leunstoel, met den rug naar den divan. Aan zijne voeten stond een bierglas. Hij had na de onstuimige uitbarsting zijner drift, zich in zijne kamer opgesloten. Hij had ergens in eene kast een flesch wijn gevonden en gepoogd door snel eene groote hoeveelheid in te zwelgen zich te verdooven.

Hij had inderdaad eenigen tijd geslapen. Toen hij volkomen ontwaakt was - zat hij ettelijke oogenblikken wezenloos in 't ronde te staren. Hij wilde zich den loop der gebeurtenissen herinneren. Plotseling viel het hem te binnen, dat hij zich gereed moest maken voor zijne reis naar Londen. Zoo vlug mogelijk sprong hij op. Een blik op den spiegel bij

den divan en de ontelbare brokken glas op den vloer doen hem huiveren.

Hij sloeg de hand op zijne borst en bemerkte, dat hij den revolver in zijn borstzak had gestoken. Binnen een ondeelbaar punt des tijds stond alles hem voor den geest. Het bleeke gelaat van zijne echtgenoot, in zwijm weggedragen met droppelen bloed op hals en wang deed hem van nieuws ontstellen. Maar hij dacht tevens aan zijne reis, aan *Bertha* en al de afspraken van den vorigen dag. Hij wilde nu sterk zijn, geene kinderachtige vrees mocht hem belemmeren. De tijd drong om wakker te handelen. Na het gebeurde bleef hem niets anders over dan eene tijdelijke verwijdering. Later misschien.....

In de eerste plaats had hij hulp noodig bij de bezigheden voor zijn vertrek. Hij herinnerde zich, hoe hij den valschen *Laurentius* uit den weg had geworpen. Hij had den schurk evenwel nog noodig - daarna zou hij hem weggagen. Hij belt en opent zijne deur, die hij van binnen had afgesloten. Niemand verschijnt. Hij drukt andermaal aan den schelknop - andermaal te vergeefs. Zou *Laurentius* wellicht..... Hij snelt de trappen af en roept luide door den gang naar het *soustrain*. Zijn roepen blijft even vruchteloos als zijn bellen. Hij klimt naar beneden, doorloopt de keuken en de vertrekken der bedienden. Er is niemand. Geen spoor van eenige huishoudelijke bezigheid, geen vuur, niets. - Zouden zijne bedienden allen boven zijn -

zouden zij misschien zijne vrouw bijstaan..... Hij klimt naar de bovenste verdieping. Zijn hoofd duizelt nog steeds, zijn voet is nog zeer onvast. Hij opent alle vertrekken - het laatst evenwel de slaapkamer. Alles is verlaten..... Lafhartig gevluucht! Zullen ze het voorval aanwenden, om zich van hem te ontdoen? Maar hij wil er niet over denken, hij moet alles gereed hebben voor zijn vertrek. Zoo ras mogelijk gaat hij aan 't werk. Nog nooit heeft hij zijn koffer zelf gepakt. Hij werpt zijne jas en vest uit en beweegt zich met onhandige haast te midden van een zonderlingen chaos van voorwerpen.

Van tijd tot tijd poogt hij zich te verkloeken door gulzig eenige teugen wijns in te zwelgen. Nu mist hij de sleutels, die hij den vorigen dag aan dien schoft van een *L a u r e n t i u s* heeft gegeven. Zijn linnen goed, zijne toiletartikelen..... en hij vliegt van de eene zijde der kamer naar de andere, terwijl brokken spiegelglas onder zijne schreden krakend knappen. Zoo dikwijls hij zich zelf ziet in de fragmenten van den gesprongen spiegel fluistert hij eene verwensching en keert hij zich schielijk om. Al zijn zoeken bleef vergeefs en toch lagen de sleutels op den schoorsteenmantel bij de pendule met het worstelende, naakte, porceleinen nymfjen.

Meer dan een half uur is verlopen. Hij moet zich thands zonder uitstel gereed maken. Als het lastig suizen in zijn hoofd hem maar niet verbijsterde. Neen, hij moet onverschrokken zijn - *B e r t h a*

wacht hem. Deze laatste overdenking brengt meer bij tot herstel van zijne schutterachtige onhandigheid, dan al de wijn, dien hij ontkurkt. Hij werpt snel 't een en ander, 't welk hij zonder moeite vindt, in zijn koffer. Nog nimmer had hij zoo weinig zorg voor zijn persoon gedragen, maar hij was alleen en moest alles zelf gereed maken.

Het gelukte hem binnen een kwartier weder een weinig op zijn gemak te komen. Zijn voorkomen is niet in 't oog vallend verwaarloosd. In zijn borstzak laat hij gedachteloos den revolver naast zijne portefeuille rusten, maar hij vergeet niet ruim honderd gulden in goud - geld van zijne vrouw - uit zijne schrijftafel meê te nemen. Juist terwijl hij met een grijns van voldoening de goudstukken in zijn geldtaschjen bergt, wordt er luide aan de huisbel van de voordeur getrokken.

Alexander klemt zich van schielijken schrik getroffen aan de schrijftafel vast. Wat wil men van hem? Hij haalt diep adem. Hij zal trachten te ontdekken, wie er schellen. Zachtkens sluipt hij naar beneden. In den gang is het voorportaal afgesloten door een glazen deur met mat glas. Daar zal hij veilig staan en luisteren of men misschien iets zegt. Nogmaals wordt er heftig gebeld. Hij waagt zich voorzichtig in het salon en ziet uit door een gordijn verborgen. Op de stoep staan twee welgekleede heeren. De een is graaf Zollenorf van de oostenrijksche legatie, de ander Jhr. de Flines. Zij komen in

naam van Holbach - door Van Limbeek den vorigen avond 'misérable' gescholden.

Stil sluipt deze laatste naar de gang terug. Hij hoort de heeren luide hunne verwondering te kennen geven, dat niemand de deur opent. Hij overlegt, dat hij nog voor zijn vertrek een paar woorden van verontschuldiging kan schrijven aan baron de Holbach, maar hij deinst terug voor een gesprek met de heeren op de stoep, omdat het tijd wordt te gaan. Ze zouden hem lang kunnen ophouden en Bertha mag niet op hem wachten. Ten derden male wordt er steeds luider aan de huisschel getrokken, de tijd verloopt. Nog een oogenblik hoort hij de heeren spreken. Graaf Zolendorf roept verstaanbaar:

- 'Il s'en est allé comme un lache!'

Daarna verwijderen zich de voetstappen.

'Un lache!' - Het woord joeg hem het bloed naar de wangen. Maar er was nu niets aan te doen. Hij wilde vertrekken, dat bleef het gewichtigste. De pendule wees over tien - hij maakt zijn koffer haastig dicht, neemt hoed en rotting en ziet voor 't laatst in den spiegel. Aan zijn uiterlijk zijn geene bijzondere onregelmatigheden - hij kan gaan. Maar zijn koffer moet hij zelf dragen in de fijn gehandschoende vingers. Toen hij op zijne stoep verscheen, keek hij angstig de straat langs. Er vertoonde zich niets dreigends, maar ook niemand, om zijn koffer te dragen. Hij liep er snel meê tot aan de Zeestraat, toen hij een rijtuig ontdekte, waarin hij met

groote verademing plaats nam. Hij drukte zijn hoed in de oogen en begreep niet hoe een huurrijtuig zoo kon kruipen. Zijn uurwerk overtuigde hem gelukkig, dat er nog tijd in voorraad was.

Toen de koetsier aan de stoep van het hollandsche station ophield, zag *Alexander* niet, dat een oudachtig heer bij de zuilen van het peristyl stond te gluren en haastte hij zich oogenblikkelijk naar het bureel. Met kaartjen en koffer gewapend verscheen hij op het perron. Zijn eerste blik was naar het uurwerk. Gelukkig had hij nog ruim vijftien minuten den tijd. Hij bracht zijn koffer naar de wachtkamer der eerste klasse en maakte van den spiegel gebruik, om zijn halsboord recht te schikken.

Deze gewichtige bezigheid voltooid hebbende, wandelde hij onder de reizigers vrij rustig op en neer.

- 'Meneer *Van LimbEEK!* mag ik u even spreken?'

Alexander wendt zich met bonzend hart tot den man, die deze woorden spreekt.

't Is de oude heer *Dux*, zijn vriend van de speeltafel.

- 'Ik ben blij, dat ik u zie, meneer!' - begint de heer *Dux*. - 'Het misverstand kan nog uit den weg geruimd worden!'

- 'Welk misverstand?'

- 'Gisteren avond nam ik van u eene assinjatje op de heeren Gebroeders *Van Merken*, groot zeshonderd gulden in betaling. Ten kantore antwoordde men mij van morgen, dat er geen geld van u in

kas was, dat men mij dus niets kon uitbetalen en dat men zich niet kon verklaren, hoe u dergelijke assinatie durfde af te geven!

Alexander werd vaal bleek.

- 'Het is eene vergissing!' - antwoordt hij stotterend. - 'Gisteren avond was ik door de incidenten bij de speeltafel wat zenuwachtig! Ik dacht niet aan mijne rekening met de Gebroeders Van Merken!'

- 'Dat meende ik ook al. Recht goed, dat ik u nog zie voor uw vertrek, dan kan dit bagatel de waereld uit!'

Van alle zijden omcingeld, als een gejaagd dier, dat wanhopend den bek openspert - stond Alexander eene sekonde besluiteloos. Daarna poogde hij op akelig mislukte wijze te glimlachen en antwoordde hij snel:

- 'Het zal mij aangenaam zijn die kleine schuld na mijne terugkomst met u te vereffenen. Ik sta op het punt te vertrekken en het konveniëert mij waarlijk niet.....'

- 'Pardon! meneer Van Limbeek! Daar kan ik niet in berusten. De zonderlinge assinatie, mij gisteren avond gegeven, heeft uw krediet bij mij geheel weggenomen. Bovendien speelschulden zijn eereschulden, die onmiddellijk moeten worden betaald!'

De luide stem van den heer Dux deed de omstanders stil staan. Er schaarden zich eenige reizigers om de beide sprekers.

De trein van Amsterdam kwam snuivend en stampend het station binnen.

Alexander deed nog eene wanhopige poging. Hij bood den heer Dux eene schuldbekentenis aan betaalbaar veertien dagen na dato, maar te midden van het gewoel en geraas der menigte, die uit en in den trein stroomde, sprak deze telkens luider:

- 'Meneer Van Limbeek! Geen praatjens! Uwe handelingen zijn meer dan verdacht! Als er eene vergissing is, goed, dan houd ik u voor een eerlijk man, maar eisch ik onmiddellijk betaling - weigert ge die, dan houd ik u voor een oplichter!'

Een uiterst besluit diende genomen, of de trein vertrok.

Toen haalde Alexander zijne brieven tasch ijlings voor den dag en gaf zijn vijfhonderd gulden aan bankpapier met sidderende hand en doodsbleeke trekken. Hij toonde, dat dit alles was - dat hij over niets meer kon beschikken. Ras vliegt hij nu naar zijn koffer en komt nog juist bij een waggon, eerste klasse, voordat het sinjaal is gegeven tot vertrekken. De heer Dux verwijdert zich uit den hoop en telt de bankbiljetten. Er is vijfhonderd gulden - hij zal zich een klein verlies getroosten..... Opziende rolt hem juist de trein voorbij en vangt hij een blik op des heeren Van Limbeek, die het raam van zijn coupé opende. Woedende haat en machteloze wrok konden niet met feller verbittering naar iemand nederdalen in een enkelen oogopslag, dan thands het ge-

val was, nu A l e x a n d e r nog even zijn wantrouwenden schuldeischer op het perron zag.

Gelukkig was hij alleen.

Enkele rauwe kreten ontsnapten hem zijns ondanks. Hij sloot zijne oogen.

Onwillekeurig greep zijne hand in de borstzak naar de portefeuille, die zijn laatsten schat had moeten afstaan. De koude loop van den r e v o l v e r scheen zijne vingers te branden. Hij balde de vuisten. De blinde vijandschap van een geheimzinnig noodlot scheen hem te vervolgen, overal, waar hij zich wendde, overal stiet hij het hoofd. En daarbij bevond hij zich zonderling ongesteld, uitgeput, en afgemat. Dikke droppels parelden op zijn voorhoofd, waarin het suisde en klopte, alsof hij aan eene ijelende koorts leed.

Eene kleine verademing schonk hem de zekerheid, dat hij nog meer dan honderd gulden aan goud had weten te redden en dat B e r t h a hem wachtte..... Was het dit vooruitzicht, was het de ziekelijke vermoeyenis en overspanning, die medewerkten - zeker is het, dat hij weldra een weinig sluimerde in de drukkende atmosfeer van den w a g g o n . Die slaap bracht echter geene rust. Schrikwekkende tafereelen rezen voor zijne verbeelding.

't Was of hij een orkaan hoorde loeyen.

Het gebulder van den storm greep hem aan en dreef hem pijlsnel voort bij akelig zwarten nacht.

Boven zijn hoofd stegen noodkreten, door onzichtbare gestalten uitgegierd. Hij hoorde kookende water-

stroomen aan zijne zijde plassen en klateren. Het was hem niet mogelijk stil te staan - de arm van den stormwind dreef hem vooruit.

Het gedruisch werd telkens heftiger, met een hevigen slag wordt hij tegen een muur geslingerd. Hij houdt zich angstig vast. Hij staat op een breeden steenen brug en klemt zich aan den rand. Beneden hem in de diepte bruist en ziet een woedende golfstroom tegen de steenen pijlers. De orkaan dreigt hem telkens in die draaikolk te slingeren, maar hij wringt zich steeds vaster tegen de koude balustrade. Hij tuurt in het driftig stroomende water.

Neen, het is geene vergissing!

Hij onderscheidt duidelijk donkere gedaanten, die door den stroom worden voortgestuwd. Hij spert de oogen open en ontdekt de bleeke gelaatstrekken van eene vrouw. Ontelbare lijken draagt de stroom voorbij en brengt telkens weer nieuwe. Hij herkent de grijsbleeke aangezichten van sommigen, die zich met de golven schijnen op te heffen - één vertoont eene breede wonde aan den hals, 't is *J e a n n e t t e*

Eene heftige beweging met het hoofd doet hem ontwaken.

Hij is nog alleen - het eentonig dreunen der raderen over de *r a i l s* roept hem tot de werkelijkheid terug. Hij wil niet meer sluimeren - hij wil bedaard zijn toestand overwegen. Maar hij stuit op het bezwaar, dat zijne gedachten rusteloos afdwalen naar zijne woning in den Haag, naar zijne klub, waar

men over zijne 'vlucht' zal spreken en zoodra hij orde poogt te brengen in zijne denkbeelden, komt alles wat hem verontrust met hardnekkigheid terug. Beter slaagde hij er in zich aan den kwellenden gedachtenloop te onttrekken door zijn koffer te openen en te zien, of hij zich zal kunnen redden met de weinige toiletmiddelen, die hij in der haast verzamelde. Het onderzoek valt gunstig uit. Hij schikt zijn voorraad met de hoogste zorgvuldigheid en vindt een hoek voor den revolver, die hem begint te hinderen, dien hij niet meer zien of bemerken wil. Reeds nadert Rotterdam, waar B e r t h a hem wacht.

Toen de trein aankwam, was zijn ongeduld steeds hooger gestegen. Hij beval den rotterdamschen vigilante-koetsier hem in vliegen den draf naar het Bathhotel te rijden. Het arme paard deed zijn uiterste best onder de zweepslagen van zijn fooigragen meester, schoon A l e x a n d e r meende, dat het maar langzaam stappend vooruitwaggelde. Zoodra hij was afgestegen, riep hij den beleefden knecht en vroeg hij naar B e r t h a . Er was dien morgen geene dame aangekomen - ten minste de knecht wist het niet. Hij zou het den o b e r - k e l l e n e r vragen. A l e x a n d e r liep in de vestibule van het hotel met zielverterenden angst op en neer. De knecht bleef lang weg. A l e x a n d e r trad weer naar buiten en staarde de voorbijgangers aan - hij dacht er aan, hoe gaarne hij even rustig door die woelige menigte zou willen heendringen, als gindsche matroos, die hem een gedach-

teloozen blik toewerpt onder het uitblazen van dikke rookwolken. Hij betrapte er zich op, dat hij zonder eenige aanleiding belang stelde in ieder persoon, die met den menschenstroom werd voorbijgevoerd, dat hij zich voorstellingen maakte van hun lot en bezigheden.....

De ober-kellner staat naast hem. Er is werkelijk dien morgen geene dame in het Bath-hotel 'gearriveerd.' Er is een brief bezorgd voor een heer, die uit den Haag zou komen. Is meneers naam Van Limbeek? Alexander knikt, grijpt den brief en bedenkt zich een oogenblik. Hij vraagt eene kamer. Hij wil niet, dat vreemden hem bespieden onder de lezing van Berthas brief. Hij heeft hare schrijfhand herkend en siddert.

De brief van madame Bertha, zich noemende de Berckenveldt was in niet zeer korrekt geschreven Fransch vervat en behelsde ongeveer het volgende:

- 'Mon pauvre Juanito! Ik ben zoo even met den staatsspoor naar Parijs vertrokken. Beschouw onze afspraak als vervallen. Je bent totaal geruïneerd. Ik weet alles nauwkeurig. Een employé van je schoonvader is van morgen bij mij geweest, om mij te waarschuwen. In de gegeven omstandigheden zou onze ontmoeting niet zeer aangenaam zijn. Volg mij niet naar Parijs, want ik ga onmiddellijk naar Biarritz voor de zeebaden. Je kunt

niet beter doen, dan zoo snel mogelijk naar den Haag terug te keeren, waar je eenige affaires d'honneur wachten. Zorg voor je reputatie, mon cher! In betere omstandigheden hoopt je eenmaal terug te zien:

B.'

Twee uur later hoorden de kellners van het Bathhotel een schot.

Juanito had althands den moed bezeten aan zijn ellendig bestaan een einde te maken.

XVI. De krisis wordt opgelost.

Met de schoone Septemberdagen van 1874 is de nederlansche staatskaros weder langzaam gaan voortrollen. De langdurige krisis is eindelijk opgelost. De kansen voor de liberale kandidaat-kondukteurs waren verdwenen - de heer R i c h l a n d bleef eenvoudig lid van de Kamer, hoewel velen beweerden, dat hij een invloedrijk lid van dat hooge staatslichaam was. Notaris V a n V o o r d e n had in den laatsten tijd nog al drok gekonfereerd met den heer R i c h l a n d en schoon het juist niet onmiddellijk bleek, of die konferentiën er iets mee te maken hadden, zeker is het feit, dat de onlangs opgetreden minister van justitie bij gelegenheid eener nieuwe benoeming tot notaris Zijner Majesteit den Koning den kandidaat V i c t o r W i l m a n aanbeval.

V i c t o r is tot groote vreugde der familie V a n V o o r d e n notaris geworden.

De gele stralen der dalende September-zon kleuren de daken vermiljoenrood. Victor zit met een vergenoegd gelaat aan zijne schrijftafel. Hij is reeds twee dagen notaris en heeft het druk gehad met allerlei aangename belangstelling van vrienden en bekenden. Meneer en mevrouw Van Vorden hebben hem overstelpt met beleefdheden - ook Jeannette drukte hem zwijgend, maar hartelijk de hand. Het kantoor heeft nu een nieuwen naam en wordt bestuurd door de notarissen Van Vorden en Wilman. Hij heeft besloten brieven aan vrienden te schrijven, maar hij tuurt gestaag uit zijn venster. Hij poogt een blik in het tuintjen te slaan door het openstaande venster, maar hij durft zeker zijn hoofd niet ver vooruitbewegen, uit vrees, dat twee dames in den tuin hem zullen opmerken.

Op de tuinbank bij het bed met maandrozen zitten ze in ernstig gesprek. Mevrouw Wilman in haar gewoon net zwart kleed en de jonge weduwe Jeannette van Limbek, evenzoo in 't zwart, schoon niet in zwaren rouw. De beide dames zagen elkander dikwijls, maar Victor trok zich bij Jeannettes bezoeken meer terug, dan juist noodig was.

Verleid door den schoonen zoelen September-avond zitten de beide vriendinnen buiten. Jeannette heeft de lieve oude vrouw hartelijk omhelsd en geluk gewenscht.

- 'O, mevrouw!' - spreekt ze. - 'Wij hebben in lang zulke vroolijke dagen niet gehad. Papa is

geheel verjongd en zoo blij als een kind! Tedereen weet, hoe volkomen V i c t o r de benoeming heeft verdiend. Ieder komt hem en ons gelukwenschen! Welk een voorrecht een ijverigen en braven zoon te bezitten!

Wie J e a n n e t t e s gelaat opmerkzaam had waargenomen, kon zekere ontroering bemerken, die ze door drok en vroolijk praten poogde te bemantelen. Het frissche, mooye kopjen is wel een weinig bleek, maar de levendige, bruine oogen hebben nog niets van hun ouden glans verloren. Er is zelfs veel meer licht in dan vroeger. Ernstige trekken schijnen soms om mond en neus te trillen, doch de verandering, sints een jaar in haar uiterlijk zichtbaar geworden, getuigt van een nieuwen, krachtigen geest. J e a n n e t t e heeft veel geleden, veel vergeten, en veel geleerd.

Mevrouw W i l m a n ziet haar met kwalijk verholen genegenheid aan. En dan dwalen de oogen der oude dame naar de geopende vensters van V i c t o r s kamer.

- 'Ik ben zeer gelukkig, lieve J e a n n e t t e !' - andwoordt ze op zachten toon - 'vooral omdat de benoeming ons allen even aangenaam is. 't Zal nu wel rustig en kalm voor je zijn bij de oudelui na al die schokken.....'

- 'Dat had niet veel te beteekenen, mevrouw!'

- 'Maar ik dacht toch, dat je er een paar dagen ziek van waart geweest. Ik heb je zeer beklaagd, kindlief!'

- 'Ik spreek er maar nooit meer over. Aan u alleen wilde ik het gaarne bekennen, zoo als ik u aanstonds alles vertelde, na mijn herstel. Ik ben een paar dagen zeer ernstig ongesteld geweest, zooals u weet. Dat kwam niet van een paar schrammen in mijn hals door het gebroken glas van den spiegel, dat kwam van al de ergernis en ontsteltenis, die ik had moeten lijden in de nachten, als ik bleef waken, tot hij terugkwam!'

Eigenaardig was de fiere minachting, waarmeê dat woordjen: 'hij' werd uitgesproken.

- 'Voor de waereld, zelfs voor mijn vader wilde ik niet weten, wat al laagheid en vernedering ik had moeten dulden. Met al de bijzonderheden zijn maar weinigen bekend. Mama weet alles, u zelve en dan de oude knecht *L a u r e n t i u s*, die nu huisbewaarder is in mijne ongelukkige woning. Voor het overige geloof ik niet, dat men die akelige geschiedenis hier kent. Gelukkig, dat hij zich zelf zoo spoedig heeft gestraft - de meeste menschen spreken nu van die andere, vreemde vrouw, als oorzaak van zijn zelfmoord!'

Mevrouw *W i l m a n* wist niets van de verschijning dier 'andere, vreemde vrouw.' *V i c t o r* had haar de smart gespaard. Daarom antwoordde ze met lieflijk medelijden:

- 'Arm kind! Zoo jong, zoo vol hoop en zoo vreeslijk teleurgesteld!'
- 'Och, mevrouw! Ik heb geleerd in de om-

standigheden te berusten. Ik ben in een jaar tijds een weinig verstandiger geworden, hoop ik. Als jong meisje werd ik wel wat verwend - mijne goede ouders konden mij niets weigeren. Ik dacht, dat alles naar mijne grillige invallen moest worden geregeld - en zoo noodzaakte ik papa in mijn huwelijk toe te stemmen. Zoolang ik verloofd was, vond ik mijn aanstaanden man een afgod, dien ik met dwazen jonge-meisjens-trots lief had. Maar ook niet langer. Op mijne huwelijksreis ontdekte ik hoe hij was. Langzaam werd ik wijzer en leerde ik mij zelve beter kennen. De rampen, die ik doorleefde, beschouwde ik als de natuurlijke straf mijner vroegere dwaasheid. En nu alles voorbij is, klopt mij het hart weer rustig. Het oude leven is voorbijgegaan - ik vrees niet voor de toekomst!

Reeds lang waren de laatste purperen vonken van de wegzinkende zon achter de toppen der boomen en daken verdwenen. Geen windvlaag ruischte er door de bloemstruiken en heesters van het tuintjen. Mevrouw *Wilm a n* had *J e a n n e t t e* bewogen de hand gedrukt. De schemering daalde langzaam.

Zachtkens klinken er harmonische akkoorden. Beide vrouwen heffen het hoofd op. *V i c t o r* had de verzoeking niet kunnen weerstaan. Hij zat voor zijn klavier. Hij moest zijn hart uitstorten. Zoo zij het hoorde - geen nood, zijne melodieën en zangen zouden hem niet verraden.

Zijn gemoed was vol, tot barstens toe.

Forsch klinkt het *allegro* en stijgt omhoog als eene jubel-ouverture. De krachtige muzikale strofe - het thema der viktorie, wordt afgebroken door grillige, lachende stroomen van geluid, die juichen en schateren in een wild *allegretto*.

Onophoudelijk wint de volheid der tonen, bont afgewisseld door vroolijke, orgelende klanken, gelijk een koor van nachtegalen blij instemmend met den overwinnaar.

Schalk volgen de *fortissimo*s elkaâr op, alsof de gele hand van eene heidin op den tamboerijn sloeg, smeltend bij wijlen weder in teeder zoete klachten, die snel door het krachtig triumfeerend *tempo* worden vervangen.

Vroolijk ruischt door den tuin de overwinnings-hymne van *Victor*.

*Jeannette*s donkere oogen stralen van harmonische instemming en bewondering. Zij legt hare beide handen gevouwen om den rechterarm van mevrouw *Wilman* en fluistert:

- 'Hoe schoon!'

Maar de kunstenaar vertolkt thands eene andere stemming zijns gemoeds.

Eene nieuwe muzikale strofe in *mineur*, *andante con moto*, vloeit zacht als een alt-solo naar buiten. Langzaam zwelt het lied door eene geestige melodische begeleiding ondersteund. Ernstige, weemoedige tonen, gelijk het suizen van den wind in de toppen der boomen, mengen zich bij de zacht klagende zangstem.

Duidelijk wisselen reizangen en *solo*s

elkander af - het karakter van het lied is ernstige, lyrische berusting, weemoedige vrede des harten.

J e a n n e t t e is diep getroffen. Langzaam parelt er een traan in haar oog. Zij hoort eene echo van V i c t o r s schepping in haar hart. 't Is alsof de alt-stem voor haar zong:

'Fier in het mateloos, rein azuur,
Stralend van rozenrood avondlicht,
Fonkelt de bergtop ginds!
Moede van 't klimmen naar hooger kruin,
't Oog, naar de blakende rots gericht,
Stijg ik met tragen voet.
Ginds bloeit de geurende alpenroos,
Die mij zoet lokkende tegenlacht:
"Hooger nog, hooger nog!"
Ginds wacht de vriendelijke woning mij,
Die voor den pelgrim een sponde spreidt,
Eer hij aemechtig zinkt.
Zonne des levens, ai, daal nog niet
Achter het pijnwoud van d' Alpenrug!
Avondrood! sta mij bij!
Ginds geurt de lieflijke rozenstam!
Ginds spelt de schitterende avondstar
Zaligen zegen voor
't Bitterst gefolterde
Menschenhart.'

Doch nu keert de dichter tot zijn zegethema terug. Krachtig klinkt andermaal het akkoord der overwinning en terwijl hij de juichende finale voltooit, schalt het blij orgelende vogelenkoor nog eens en

sluit hij met een paar luidruchtige, fantastische grepen.

Beide vriendinnen waren opgestaan van de tuinbank. Met vochtige oogen ziet Jeannette mevrouw Wilman schuchter aan. De duisternis was gevallen. Boven de daken en boomen ontstak de avondster haar licht.

- 'Ik wist niet' - zegt ze zacht - 'dat Victor zulk een kunstenaar was.... en ik wist ook niet, dat hij zooveel geleden had!'

- 'Lief kind! Heb-je dat begrepen?'

- 'Ja, mevrouw! Maar hij is gelukkig, want zijne tonen ademen vrede....'

- 'En bange smart na langen, wanhopenden strijd!' Jeannette fluistert nog zachter:

- 'Het schijnt of nieuwe hoop, nieuwe levenslust zijn hart doen kloppen!'

- 'Zeker, maar ik vrees.....'

Mevrouw Wilman ontroerde. Zij had Jeannettes hand gevat en bedwong nauwelijks hare tranen.

- 'Ik vrees' - vervolgde zij sidderend, - 'dat zijne hoop op nieuw teleurgesteld zal worden!'

- 'Waarom?'

- 'Victor moge een edel karakter bezitten, moge uitstekend zijn door velerlei gaven van geest en hart, het zal hem niet baten.... de arme jongen is misvormd door zijne hoge schouders.... géene schoone, jonge vrouw zal hem ooit tot man verkiezen!'

Mevrouw W i l m a n wendde het hoofd af - het somber gestemde moederhart uitte zich in zacht geweën.

J e a n n e t t e drukte eerbiedig hare hand en vroeg met meer schroom dan ooit:

- 'Heeft iemand zijne liefde geweigerd?'
- 'Neen, mijn kind! Maar hij heeft nooit durven spreken!'
- 'En toch heb ik hem van avond verstaan!'
- 'Heb-je hem verstaan? Is 't mogelijk?'

Mevrouw W i l m a n sprak deze woorden met eene stem, trillende van zoo zalige blijdschap, dat J e a n n e t t e hare ontroering niet meer meester was.

Zij wierp zich plotseling aan hare borst en fluisterde:

- 'Hij heeft mij lief! Hij heeft mij lief! Moeder! mag ik uwe dochter worden?'

Des anderen daags zat de notaris V a n V o o r d e n alleen op zijn kantoor. V i c t o r zou eerst te twaalf uur verschijnen, zijne moeder zou bij de familie V a n V o o r d e n eenige uren komen doorbrengen.

In een jaar tijds is de notaris, vooral door zijne hevige ziekte, veel verouderd, maar afgeleefd of vervallen ziet hij er niet uit. De gezonde kleur zijner wangen en het zilverwitte hair aan zijne slapen geven hem een eerbiedwekkender voorkomen dan vroeger. Hij is door inwendige rust en door het langzaam herwinnen zijner vroegere genoeglijke stemming weder volmaakt gezond. Bovenal is hij hoogelijk ingenomen

met de benoeming van Victor tot notaris, daar hij zich nu met zijne rechterhand heeft kunnen associëeren.

Er is nog één ding, dat hem soms kwelt.

Zijne lieveling Jeannette, gelukkig door den dood ontheven van den band, eenmaal zoo onnadenkend vastgeknoopt, draagt den naam van mevrouw de weduwe Van Limbeek. Die naam is den notaris een gruwel. In den Haag wist ieder thands de geschiedenis van den zelfmoordenaar. Er ontstond eene Juanito-legende, die uit vrij wat schriller en stuitender kleuren was saâmgeweven, dan waarover de geschiedschrijver beschikken kon. En den naam van dien man zou zijne lieve dochter misschien haar leven lang dragen! Wel beklaagde men Jeannette en de familie Van Vorden, maar beklag en medelijden strooyen nauwelijks enkele bleeke rozen op ons levenspad.

Meneer Van Vorden hield niet veel van beklaagd te worden en zat er dikwijls over te mijmeren, hoe men den hatelijken naam van Van Limbeek zou kunnen wegcijferen - waarbij zijne echtgenoot hem den troostgrond verschafte, dat Jeannette wel spoedig een tweede huwelijk zou aangaan. Maar dit stemde den notaris niet altijd tot onvoorwaardelijke blijdschap. Hij wist, dat zijne dochter veel had geleerd - zij had hem dikwijls toegegeven, dat zij zelve oorzaak van hare rampen geweest was, maar bij een tweede huwelijk konden nog zooveel andere kwade kansen zich voordoen.

De notaris heeft op het oogenblik geen spoed eischend werk en daarom herinnert hij zich, hoe *J e a n n e t t e* er op gesteld is, dat hij eenigszins gekleed aan de koffietafel komt. Bovendien, zijne oude vriendin, mevrouw *W i l m a n*, zal een bezoek brengen naar aanleiding van de associatie met *V i c t o r*. Er zal een klein huiselijk feest zijn. De heer *V a n V o o r d e n* beijvert zich dus deftig in 't zwart op te treden. Zoodra hij gereed is, keert hij naar zijn kantoor terug, om den arbeid zijner *e m p l o y é s* en klerken te regelen.

Toen de oude huisknecht *J a k o b*, te twaalf uur, zijn heer zou aankondigen, dat de familie hem wachtte, was het opmerkelijk, dat de man voor het kantoor bleef stilstaan, om een kleinen bloemruiker schielijk uit zijn knoopsgat weg te nemen en daarna deftig aan de deur te kloppen. Meneer *V a n V o o r d e n* merkte op, dat *J a k o b* zijn gala-livrei droeg, voorgesteld door een e breede gouden bies op de kraag van een donkerblauwen rok. De notaris merkte wel, dat zijne vrouw het bezoek van mevrouw *W i l m a n* met zekere plechtigheid behandelde en ging in eene zeer vergenoegde stemming naar de verandah.

Het zag er buitengewoon feestelijk uit. Behalven de gewone oranjeboomen en varengewassen, schenen er plotseling eene menigte van bloeyende tropische planten te zijn verschenen en was de keurig toe bereide tafel met pracht van kostelijke ruikers voorzien. Mevrouw *V a n V o o r d e n* stond naast mevrouw

Wilm a n vroolijk te spreken, toen de notaris binnentrad. Er was een opmerkelijk contrast tusschen de beide deftige dames - de notarisvrouw had een veel te jeugdig kapsel en droeg een gewaad van gekleurde zijde, alleen merkwaardig om den hoogen prijs, 't welk het aan grondstof en arbeid had gekost; V i c t o r s moeder was verschenen in haar gewoon zwart, terwijl de sneeuw aan hare slapen haar schoonsten tooi uitmaakte.

De notaris reikte haar vriendelijk de hand en wisselde eenige opgeruimde woorden over V i c t o r s benoeming en over het vennootschap der beide notarissen. Toen vroeg hij:

- 'Waar is J e a n n e t t e ?'

Mevrouw V a n V o o r d e n wees naar den tuin.

De notaris plaatste zich bij de tuintrap der verandah en zag van verre V i c t o r e n J e a n n e t t e , die in een zeer ernstig gesprek elkander de hand drukten.

- 'Zie onze jongelui eens!' - riep hij vroolijk - 'meneer de notaris W i l m a n schijnt van daag vakantie te nemen!'

Maar mevrouw W i l m a n trad eenigszins plechtig hem in den weg, toen hij van de trap naar den tuin scheen te willen afdalen.

- 'V a n V o o r d e n !' - zei ze eenvoudig en waardig, - 'ik geloof, dat ik je een goed nieuws kan berichten. Mijn beste jongen heeft zoo lang, als hij hier aan huis kwam, eene stille, maar hartelijke genegenheid voor onze lieve J e a n n e t t e met diepe

geheimzinnigheid verborgen. Als kind heeft hij met haar gespeeld en liet hij zich gaarne door haar plagen, later ging de oude gemeenzaamheid over en werd *J e a n n e t t e* hem vreemder. Eene moeder ziet scherp en daarom heb ik spoedig ontdekt, wat hem dikwijls zoo neerslachtig maakte - hij heeft veel geleden in het verlopen jaar, toen hij dat rampzalige huwelijk ook tegen je eigen zin zag tot stand komen. Eéne goede vrucht heeft die treurige gebeurtenis gedragen. *J e a n n e t t e* is verstandiger, lieftalliger, zachter gestemd. Zij is eene lieve jonge vrouw met een beminnelijk karakter geworden. Zij heeft leeren inzien wie hare vrienden zijn. Zij heeft *V i c t o r* leeren waardeeren, zooals ze me zelve gister zeide en nu ontbreekt er niets dan de toestemming van den vader onzer *J e a n n e t t e* en de sympathie van den kompanjon mijns braven *V i c t o r s*!

De notaris bleef een oogenblik sprakeloos.

Zijne oogleden knipten gedurig op en neer, eindelijk wischte hij snel een traan weg en omhelsde zonder een woord te zeggen de beide dames herhaalde reizen. Daarna begon hij rad te spreken en allerlei vroolijke gebaren te maken. 't Was de illusie van de laatste jaren geweest! Maar hij had het nooit durven hopen. Knappe kerels, als *V i c t o r*, stonden altijd achter bij zulke modegekken, als er hier zoo veel in de stad liepen.

J e a n n e t t e had groot gelijk! Een beter, degelijker man dan *V i c t o r* was hem niet bekend.

- 'En, mama!' - valt hij zich plotseling zelf in de reden - 'dan zal ze niet langer mevrouw Van Limbeek heeten!'

Daarna zich met weemoedige vrolijkheid tot mevrouw Wilman richtend:

- 'Zij zal den naam dragen van je braven man, beste vriendin! Er is geen betere!'

Intusschen naderden de beide jongelui.

Ze waren juist even groot, toen ze gearmd naar de verandah kwamen.

Jeannette behoefde dus nooit op de hoge schouders van haar aanstaanden echtgenoot neer te zien, zij zag hem steeds in het open, nobel gelaat, zij mocht er den vasten blik zijner donkere oogen ontmoeten - zij zou hem later met hare bevallige vingers het schoone, zwart krullende hair menigwerf van de slapen verwijderen.

Jeannette had in Victor een beproefd en trouw vriend leeren liefhebben, maar boven alles een man zonder ziekelijke ijdelheid en valsheid - zij had zich dubbel gelukkig geschat den stillen wensch van Victor en haren vader beide tegelijk te vervullen. Zij was niet meer het wufte kind, betooverd door een zwierig gekapt heer, die zich met gratie in een salon kwam 'prezenteeren.'

Toen zij voorbij de jasmijnstruiken kwamen, waar Victor haar eenmaal gebeden had naar den raad haars vaders te luisteren, stond hij stil. Hij bracht een kleinen bundel met verzen te voorschijn en toonde Jeannette eene gedroogde agaatroos.

- 'Die heb ik eenmaal hier gevonden, lieveling!' - fluisterde hij. - 'Nu mag ik je bekennen, hoe dikwijls ik de arme bloem met droefheid heb bekeken, als ik dag aan dag dit boekjen ter hand nam. Je hadt haar voor mijne voeten geworpen - zoo als de ernstige waarschuwing.....'

- 'Stil!' - antwoordde J e a n n e t t e . - 'Al het oude is voorbij. Werp de verdorde agaatroos weg. Hier is eene betere!'

Zij had eene donkerroode maandroos gekozen en stak ze V i c t o r in het knoopsgat.

Zoo stonden ze, wat verlegen, wat blozend, wat ontroerd, maar gelukkig, tegenover hunne ouders. De notaris was luidruchtig opgewonden - hij kuste J e a n n e t t e , alsof ze uit een plotseling levensgevaar was gered, terwijl een traan van den blijden vader in hare schoone, donkerbruine haren rolde. Beide handen van V i c t o r drukte hij in de zijnen, zonder te spreken, vergenoegd lachend en mompelde daarna:

- 'n Man, 'n opperbeste man voor mijne J e a n n e t t e !'

Groote uitgelatenheid kenmerkt den grijzen notaris bij het feestelijk déjeuner. Hij moet V i c t o r aan de eene en J e a n n e t t e aan de andere zijde hebben - daar helpt geene tegenwerping. Hij vervult de verandah met zijn luidruchtig lachen en brengt allerlei kluchtige invallen te voorschijn. Mevrouw V a n V o o r d e n is zeer tevreden. Zij maakt voor het eerst de opmerking bij zich zelve, dat, wanneer V i c t o r ,

met het gelaat naar haar toegekeerd, juist tegenover haar zit, zij hoegenaamd niets van zijne schouders kan merken. Zij prijst in stilte zijn flink gelaat en denkt aan al de schoone eigenschappen van geest, waarvan hij een zoo goed gebruik maakt.

Meneer *V a n V o o r d e n* wil eene kelk champagne wijden aan de verloving zijner dochter met zijn nieuwen ambtgenoot en kompanjon. Hij spreekt daarom half schertsend, half innig bewogen. Hij herinnert aan zijn ouden, goeden vriend *W i l m a n*, wiens leven door rampen werd verkort en acht zich gelukkig, dat weduwe en zoon thands in zoo nauwe betrekking tot zijn gezin zullen komen. Mevrouw *W i l m a n* bedwingt hare tranen niet, *V i c t o r s* oog blijft helder, maar hij denkt met stillen kommer aan de trotsche vrouw, die hij onlangs na jaren had teruggezien en die hem gebeden had zijner zuster *B e r t h a* in liefde te gedenken.

Bescheiden werd er aan de glazen deur in de gang getikt. Daarop traden binnen *L a u r e n t i u s*, *J a k o b* en de twee meiden van den notaris. *L a u r e n t i u s* droeg ook een blauwen rok met een vergulden bies en beide grijze bedienden hadden bloemen in 't knoopsgat, alle vier brachten zij elk een bizonder fraayen ruiker. Verlegen komen zij vooruit. *L a u r e n t i u s* treedt naar *J e a n n e t t e*. Aan de uitdrukking van zijn gelaat bemerkt men, dat de oude man spreken wil, maar aarzelt. De notaris knikt hem bemoedigend toe.

Daarop verkloekt hij zich en overhandigt aan *J e a n n e t t e* zijn ruiker.

- 'Mevrouw!' - zegt hij, soms haperend - 'al deze bloemen zijn uit uw eigen tuin in het nieuwe huis. Wij wisten niet, hoe we u zouden feliciteeren met dit blijde feest... en daarom heb ik deze bloemen uit onzen tuin gekozen. U weet het misschien nog niet, maar meneer *W i l m a n* heeft voorleden jaar met groote moeite en groot verstand uw tuin zoo schoon aangelegd, terwijl hij 't ieder verbood er ooit van te spreken. Wat konden we u beter aanbieden dan deze schoone bloemen, de eerste, die u met een vroolijk hart uit onzen tuin kunt plukken. Uw aanstaande echtgenoot heeft ze geplant - ik heb ze trouw onderhouden, want ik ben nog een beetje bloemist van mijn ambacht geweest en nu wenschen we altemaal, dat u heel gelukkig moogt zijn, dat u gauw in het nieuwe huis moogt terugkomen, en dat de oude *L a u r e n t i u s* nog een poosjen bij u en meneer *W i l m a n* blijven mag!'

J e a n n e t t e was getroffen en drukte den grijsaard de hand. Nu kwam *J a k o b*, nu kwamen de meiden en allen spraken een korten wensch uit en *J e a n n e t t e* werd overstelpt met ruikers. De notaris had *J a k o b* een wenk gegeven en deze kwam met glazen, terwijl *V i c t o r L a u r e n t i u s* en het drietal huisbedienden een goed gevuld glas champagne schonk. De notaris stond op en bedankte hen allen, terwijl hij inzonderheid *L a u r e n t i u s* prees, die in moeyelijke

omstandigheden zijne jonge mevrouw zoo kloek had gesteund. Het viertal was geroerd, de dames stonden op, er werden handdrukken gewisseld.

Na hun vertrek ging het gezelschap uiteen. De jong verloofden zochten den tuin op, nadat meneer Van Voorden aan Victor schertsend acht dagen vakantie had gegeven. En toen zij weder in de schaduw der jasmijn-boschjens gekomen waren, toen legde Victor den arm om Jeannettes leest en blikte hij haar met grenzelooze liefde en bewondering aan. De jonge vrouw zag met eene lichte siddering in zijne stralende oogen, daarna glimlachte zij met de belofte eener vurige genegenheid.

Victor drukte haar onstuimig aan zijne borst en ving voor de eerste reize een zoeten liefdekus van hare lippen.

Victor was in waarheid overwinnaar!

EINDE.

Errata.

Blz. 32, regel 4 v.b. staat grijzenden, moet zijn grijnzenden.

Blz. 65, regel 1 v.o. staat met, lees niet.